อนุสรณ์

สุวรรณ ชาญวิทยา

ฌาปนสถานของคุรุสภา
ณ วัดสระเกศราชวรมหาวิหาร

อนุสรณ์

“สุวรรณ ชาญวิทยา”

พิมพ์เป็นบรรณาการเนื่องในวันพระราชทานเพลิงศพ

นายสุวรรณ ชาญวิทยา

ณ ฌาปนสถานของคุรุสภา
วัดสระเกศราชวรมหาวิหาร กรุงเทพมหานคร

วันพฤหัสบดีที่ ๑๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๖

เจ้าภาพขอกราบขอบพระคุณทุก ๆ ท่าน

ที่ได้ให้เกียรติมาช่วยในการสวดพระอภิธรรม บำเพ็ญกุศลทุกสัปดาห์ และพระราชทานเพลิงศพ

นายสุวรรณ ชาญวิทยา

หากมีสิ่งใดขาดตกบกพร่อง ขอได้โปรดให้อภัยด้วย

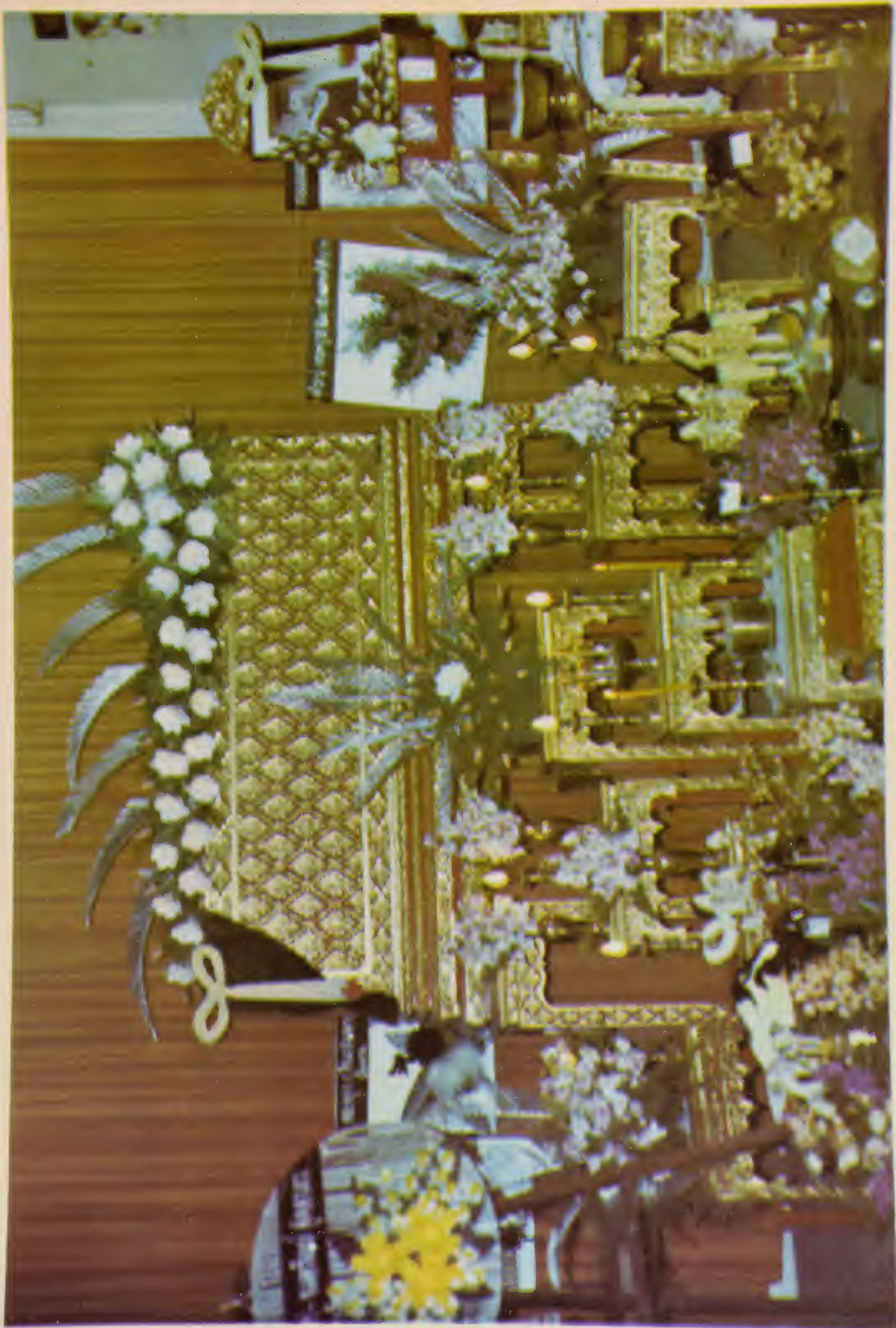
นายสุวรรณ ชาญวิทยา

ชาตะ ๒๑ ตุลาคม ๒๔๗๔

มรณะ ๙ เมษายน ๒๕๑๖

รายนามผู้เป็นเจ้าภาพทำบุญทุกวันจันทร์ในระยะ ๑๐๐ วัน

แด่

นายสุวรรณ ชาญวิทยา

กำหนดการ เวลา ๑๐.๐๐ น. พระสงฆ์ ๕ รูป เจริญพระพุทธมนต์

เวลา ๑๑.๐๐ น. ถวายภัตตาหารเพล และมาติกาบังสุกุล

กำหนดวัน	เจ้าภาพ	จำนวนพระ	หมายเหตุ
วันจันทร์ที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๑๖	การศึกษาสงเคราะห์	๕ รูป	อาหาร ๑ ที่
,, ,, ๑ พฤษภาคม ๒๕๑๖	มารดา-ภรรยา-บุตร-ธิดา	๔๒ รูป	อาหาร ๖ ที่ (วันเกิด)
,, ,, ๗ ,, ,,	คุณวัชรินทร์ เกตวันดี	๕ รูป	อาหาร ๑ ที่
,, ,, ๑๗ ,, ,,	การศึกษาอนุบาล	๕ รูป	อาหาร ๑ ที่
,, ,, ๒๑ ,, ,,	กองการเจ้าหน้าที่	๕ รูป	อาหาร ๑ ที่
,, ,, ๒๘ ,, ,,	ญาติ-พี่น้อง กาญจนบุรี	๔๒ รูป	อาหาร ๖ ที่ (ทำบุญ ๕๐ วัน)
,, ,, ๔ มิถุนายน ๒๕๑๖	คณะลูกจ้างประจำกรมสามัญศึกษา	๕ รูป	อาหาร ๑ ที่
,, ,, ๑๑ ,, ,,	คณะ 4 King (จรูญ-วินัย-พงศ์ศักดิ์-ธงชัย)	๕ รูป	อาหาร ๑ ที่
,, ,, ๑๘ ,, ‘,	คณะครูโรงเรียนอนุบาลพิบูลเวศม์	๕ รูป	อาหาร ๑ ที่
,, ,, ๒๕ ,, ,,	คณะครูโรงเรียนราชวินิต	๕ รูป	อาหาร ๑ ที่
,, ,, ๒ กรกฎาคม ๒๕๑๖	คณะพี่-น้อง-ประสานมิตร	๕ รูป	อาหาร ๑ ที่
,, ,, ๙ ,, ,,	คณะครูโรงเรียนพญาไท	๕ รูป	อาหาร ๑ ที่

รายนามเจ้าภาพในการสวดพระอภิธรรมและบำเพ็ญกุศลศพ

นายสุวรรณ ชาญวิทยา

ณ วัดสระเกศราชวรมหาวิหาร

---

๑๐ **เมษายน** ๒๕๑๖ อาจารย์ เกรียง กีรติกร

๑๑ **เมษายน** ๒๕๑๖ กรมสามัญศึกษา

๑๒ **เมษายน** ๒๕๑๖ เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
คณะ ร.ป.ภ. รุ่นที่ ๒๒ และกองการศึกษาพิเศษ

๑๓ **เมษายน** ๒๕๑๖ เพื่อน วศ. ป.ม. และ ป.ป. บ้านสมเด็จ

๑๔ **เมษายน** ๒๕๑๖ ศึกษาธิการกรุงเทพมหานครและคณะ

๑๕ **เมษายน** ๒๕๑๖ คณะครูโรงเรียนอนุบาลทั่วราชอาณาจักร และ
คณะครูโรงเรียนประถมศึกษาส่วนกลาง กับ
คณะครูโรงเรียนวัดสระแก้ว

๑๖ **เมษายน** ๒๕๑๖ คณะข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน กาญจนบุรี ญาติ
คุรุสภา และเพื่อน

สารบัญ

เรื่อง	ผู้เขียน	หน้า

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

คำปรารภ

ยามที่เขามีชีวิตอยู่ เขาเป็นคนที่สนิทสนมรักใคร่กับครอบครัวของข้าพเจ้าอย่างดี

เขาเป็นเพื่อนที่ผู้ใดเป็นเพื่อนของเขาจะมีความภูมิใจ เพราะเขาเป็นคนที่มีแต่ความเสียสละ และพร้อมเสมอที่จะเดินเคียงข้างไปกับเพื่อนด้วยกัน

เราสนิทสนมรักใคร่กันมานานแสนนาน

เขาทำประโยชน์ให้กับส่วนรวม และประเทศชาติมิใช่น้อย

เมื่อเขาจากไป เราก็อาลัย

ข้าพเจ้าเองจัดพิมพ์หนังสือนี้ขึ้น เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่คุณความดีที่เขาทิ้งไว้เบื้องหลัง เนื้อหาแห่งหนังสือเล่มนี้จึงพยายามให้เกิดสาระดีที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านมากที่สุด

ด้วยเวลาเล็กน้อยแห่งการจัดพิมพ์ อาจจะมีขาดตกบกพร่องไปบ้าง โดยเฉพาะคำขวัญ คำไว้อาลัยของท่านที่เคารพทั้งหลาย ซึ่งอาจจะส่งมาไม่ทัน แต่เราจำเป็นต้องปิดและทำเป็นเล่ม ซึ่งไม่มีทางเลือกอย่างอื่น

หากเอกสารเล่มนี้เป็นคุณประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านบ้างแล้วก็ ขอยกให้เป็นความชอบของคุณสุวรรณ ชาญวิทยา เพื่อนรัก........ผู้จากไปแล้วอย่างไม่มีวันกลับแต่ได้ทิ้งคุณความดีทั้งมวลไว้ให้ผู้ที่เขารักและผู้ที่เขารัก........ตลอดนานแสนนาน

และถ้าหากว่า หากมีปัญหาใด ๆ ที่จะปรากฏในหนังสือนี้แล้ว ข้าพเจ้าขอรับผิดแต่ผู้เดียว

(นายเชาวน์วัศ สุดลาภา)

เลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

คนดี

พระวิสุทธิรังษี เจ้าคณะจังหวัดกาญจนบุรี

คุณสุวรรณ ชาญวิทยา ได้คุ้นเคยกันมาตั้งแต่ครั้งยังรับราชการเป็นศึกษาธิการอำเภออยู่พนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี ต่อมาเมื่อย้ายเข้ารับราชการในกรมสามัญศึกษา ก็ได้สนิทไปมาธุระอยู่เรื่อย ๆ โดยที่คุณสุวรรณเป็นผู้ที่ไม่เคยลืมบ้านเกิดเมืองนอนของตนเลย ทั้งเป็นกันเองกับชนทุกชั้น ตั้งหน้าทำงานโดยมิได้เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย จิตใจโอบอ้อมอารีต่อเพื่อน อ่อนน้อมต่อผู้บังคับบัญชาทุกชั้น เป็นกันเองกับผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา

โดยอัธยาศัยดังกล่าวมานี้ จึงเป็นที่รักของเพื่อนร่วมงาน เป็นที่ไว้วางใจของผู้บังคับบัญชา เป็นที่เคารพยำเกรงของผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา ซึ่งจะหาบุคคลที่จะเหมือนคุณสุวรรณนี้ก็ไม่ใช่ง่าย จึงนับว่าเป็นบุคคลที่ดีคนหนึ่ง ซึ่งใคร ๆ ก็พูดกันว่าคุณสุวรรณนี้ต่อไปจะมีหน้าที่การงานสูง จะได้เป็นที่พึ่งของประเทศชาติ และญาติสนิทมิตรสหายทั่วไป โดยเฉพาะก็จะเป็นหลักที่พึ่งอันมั่นคงของชาวกาญจนบุรี

แต่โดยที่ใคร ๆ ก็มิได้คาดคิดมาก่อนเลยว่า คุณสุวรรณ ชาญวิทยา ซึ่งเป็นคนดีเป็นที่พึ่งของชาวกาญจนบุรี จะมาจบชีวิตง่าย ๆ อย่างนี้ ในเมื่อเหตุการณ์ได้เป็นไปแล้ว คุณสุวรรณก็ได้จากชาวกาญจนบุรีไปแล้ว จึงนำความเศร้าโศกเสียใจอาลัยถึงให้เกิดแก่ชาวกาญจนบุรีเป็นอย่างมาก

ข้าพเจ้าในฐานะผู้ที่สนิทสนมคุ้นเคยกัน แม้จะไม่ใช่ญาติก็เหมือนญาติ พอรู้ข่าวการตายของคุณสุวรรณรู้สึกเศร้าใจเสียดายคนดี ๆ เช่นคุณสุวรรณ ต่อไปนี้จะขาดที่พึ่งในเมื่อจะปรึกษาหารือและขอร้องเพื่อช่วยกันทำสาธารณประโยชน์อันเป็นของส่วนรวมแก่ชาวเมืองกาญจนบุรีเสียแล้วคนหนึ่ง

ด้วยบุญกุศลที่ได้เคยร่วมกันทำสาธารณประโยชน์ร่วมกัน ด้วยบุญกุศลที่ได้บำเพ็ญมา ด้วยอานุภาพของพระรัตนตรัย ทั้ง ๓ ส่วนนี้ จงมาร่วมกันเป็นตบะเดชะส่งเสริมสนับสนุนให้วิญญาณของคุณสุวรรณ ชาญวิทยา จงไปสู่สุคติในสัมปรายภพ ฯ

คุณสุวรรณ ชาญวิทยา

เยื้อ วิชัยดิษฐ์

ต้นเดือนเมษายน ๒๕๑๖ ข้าพเจ้าไปสุราษฎร์ธานี ที่นั่นข้าพเจ้ารู้ข่าวมรณกรรมของคุณสุวรรณ ชาญวิทยาทางหนังสือพิมพ์ ข้าพเจ้าใจหายและรู้สึกเศร้าเท่ากับสูญเสียญาติสนิท ข้าพเจ้าระลึกทบทวนถึงชีวิตและการงานคุณธรรม คุณความดี ความสามารถในการงานของคุณสุวรรณทันทีที่อ่านข่าวจบ ข้อความที่ข้าพเจ้าเขียนต่อไปนี้มาจากข้อระลึกทบทวนดังกล่าว เพิ่มรายระเอียดเล็กน้อย

ความสัมพันธ์ระหว่างคุณสุวรรณกับข้าพเจ้า เริ่มเมื่อคุณสุวรรณมาเข้าศึกษาปริญญาตรีสาขาบริหารการศึกษาที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ขณะนั้นข้าพเจ้าสอนวิชากฎหมายบริหารการศึกษาที่วิทยาลัยนั้นในฐานะอาจารย์พิเศษ

คุณสุวรรณได้รับปริญญา กศ.บ. แล้ว มาติดต่อกับข้าพเจ้าที่กระทรวงศึกษาธิการ แสดงความปรารถนาขอปฏิบัติราชการในตำแหน่งศึกษาธิการอำเภอที่กาญจนบุรี ขณะนั้นอัตราเงินเดือนปริญญาตรีตำแหน่งศึกษาธิการอำเภอที่กาญจนบุรีไม่มีว่าง มีว่างที่อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการจึงดำเนินการบรรจุแต่งตั้งคุณสุวรรณในตำแหน่งศึกษาธิการอำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ เมื่อรับมอบหมายการงานแล้ว สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการสั่งให้มาช่วยราชการที่กาญจนบุรี ในตำแหน่งผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดกาญจนบุรีซึ่งว่างอยู่ ทางราชการมีแนวให้ผู้ได้รับปริญญาตรีสาขาบริหารการศึกษา มีประสพการณ์ในหน้าที่ศึกษาธิการอำเภอพอสมควรก่อนแล้ว จึงจะแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัด หรือศึกษาธิการจังหวัดต่อไปตามโอกาส

คุณสุวรรณใจร้อนในเรื่องงานจึงมาหาข้าพเจ้าที่กระทรวง ขอไปปฏิบัติงานในตำแหน่งศึกษาธิการอำเภอที่ศรีสวัสดิ์ไปก่อน โดยปกติที่อำเภอศรีสวัสดิ์ไม่ค่อยมีศึกษาธิการอำเภอปฏิบัติงานอยู่ประจำเพราะเป็นท้องที่กันดารมากในขณะนั้น ไม่เคยมีใครรับอาสาไปศรีสวัสดิ์มาก่อนเลย ในระยะนั้นคุณสุวรรณแต่งงานกับคุณสุนีย์ใหม่ ๆ ก็ยังสมัครใจแยก

กับครอบครัวไปลำบากตรากตรำทำงานหาประสพการณ์ที่ศรีสวัสดิ์ ข้าพเจ้าไม่ขัดข้องแนะนำให้ไปติดต่อเรื่องนี้กับจังหวัด จังหวัดสั่งการเป็นการภายในให้ไปปฏิบัติราชการที่ศรีสวัสดิ์ในตำแหน่งศึกษาธิการอำเภอ

คุณสุวรรณอยู่ที่ศรีสวัสดิ์ได้ประมาณสัก ๕–๖ เดือน ตำแหน่งศึกษาธิการอำเภอพนมทวนว่างลง ข้าพเจ้าจึงเสนอสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการแต่งตั้งคุณสุวรรณมาดำรงตำแหน่งศึกษาธิการอำเภอพนมทวน

ข้าพเจ้าไปเยี่ยมคุณสุวรรณที่พนมทวนสองครั้ง ไปดูทั้งที่ทำงานและที่บ้านพัก คุณสุนีย์ไปอยู่ด้วย บ้านพักหลังเล็ก ๆ อำเภอพนมทวนขณะนั้นแม้จะดีกว่าศรีสวัสดิ์แต่ก็อยู่ในเกณฑ์กันดารเหมือนกันตลาดไม่มี คมนาคมระหว่างอำเภอกับจังหวัดเป็นถนนลูกรังธรรมดา คมนาคมระหว่างตำบลไม่มีถนน ดินฟ้าอากาศแห้งแล้ง โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แห่งแรก เริ่มเปิดที่พนมทวน

คุณสุวรรณดูจะเพลิดเพลินกับงานบุกเบิกตั้งโรงเรียนใหม่ ปรับปรุงโรงเรียนเดิมที่พนมทวนอยู่ได้ประมาณสักสองปี ข้าพเจ้าเคยถามว่าอยากย้ายหรือยัง คุณสุวรรณว่าอยากปรับปรุงสร้างรากฐานโรงเรียนเอาไว้ให้ดีพอสมควรก่อน ยังไม่ขอย้าย คุณสุวรรณจึงได้อยู่พนมทวนจนเมื่อคุณเกรียง กีรติกร กับคุณช่วย แสงสุชาติไปตรวจราชการพนมทวนกลับมากรมแล้ว คุณช่วยบอกข้าพเจ้าว่า ทางกรมปรึกษากันแล้วอยากได้คุณสุวรรณมาดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนกโรงเรียน เพราะชอบน้ำใจและเห็นฝีมือในการจัดโรงเรียน ข้าพเจ้าตอบไม่ขัดข้อง ไม่กี่วันต่อมาคุณสุวรรณมาหาข้าพเจ้า เล่าเรื่องที่คุณเกรียงชวนเข้ากรมสามัญศึกษา ขอความเห็น ข้าพเจ้าสนับสนุนให้เข้ามา เพราะขณะนั้นตำแหน่งศึกษาธิการจังหวัดโทเทียบตำแหน่งหัวหน้าแผนกก็มีอยู่มาก ทั้งเห็นว่าราชการส่วนกลางจะได้ผู้ที่เหมาะสมแก่ตำแหน่ง คือ มีความรู้มีประสพการณ์ในงานส่วนภูมิภาค ราว พ.ศ. ๒๕๐๖ คุณสุวรรณจึงมาดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนกโรงเรียน กองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษาเดิมอยู่ที่พนมทวนประมาณ ๕ ปีเศษ

คุณสุวรรณดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนกโรงเรียนไม่นาน ก็ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นเลขานุการกรมสามัญศึกษา และไม่ช้าก็ดำรงตำแหน่งหัวหน้ากองการศึกษาพิเศษ อันเป็นตำแหน่งสุดท้ายของคุณสุวรรณ

ทางคุรุสภา คุณสุวรรณเคยดำรงตำแหน่งกรรมการอำนวยการ ซึ่งที่ประชุมผู้แทนสมาชิกเลือกตั้งเป็นกรรมการมูลนิธิช่วยการศึกษาบุตรสมาชิกคุรุสภา และได้เป็นอนุกรรมการคณะสำคัญของคุรุสภา คือ อนุกรรมการเกี่ยวกับตำแหน่งและอัตราเงินเดือน กับได้ช่วยงานพิเศษอื่น ๆ มาก

เมื่อได้ทบทวนถึงชีวิตการงานของคุณสุวรรณแล้ว จะเห็นได้ว่าคุณสุวรรณเป็นคนรักงาน มุ่งมั่นสร้างงานให้ดีที่สุด งานจึงสร้างคุณสุวรรณขึ้นมาดังที่เราเห็นอยู่ คุณสุวรรณจึงเป็นคนมีหลักและวิธีทำงาน และงานนั่นเองช่วยเสริมสร้างน้ำใจ นิสัย คุณธรรม ของคุณสุวรรณด้วย เรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าติดใจอยู่จนบัดนี้ที่แสดงถึงความสนใจในหลักงานของคุณสุวรรณ คือ เมื่อคุณสุวรรณศึกษาวิชากฎหมายบริหารการศึกษา คุณสุวรรณสนใจในเรื่องโครงสร้างและสาระสำคัญของกฎหมายว่าด้วยการบริหารการศึกษาของประเทศทั่ว ๆ ไป ซักถามหาความเข้าใจโดยละเอียด ข้าพเจ้าชี้แจงให้ความรู้ได้ตามแนวทั่วไปของกฎหมายว่าด้วยการบริหารการศึกษาของต่างประเทศ โดยนำมาเปรียบเทียบกับแนวการบริหารที่ปฏิบัติอยู่ในบ้านเมืองของเรา เพราะประเทศเรายังไม่เคยมีกฎหมายดังกล่าวจนกระทั่งบัดนี้ เมื่อพอจะเข้าใจเค้าโครงแล้ว คุณสุวรรณซักถามอย่างเอาจริงเอาจังในทำนองว่า ทั้งที่เป็นกฎหมายสำคัญเป็นแม่บทหรือประมวลหลักในการบริหารการศึกษา เหตุไรจึงยังไม่มี การบริหารการศึกษาจึงมักเป็นไปตามแนวความต้องการของผู้มีอำนาจอยู่ไม่น้อย คุณสุวรรณเข้าใจสนใจ มีความคิดมีทัศนกว้างขวางในเรื่องสำคัญของบ้านเมือง และใจร้อนในเรื่องที่การณ์มิได้เป็นไปตามที่จะต้องเป็น หรือควรเป็นดังเช่นในเรื่องกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติดังกล่าว ในเรื่องอื่น ๆ อันเป็นเรื่องสำคัญของส่วนรวม คุณสุวรรณมักคิดมาก และแสดงอาการร้อนใจอยากเห็นการเปลี่ยนแปลงให้ทันใจ ข้าพเจ้ารู้ข้อนี้จากการที่ตลอดเวลาที่ทำงานอยู่ในกรมสามัญศึกษา มีปัญหาหนักอกหนักใจอะไรมักมาปรารภและปรึกษาหารือเสมอ แม้เมื่อข้าพเจ้าออกจากราชการไปแล้ว ก่อนหน้าจะถึงแก่กรรมไม่กี่วัน ก็มีเรื่องหนักอกหนักใจไปปรึกษาข้าพเจ้าล้วนแต่เป็นเรื่องสำคัญแก่ส่วนรวมทั้งสิ้น ข้าพเจ้าเห็นในเจตนาดี ความหวังดี ลักษณะใจร้อนอยากเห็นผลดีเกิดขึ้นแก่การศึกษาและอื่น ๆ ข้าพเจ้าได้แต่ให้หลัก ให้สติไป คุณสุวรรณรับฟังแต่สังเกตได้ว่ายังไม่พอใจ

คุณสุวรรณมีหลักทั้งหลักวิชา หลักกฎหมายระเบียบแบบแผน และรู้จักนำเอาหลักต่าง ๆ มาใช้ในการปฏิบัติงานมีระเบียบวิธีในการทำงาน ทำงานด้วยน้ำใจรักงาน รับผิดชอบในงาน มุ่งทำงานให้ดีที่สุด สู้กับอุปสรรคซึ่งจะมีมาอย่างไม่ย่อท้อ ไม่ยอมแพ้ เช่น หาประสพการณ์จากการบริหารงานในท้องที่กันดาร อันเป็นการส่งเสริมความเข้มแข็งในนิสัยเป็นคนรักบ้าน รักถิ่นอันเป็นบ้านเกิด

คุณสุวรรณเป็นผู้มีธรรมะของมนุษย์ เป็นคนเคารพเหตุผล เคารพตน รู้จักตน เชื่อมั่นในตนเป็นต้น เป็นผู้มีความมั่นคงในจิตใจ และลักษณะนิสัยเป็นนักต่อสู้อย่างเข้มแข็ง ใช้ปัญญา ความคิดมีหลักทุก ๆ อย่าง คุณธรรมที่แสดงออกอย่างเด่นชัด คือ กตัญญูกตเวทีแสดงความเคารพ รักผู้ที่อุปการะคุณอย่างจริงใจ มีหน้าที่อย่างไรก็กล้ารับผิดชอบด้วยความเจตนาจะสนองพระคุณของผู้บังคับบัญชาอีกด้วย ทั้งเป็นผู้รักเพื่อนฝูงเสมอต้นเสมอปลาย

คุณสุวรรณทำความดีไว้ในทางการงานในหน้าที่ ทำความดีในหน้าที่ของศิษย์ ในหน้าที่ของเพื่อน และอื่น ๆ ไว้มาก ขออำนาจคุณธรรมความดีที่คุณสุวรรณ ชาญวิทยา ได้บำเพ็ญไว้พร้อมด้วยกุศลที่ผู้บังคับบัญชา ภริยา ญาติ มิตร ตลอดถึงทุก ๆ ท่าน ได้ร่วมใจกันบำเพ็ญอุทิศให้ด้วยน้ำใจอาลัยรัก จงดลบันดาลให้คุณสุวรรณ ชาญวิทยา ผู้ล่วงลับ จงได้รับมนูญผลโดยสมบูรณ์ในสัมปรายภพ ทุกประการ

ด้วยความอาลัยยิ่ง

พล.ต.ท. จำรัส มังคลารัตน์

ผู้บัญชาการตำรวจภูธร

เมื่อผมได้รับทราบข่าวคุณสุวรรณ ชาญวิทยา ถึงแก่กรรม รู้สึกใจหายและอาลัยในตัวคุณสุวรรณ ชาญวิทยา เป็นอย่างยิ่ง

คุณสุวรรณ ชาญวิทยา เป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในกระทรวงศึกษาธิการผู้หนึ่ง ในหน้าที่ราชการถือได้ว่าเป็นผู้หนึ่งที่ได้ทำหน้าที่บำเพ็ญประโยชน์แก่เยาวชนของชาติในด้านการศึกษา นับได้ว่าเป็นกำลังสำคัญส่วนหนึ่งของประเทศชาติในด้านให้การศึกษาแก่กุลบุตร กุลธิดาของชาติ

ในด้านส่วนรวม คุณสุวรรณ ชาญวิทยา เป็นผู้หนึ่งที่ได้มีส่วนในการริเริ่มก่อร่างสร้างสมาคมชาวกาญจนบุรีมาแต่ต้น แต่ผลงานยังไม่บรรลุเป้าหมาย คุณสุวรรณ ชาญวิทยา ก็จากพวกเราไปเสียก่อนที่จะได้เห็นผลงานที่ได้ร่วมกันดำเนินการ

ผมได้รู้จักและคุ้นเคยกับคุณสุวรรณ ชาญวิทยา มาเป็นเวลานาน เมื่อได้ทราบข่าวมรณกรรมของคุณสุวรรณ ชาญวิทยา แล้วทำให้ผมมีความรู้สึกว่าได้สูญเสียเพื่อนชาวกาญจนบุรีที่ดีไปผู้หนึ่งและรู้สึกอาลัยอย่างจริงใจ

ผมขออธิษฐานให้กุศลผลบุญตลอดจนคุณงามความดีที่คุณสุวรรณ ชาญวิทยา ได้สร้างสมไว้ได้บันดาลให้วิญญาณของคุณสุวรรณ ชาญวิทยา จงไปสู่สุคติเสวยสุขารมย์ในสัมปรายภพนั้น เทอญ

อาลัยเพื่อน

พล.ท. ประเสริฐ ธรรมศิริ

มนุษย์ปุถุชนธรรมดา ๆ อย่างเรา ย่อมมีอายุขัยจำกัดและแตกต่างกันไปเป็นคน ๆ ไม่มีใครที่จะอยู่ได้จนถึง "ค้ำฟ้า" ผู้ที่รักษาเนื้อรักษาตัวดีหน่อยก็อาจจะเป็นผู้ที่มีอายุยืน ดูโลกได้นานกว่า หากตรงกันข้ามก็อาจจะต้องหมดลมปราณด้วยโรคภัยไข้เจ็บเสียตั้งแต่วัยเยาว์ หรือในระยะเวลาที่เรียกว่ายังไม่ควรจะจากไป ที่กล่าวมาแล้วเป็นของปกติธรรมดา ซึ่งทุกคนจะหนีมัจจุราชไปไม่พ้น

คนที่ยังไม่ควรจะจากไปคนหนึ่งก็เห็นจะเป็น คุณสุวรรณ ชาญวิทยา นี่แหละ เพราะเขาไม่ได้จากเราไปด้วยโรคภัยไข้เจ็บ หรือแก่ชราอย่างใดเลย ข่าวภัยที่เกิดในท้องถนนเป็นประจำวันอันมีมากมายขึ้นทุกที ๆ ทำให้ทุกคนเพลียใจ เมื่อผู้อื่นที่เราไม่รู้จักมาก่อนได้รับภัยเช่นนี้ เราก็เพียงแต่สงสารในเคราะห์กรรมของเขา แต่หากผู้นั้นเป็นผู้ที่ใกล้ชิดไม่ว่าจะเป็นญาติหรือเพื่อนฝูง มันจะยิ่งเศร้าอาลัยอย่างบอกไม่ถูก

เรารู้จักกันในฐานะเพื่อน เที่ยวด้วยกัน กินด้วยกัน ทำบุญร่วมกันที่พนมทวน และทั้งยังเคยเอื้ออารีต่อผมอย่างมาก แต่แล้วคุณสุวรรณ ฯ ก็จากเราไปเสียที่พนมทวนนั่นเอง

เพื่อนรัก เพื่อนจากเราไปแล้ว ไปอย่างไม่มีวันกลับ เคยคิดเคยเขียนไว้ว่าการตายเป็นของธรรมดา แต่ก็อดที่จะเศร้าอาลัยอย่างสุดซึ้งไม่ได้ เพราะเพื่อนจากไปในเรื่องที่ไม่คาดฝันมาก่อน มันกระทันหันเหลือเกิน เพื่อนรัก

ขอดวงวิญญาณของเพื่อนจงไปสู่สุคติ ด้วยความสงบ และรอพบกันใหม่กับเพื่อน ๆ ของเราในวันหน้า – ที่พวกเราหนีไม่พ้น ณ ภพของเพื่อนอีกครั้ง

"เขายังอยู่"

เชาวน์วัศ สุดลาภา

ดินแดนแห่งความแห้งแล้ง ซึ่งผืนดินมีแต่ฝุ่นและทราย อากาศร้อนอบอ้าว ในฤดูร้อนดูเหมือนเปลวแดด ไอแดดเหมือนกับจะเผาให้ผิวกายร้อนระอุไหม้เกรียม ลมโชยมาแต่ละครั้งมีแต่ไอร้อน ฤดูแล้งน้ำซึ่งเก็บไว้ในสระ ในบ่อ ในตุ่ม เมื่อฝนที่แล้วก็ร่อยหลอ ฝนหน้าล่าไป น้ำที่เก็บไว้ก็พอใช้สำหรับดื่ม บางทีก็ไม่มีชำระกาย ฤดูแล้ง ณ ดินแดนแห่งนี้ รู้สึกยืนยาวนานแห่งการทรมาน ผู้คนก็เคร่งขรึม เมื่อพระอาทิตย์ลับฟ้า ลมเย็นพัดมา ชาวบ้านค่อยยิ้มแย้มแจ่มใสขึ้นบ้าง

ชาวบ้านเป็นคนอัธยาศัยดี น่าคบ แม้ว่าธรรมชาติจะสร้างให้ชาวบ้านเป็นนักต่อสู้กับชีวิต มีความอดทน และดูประหนึ่งว่าเป็นคนดุ แต่อุปนิสัยใจคอของเขาก็น่ารัก น่าคบ ซึ่งก็ไม่ยากนักที่เขาจะหาจากแห่งใด ในผืนแผ่นดินขวานทองนี้

ดินแดนแห่งนั้น มีนามว่า "พนมทวน"

พนมทวน เป็นชื่ออำเภอแห่งหนึ่งในจังหวัดกาญจนบุรี ห่างจากตัวจังหวัดไปทางทิศตะวันออกเพียง ๒๔ กม. ในทางรถยนต์ ชาวบ้านมีอาชีพในทางเผาถ่าน ทำไร่ยาสูบ ปลูกข้าว แต่ด้วยความไม่ปรานีของดินฟ้าอากาศ ประชาชนจึงมีฐานะยากจนเป็นส่วนใหญ่

พนมทวนเป็นเมืองแห่งประวัติศาสตร์ หากเราย้อนกลับไปมีชีวิตในครั้งนั้น สมัยที่เรากำลังรบราฆ่าฟันกับพม่า ศัตรูผู้ชอบรุกราน ในแผ่นดินของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ชาวบ้านอยู่แต่ในภวังค์ คอยฟังเสียงฟังข่าว ครั้นเมื่อศัตรูที่กรีธาทัพยกเข้ามาทางด้านด่านเจดีย์สามองค์ ผ่านแผ่นดินแห่งนี้ และเมื่อนั้นการนองเลือดก็เกิดขึ้น การรบราฆ่าฟันกันดูเป็นเรื่องปกติไปในสมัยนั้น และจะเป็นเพราะชีวิตกับการเคยชินเรื่องการรบทัพจับศึก และความโหดร้ายของชาติกระมัง ที่ทำให้พี่น้องของเราในภูมิภาคแห่งนี้กลายเป็นนักต่อสู้กับความลำบากของชีวิตที่ยากแค้น

ลืมเรื่องนี้เป็นความหลัง เรามาพบกันกับเรื่องใหม่ดีกว่า

เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๐๐ ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้ไปดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอตรี อำเภอพนมทวน ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นจริงดังที่กล่าวข้างบน ฤดูแล้งในยามไม่มีประชาชนไปติดต่อที่อำเภอ ข้าพเจ้าต้องถอดเสื้อออกเหลือแต่เสื้อกล้าม แต่น่ารักเหลือเกินสำหรับชาวบ้าน ข้าพเจ้ามีเพื่อนตั้งแต่วันแรก

และแล้ววันหนึ่ง – – – เหมือนฟ้าเป็นใจส่งให้บุรุษผู้หนึ่งไปยังแดนนี้ เข้านั่งโต๊ะศึกษาธิการอำเภอ พบกันครั้งแรกดูเหมือนศรเราต้องกัน เขาเป็นคนชาวใต้ในสายตาข้าพเจ้า แต่ก็มองยังไม่ซึ้ง และไม่รู้จักหัวนอนปลายเท้า

เราเป็นเพื่อนกันแต่บัดนั้น แต่โดยเหตุที่เขาแก่กว่าข้าพเจ้า จึงเรียกเขาว่า "เฮีย"

เราต่างเริ่มจับงานคนละด้าน การศึกษาเป็นของเขา ฝ่ายปกครองปราบปรามเป็นของข้าพเจ้า เรากำลังฟิต เพราะข้าพเจ้าเพิ่งจบรัฐศาสตร์มาใหม่ ๆ เขาจบปริญญาตรีทางบริหารการศึกษาจากประสานมิตร มาเพียง ๒ ปี เราต่างเร่งปฏิรูปงานเพื่อทดแทนและชดเชยความแห้งแล้งของดินแดน

หลังจากเขาจัดระบบการบริหารฝ่ายการศึกษาบนอำเภอเรียบร้อยแล้ว เขาก็พิจารณาเน้นหนักไปในด้านการเพิ่มโรงเรียนประชาบาล ไม่กี่วันหลังจากไปรับงานท่านนายอำเภอ (คุณประชา สวัสดิมงคล) ก็มอบให้ข้าพเจ้าเป็นประธานเปิดโรงเรียนตัวอย่างแห่งหนึ่ง เขาเป็นหัวหน้าฝ่ายการศึกษาในที่นั้น ข้าพเจ้าสังเกตวิธีการทำงานของเขา ข้าพเจ้าอดชมเขาไม่ได้ เวลางานเขาเอาจริงเอาจัง ทุกอย่างต้องเป็นไปตามแผนตามเป้าหมาย เสร็จงานก็สนุกสนานกับเพื่อนร่วมงาน เย็นวันนั้น เราต่างก็กึ๊งเสียจนแอ่นไป

สิ่งที่เขาชอบมากที่สุด ในขณะอยู่ดินแดนแห่งนี้ ก็คือ การสร้างโรงเรียนประชาบาลโดยไม่ต้องพึ่งงบประมาณ ดูเหมือนว่าข้าพเจ้าจะเป็นคนโปรดของเขาหรืออย่างไรก็ไม่ทราบ เขาชอบหารือกับข้าพเจ้าเสียจริง ไม่ว่าเรื่องใด ๆ เว้นแต่เรื่องส่วนตัวของเขา การหารือของเขาก็คือ มาคุยกันที่ห้องบ้าง ชวนไปกึ๊งที่บ้านเขาบ้าง คุยกันชายทุ่งบ้าง พร้อมกับ ๒๘ ดีกรี และอึ่งอ่างหรือแย้บ้าง ข้าพเจ้าขัดคอเขาแต่เริ่มต้นว่า ท้องที่

กันดารแห้งแล้ง ประชาชนก็ยากจน จะเอาเงินมาจากไหน จะรีดเอาประชาชนได้อย่างไร เขารับรองว่าจะจัดการได้โดยประชาชนเต็มใจ เขาบอกว่า ท้องที่ใดมีคนจนมาก ก็ต้องมีคนรวยบ้าง และแรงงานจากคนจนยังมี เป็นอันว่าข้าพเจ้ายอมจำนนเขา เมื่อยอมจำนนเขาก็ขอร้องให้ข้าพเจ้าช่วยเขา ข้าพเจ้ายก ๒๘ ดีกรี ในแก้วใส่พรวดลงในคอตามคำว่า "ตกลง" อย่างบาดคอ แล้วเขาก็ยื่นแย้ย่างให้ข้าพเจ้า พร้อมกับพูดว่า "เราต้องวิ่งให้เร็วเหมือนแย้ ชาติจึงเจริญ" ข้าพเจ้านึกในใจ "เอาวะ! เป็นแย้กันเสียทีก็ดีเหมือนกัน"

ต่อไปนี้ ถึงวาระที่เราจะต้องเร่งเครื่องเต็มที่ ถอนสมอ เดินหน้า เขาให้ข้าพเจ้าอยู่หัวเครื่อง เขาอยู่หางเครื่อง เรือลำเดียวกัน

ดูเหมือนดวงชะตาเราทั้งสองจะให้เกิดมาทำงานด้วยกัน ดาวพฤหัสของข้าพเจ้ากับดาวอังคารของเขาเป็นคู่สมดาว และเป็นคู่ธาตุกับดาวอังคารของเขา แสดงถึงหน้าที่การงาน และยิ่งกว่านั้นดาวศุกร์เป็นดาวเกษตร พุธร่วมศุกร์เป็นคู่ธาตุ ดาวอาทิตย์และดาวศุกร์ของเราเป็นคู่สมดาวในเรือนที่ ๗ หมายถึงการสังคม อันดวงดาวเช่นนี้ผลักดันให้เราต้องเหนื่อยกับการงานตลอดมา

ในที่สุด เราก็ต้องร่วมทางกันทำงานปะปนกัน ข้าพเจ้ารับผิดชอบงานด้านปราบปราม ซึ่งขณะนั้นคุณลิขิต สัตยายุทธ์ ซึ่งเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด สั่งข้าพเจ้าให้ปราบโจรผู้ร้ายให้ราบคาบ และเขารับผิดชอบด้านการปฏิรูปการศึกษาของอำเภอนี้ เราออกเดินทางไปยังท้องที่ตลอดทั้งเดือนติดต่อกันถึง ๖ เดือน พอสิ้นเดือนเราต่างก็กลับอำเภอ เพราะเงินเดือนที่เราจะยาไส้หมดเกลี้ยงก่อนแล้ว และวันนั้น เราต่างก็ได้มีโอกาสพบปะกับบรรดาเพื่อนฝูงทั้งหลาย และแน่ละ เดือนหนึ่งก็ขอกิ๊งร่วมวงมาก ๆ สักวันให้สบายใจเฉิบไป

ในวาระเริ่มแรก ที่เราก้าวเข้าไป ดูเหมือนข้าราชการตำรวจกับอำเภอไม่ค่อยจะคบค้าสมาคมและลงสโมสรกันนัก ข้าพเจ้ามองเห็นอันตราย แต่ข้าพเจ้าก็เป็นเด็กเพิ่งมาทำงาน อายุเพิ่ง ๒๒ ปีเศษ ๆ แต่เป็นปลัดอำเภอที่อาวุโส และท่านนายอำเภอก็มอบให้ข้าพเจ้าทำงานแทนแทบทั้งหมด ข้าพเจ้าคิดอยู่หลายวันที่จะแก้ปัญหานี้ ไปคิดตก กำลังนั่งอยู่ในส้วม ดังนั้นพอวันศุกร์ ซึ่งข้าพเจ้าจำวันที่ไม่ได้ ข้าพเจ้ากระซิบกับตำรวจคนหนึ่งที่สนิทกันให้ขออนุญาตฆ่าวัวสักตัวให้ เอาเนื้อไปขายได้กำไรเท่าใดเอาไป

ให้หมด แต่ขอตับไตไส้พุงสักส่วน แล้วให้ทำอาหาร ๓-๔ อย่าง ให้โอชะ ทั้งแกงเผ็ด ต้มไส้เนื้อ ลาบ เนื้อย่างน้ำตก เอาละ คราวนี้สนุกแน่ ตำรวจอยู่กันพร้อม พวกอำเภอก็อยู่กันพร้อม ข้าพเจ้าก็เชิญพรรคพวก ๒ ค่าย ซึ่งอยู่ห่างกัน ๒ เส้น พบกันหน้าโรงพักตำรวจ เขาเรียกว่า "สถานีตำรวจภูธรอำเภอ" ข้าพเจ้าก็เจียดเงินเดือน เศษหนึ่งส่วนสี่ ขณะนั้นเงินเดือน ๙๐๐ บาท ก็ได้ ๒๐๐ บาทเศษ หิ้ว ๒๘ ดีกรี แม่โขง แม่น้ำสุพรรณ ยาหอมทรงม้าบ้าง ๕ เจดีย์บ้าง เอาไว้ผสม ๒๘ ดีกรี ๓๐ ดีกรี เดินคู่ไปกับคุณสุวรรณเขานี่แหละ

แล้วบรรยากาศก็เริ่มสนุก แต่ข้าพเจ้าเมาไม่ลง กลัวเทวดี ทั้งหลาย ทั้ง ๒ ค่ายจะพ้ดปากกันเข้า

เป็นอันว่า งานคืนนั้นสำเร็จไปด้วยความเรียบร้อย เมื่อตัวใหญ่ ๆ คือผู้คับกองตำรวจ ศึกษาธิการอำเภอ และข้าพเจ้าร่วมกันได้ ข้าราชการต่าง ๆ ก็ต้องหันหน้าเข้ามาทำงานร่วมกันอย่างดี

แม้ว่า เขาจะเป็นคนเคร่งกับงานปานใด แต่เขาก็ชอบพักผ่อน การพักผ่อนที่เขาโปรดปรานมากที่สุด คือ การชวนเพื่อนมาดื่มสุรา คุยกันไปถึงเรื่องงาน ซึ่งเป็นผลพลอยได้ที่มีคุณค่ามาก เพราะงานนโยบาย งานริเริ่มส่วนใหญ่ เราได้มาจากการร่วมวง เพราะเขากินเหล้าไม่ใช่เหล้ากินเขา เขาไม่เคยเกะกะระรานใคร ชาวบ้านชอบเขา

ถ้าจะดูเขาไม่ผิด เขาเป็นคนไม่เจ้าชู้ เพราะไม่เคยยุ่งกับลูกเมียชาวบ้าน ผู้ใต้บังคับบัญชา เขาก็ไม่แตะต้อง แต่เขาก็มีอารมณ์สนุกอยู่ไม่น้อยในเรื่องนี้ โดยอยู่ในกรอบของผู้ใหญ่ เวลาเขาอยู่ร่วมกับบรรดาคุณสาว ๆ มีอยู่บ่อย ๆ ที่เขาพูดกระเซ้าเย้าแหย่ แต่ไม่ใช่แทะโลมแบบเสียมารยาท

เราอยู่ป่าอยู่ท้องที่กันนาน ๆ กลับมาอำเภอแต่ละครั้งดูเหมือนว่าเราได้เข้ากรุงกระชุ่มกระชวย บางครั้งเรานึกสนุกขึ้นมาก็พากันไปเที่ยวในตัวเมือง (กาญจนบุรี) เลยเถิดไป "ค่ายบางระจันทร์" ที่นั้นไม่มีทหารญี่ปุ่นเลย มีแต่หน้าแฉล้ม ๆ ที่ไม่กลัวการบุกของชายชาติทหารใด ๆ หน้าตาจิ้มลิ้ม นั่งเรียงกันเป็นแถว ในเมืองกาญจน์ใคร ๆ ก็ต้องรู้จักค่ายบางระจันทร์" กันทั้งเมือง ก่อนไปจากพนมทวน รู้สึกคึกคะนอง ลองดีไปเผาผลาญให้เลือดอุ่น เช่นรถนั่งไป แม้อากาศจะหนาวปานใด ต่างก็ร้องรำทำเพลงกัน

ตลอดทาง เพราะเรามีลูกคู่ ทั้งครูทั้งตำรวจ ข้าราชการไปกันทีก็คันรถ เต้นแร้งเต้นกาบนหลังคารถด้วยวัยคะนอง ความจริงน่าจะตกมาคอหักตายเสียหลายครั้ง แต่ก็ยังอยู่ได้ ดวงของคนเรามันก็เป็นอย่างนี้ ไอ้ตอนที่ไม่อยากจะให้ตายก็ตาย คนไม่เคยตาย ก็ยังตายได้ แปลกเหลือเกิน ถ้ายมพบาลลงมาโลกมนุษย์จะต้องสอบถามกันให้รู้ดำรู้แดงเสียที

พอเราเสร็จภาระกิจจากการรบทัพจับศึกจากค่ายบางระจันทร์แล้ว ก็หาข้าวต้มรับประทานจนอิ่มแล้วก็ขึ้นรถกลับพนมทวน ท่านเอ๋ย ตอนนี้มันหนาวเหน็บเจ็บเข้าไปถึงอุรา ตลอดทางมีแต่เสียงล้อรถบดทับถนน ไม่มีเสียงพ่อยอดคะนองทั้งหลายเลย

หกเดือนผ่านไป ดวงดาวกำหนดให้เราต้องจากกัน เขาอยู่ที่เดิม ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งให้ไปอยู่สุพรรณบุรี เพื่อทำงานปราบปรามโจรผู้ร้ายที่อำเภออู่ทอง นาน ๆ เราจะได้พบกันที เหตุการณ์ของเขาทำให้นึกขึ้นได้ ครั้งหนึ่งเขาไปเยี่ยมข้าพเจ้าที่หน่วยปราบ-ปรามโจรผู้ร้ายที่ ตำบลสระยายโสม ขากลับเรานั่งรถยนต์มาด้วยกัน ไม่ทราบว่าพ่อสารถีขับอย่างใด หน้าแฉลบบึนขึ้นไปบนกองหินสูง ชะรอยบุญ ไม่ถึงกับเลือดตกยางออก เพียงหัวโนกันเป็นแถว

ข้าพเจ้าติดตามข่าวการทำงานของเขาตลอดเวลา ก็ดีใจ ที่เขายิ่งอยู่นานคนยิ่งรักมากขึ้น ซึ่งผิดกับข้าราชการอีกมากที่ชาวบ้านอยากไล่ไปเสียให้พ้น อยากภาวนาให้ข้าราชการเราเป็นเช่นเขา ถ้าแก้ไขไม่ได้ก็ขอสักครึ่งหนึ่งของเขาก็ยังดี

เรามาพบกันและทำงานใกล้กันอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเวลาผ่านมาจนถึง พ.ศ.๒๕๐๖ คือ ๖ ปีต่อมา เมื่อข้าพเจ้าย้ายจากจังหวัดยะลามาเป็นหัวหน้าแผนกการเมือง และผู้ช่วยเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยและเขาได้เข้ามาอยู่ในกรมสามัญศึกษา กระ-ทรวงศึกษาธิการ ในฐานะหัวหน้าแผนกโรงเรียนแล้ว เมื่อพบกันครั้งแรก เขาก็พูดว่า "ฟ้าให้เรามาพบกันอีกแล้ว ดีใจจริง ๆ"

ตั้งแต่นั้นมา เราพบกันเป็นประจำ เพราะเราต่างพาครอบครัวไปเยี่ยมเยียนที่บ้านบ่อย ๆ เราเหมือนกับครอบครัวพี่ ครอบครัวน้อง สิ่งที่เขามีแต่คนอื่นไม่ค่อยมีก็คือ พวกพ้องเขามีมากเหลือเกิน คนต่างจังหวัดมาเยี่ยมเป็นประจำ นำอาหารป่า เช่น ปลาไหล แย้ กบ ปลา เก้ง หมูป่า มาทำกินกันที่บ้านเขา และเขาต้องโทรศัพท์มาที่บ้านข้าพเจ้าทุกครั้ง คนมาเยี่ยมเขาไม่หยุด เขาเคยพูดเปรียบเทียบแขกของเขากับของ

ข้าพเจ้าว่า "เลขา ถึงแขกของผมไม่มากเท่าของเลขาฯ แต่ผมสบายใจกว่า เพราะแขกของผมเขาไม่ค่อยขอโน่น ขอนี่ หรือกวนใจ แต่ของเลขาฯ ขอตะบัน ขอให้ช่วยเรื่องทุกข์ ขอเงิน ขอให้โอนมาเป็นตำรวจ เป็นปลัดอำเภอ เป็นนายอำเภอ ขอย้าย ขอให้ช่วยให้ ๒ ขั้น ขอเป็นนายอำเภอ ขอให้ช่วยสนับสนุน" ข้าพเจ้าบอกเขาว่า "ยังมีอีก ขอให้เซ็งลี้ด้วย ของาน ขอจดหมายไปของานก่อสร้าง ขอไปจนถึงให้พูดกับศาลเวลามีคดี อีกอย่างเดียวที่ยังไม่มีใครมาขอ คือขอเมียผม"

เราก้าวหน้าตลอดมาจนเกือบจะถึงขั้นปลายของชีวิตข้าราชการพลเรือน คือได้มาตั้งแต่ชั้นตรีพร้อมๆกัน เป็นชั้นโท ชั้นเอก และเขาข้ามน้ำข้ามทะเลไปศึกษาต่อที่เมืองมะริกัน จนได้ปริญญาโท เขารออีกขั้นเดียวซึ่งอยู่แค่เอื้อมเท่านั้น คือ ขีดชั้นพิเศษมาวางไว้บนบ่า

ระยะหลัง ๆ ดูว่าเขาบ่นท้อถอยอยู่หลายครั้ง ทั้ง ๆ ที่ปกติเขาจะไม่พูดเลย เขาไม่เคยท้อถอย เขาเคยปรารภกับข้าพเจ้าหลายครั้งว่า เขาอยากจะมาอยู่มหาดไทย เขาขอแค่เป็นนายอำเภอก่อน จะอยู่ชายแดน เชียงราย แม่ฮ่องสอนก็ได้ ข้าพเจ้าถามถึงเหตุผลของเขา เขาก็พูดสั้นๆว่า อึดอัดใจ และเขาก็บอกข้าพเจ้าว่า ความจริงเขาก็รักงานการศึกษามาก เขารักถิ่นเดิม เพราะเรียนมา โตมาก็เพราะงานด้านการศึกษานี้แหละ และเขามีโครงการที่จะทำอีกมาก เพราะระบบการศึกษานี้ยังต้องปฏิรูปกันอีกมาก มัวพัฒนาเช่นนี้ไม่ทันประเทศอื่นเขาแน่ ซึ่งอันนี้ข้าพเจ้าก็เห็นด้วย เพราะ ๓๐ ปีกว่ามานี้ ข้าพเจ้ากลับไปดูหนังสือที่ข้าพเจ้ายังเรียนชั้นประถม ก็ยังคงสอนให้คนท่องเป็นนกแก้วนกขุนทองอยู่ เขาเคยถามข้าพเจ้าว่ารู้ไหม ว่าทำไมมหาวิทยาลัยต่างๆเขาไม่ยอมขึ้นกับกระทรวงศึกษา (นักศึกษาได้มีปฏิกิริยาต่อต้านในระหว่างปฏิวัติ) ทำไมข้าพเจ้าจะไม่ทราบ เพราะข้าพเจ้าเคยเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ในระยะปฏิวัติ แต่ข้าพเจ้าไม่พูด เขาเห็นข้าพเจ้านิ่ง เขาก็พูดว่า "เขาไม่เชื่อฝีมือกระทรวงผมกระมัง"

ข้าพเจ้าไม่อยากจะจบเรื่องนี้ อยากจะเขียนต่อไปไม่ให้มันจบ เพราะการจบเรื่องนี้ย่อมต้องมาถึงอวสานของเขา เรายังอยากให้เขาอยู่กับเรา แต่ถ้าไม่จบหนังสือเล่มนี้ก็ยังพิมพ์ไม่ได้ จึงต้องจบเสียที

เขาชวนข้าพเจ้าไปเมืองกาญจน์ เพราะเขาประทับใจในห้วยเขาลำธารระหว่างสุดสัปดาห์ แต่ข้าพเจ้าติดงานจึงไปกับเขาไม่ได้ เขาบอกว่าเขาอยากจะคุย อยากจะปรึกษาเรื่องสำคัญกับข้าพเจ้า เขาบ่นหนักว่ากลุ้มใจมาก ก็ได้ตกลงกันแล้วว่าเขาจะกลับมาคุยกัน แต่ช่างโชคร้ายเสียเหลือเกินเมื่อเขากลับมา แต่ไม่มีโอกาสได้คุยอีกแล้ว แต่ถึงอย่างไร ข้าพเจ้าก็รู้ว่าเขากลุ้มใจเรื่องอะไร ช่างเถอะ เพื่อนอีกคนหนึ่งได้ไปสู่ความสุขกว่าแล้ว คนที่ยังอยู่ก็ไม่ควรจะต้องกระทบกระเทือนกัน

คนหนักแผ่นดินยังมีอีกนับหมื่นนับแสน ถูกสาปแช่งให้ตาย คนที่มีประโยชน์แก่ชาติส่วนรวมยังไม่น่าจะด่วนอายุสั้นก็มาจากไปได้ ความยุติธรรมในโลกเราดูแล้วแทบจะหาไม่ได้ ถึงกระนั้นก็ดีเราไม่ต้องการอะไรมาก นอกจากเราต้องการความ "อยุติธรรม" ที่น้อยที่สุดเท่านั้น

หากมีญาณวิถีใดที่วิเศษจริงจะนำความคิดคำนึงของข้าพเจ้าให้เขาได้ทราบตั้งแต่วัยที่เริ่มต้นทำงานด้วยกันกับเขา วัยบุกเบิกปัญหาชีวิต ต่อสู้และการผจญกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ความแห้งแล้งผสมผสานกับความสุขอย่างเงียบ ๆ เมื่อคิดถึงงานที่ทำเพื่อประโยชน์ของส่วนรวมไปด้วยนั้น จนมาถึงความลำเค็ญในชีวิตอันแสนเข็ญ เหล้าแก้วเดียวที่เคยกินกัน พร้อมหัวเราะทั้งน้ำตา ผ่านมาจนถึงภาระรับผิดชอบที่ทวีมากขึ้นมากขึ้น และอะไรจะเหลือไว้ให้เขาอีก นอกจากความเศร้า เสียใจ เสียดาย ใครจะกล้าสร้างอนุสาวรีย์ให้กับเขา ในเมื่อเขาไม่ต้องการสิ่งนี้เลย ใครจะหยิบยื่นภาระหน้าที่อันสะดวกสบายให้กับเขา ในเมื่อเขาประสงค์จะทำงานหนักเพื่อชาติและเพื่อส่วนรวมอันเป็นปณิธานของเขาตลอดมา และ.....ใครจะให้ความสุขอันเป็นความสงบชั้นสุดท้ายของชีวิตเขาได้ในเมื่อเขาเป็นผู้ใฝ่หามาเอง

ขอให้ดวงวิญญาณของเพื่อนที่รักและสนิทสนมยิ่ง จงไปสู่สุคติในสัมปรายภพ ผู้บังคับบัญชา และเพื่อน ๆ อีกหลายคนจะรับภาระหน้าที่เพื่อชาติบ้านเมืองแทนเพื่อนเอง ขออย่าได้ห่วงเลย– – – หลับตาเสีย– – – แล้วตื่นขึ้นมาใหม่ในภพหน้าพร้อมกับพวกเราทั้งมวล

อาลัย
คุณสุวรรณ ชาญวิทยา

สถาพร สุวัณณุสส์
ศึกษานิเทศก์ หัวหน้าแผนกวิชาการศึกษาพิเศษ
กรมสามัญศึกษา

เช้าวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๑๖ ขณะที่คณะศึกษานิเทศก์ แผนกวิชาการศึกษาพิเศษ กำลังจัดการฝึกอบรมครูการศึกษาพิเศษ ปี ๒๕๑๖ รุ่นที่ ๒ อยู่ที่โรงเรียนสอนคนหูหนวกดุสิต ก็ได้รับทราบข่าวที่น่าสลดใจว่า คุณสุวรรณ ชาญวิทยา หัวหน้ากองการศึกษาพิเศษ ถึงแก่กรรม พวกเราตกใจ เศร้าใจ อาลัยและเสียดายคุณสุวรรณ ชาญวิทยาเป็นอย่างมาก ทำงานกันไม่ได้ทั้งวัน ไม่น่าเชื่อเลยเพราะยังพูดคุยล้อเลียนกันอย่างครึกครื้นเมื่อไม่กี่วันมานี้เอง คือเมื่อหัวหน้ากองศึกษาพิเศษไปบรรยาย ในที่ประชุมครูสอนคนพิการ เมื่อบ่ายวันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๑๖ มีครูคนหนึ่งถามว่า การทดสอบในการฝึกอบรม เพื่อสิทธิในการขอรับเงินเพิ่มพิเศษประจำตำแหน่งครูการศึกษาพิเศษครั้งนี้จะมีคนสอบตกไหม หัวหน้ากองการศึกษาพิเศษตอบว่า คงไม่มี และแถมท้ายว่า ถ้าศึกษานิเทศก์คนใดให้ครูตก จะไล่ศึกษานิเทศก์คนนั้นออก

ที่นำเรื่องนี้มาเล่า เพราะเห็นเป็นข้อหนึ่งที่แสดงว่า คุณสุวรรณ ชาญวิทยา หัวหน้ากองการศึกษาพิเศษคนนี้เข้าข้างครู สนับสนุนยกย่องครู และบริหารเพื่อบริการแก่ครูตลอดเวลา ในการฝึกอบรมครูการศึกษาพิเศษ เพื่อให้ได้วุฒิบัตรอันจะเป็นทางให้ได้สิทธิรับเงินเพิ่มพิเศษประจำตำแหน่งนั้น ฝ่ายศึกษานิเทศก์เห็นว่าการฝึกอบรมนั้นควรจะใช้เวลาสัก ๑ ปี เช่นที่เคยจัดมาแล้ว เพื่อให้ครูได้มีความรู้และประสบการณ์อย่างเพียงพอ ที่จะไปสอนคนพิการแต่ละประเภทด้วยความมั่นใจ แต่คุณสุวรรณ ชาญ-

วิทยา มีความเห็นว่า ครูสอนคนพิการทำงานด้วยความยากลำบาก ต้องใช้ความมานะอดทนอย่างสูง ใครที่ทำการสอนมาแล้วก็ควรให้มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มพิเศษได้เลย ซึ่งเป็นความคิดที่เข้าข้างครู แต่ยังไม่มีกฎหรือระเบียบให้ทำดังนั้นได้ จึงมีการปรับปรุงหลักสูตรที่เดิมกำหนดไว้ ๑ ปี นั้นเป็นหลักสูตร ๑๘๐ ชั่วโมง แบ่งเป็นภาคทฤษฎีไม่ต่ำกว่า ๗๐ ชั่วโมง และภาคปฏิบัติไม่ต่ำกว่า ๑๑๐ ชั่วโมง การทำเช่นนี้เป็นการช่วยเหลือครูสอนคนพิการประเภทต่าง ๆ ที่ได้ประจำทำการสอนอยู่แล้วอย่างมาก เพราะจะได้เงินเพิ่มพิเศษประจำตำแหน่งจ่ายควบกับเงินเดือน ๆ ละ ๓๐๐ บาท ตั้งแต่เดือน ตุลาคม ๒๕๑๖ เป็นต้นไป เรื่องนี้นับว่าเป็นงานสำคัญชิ้นหนึ่ง ของคุณสุวรรณ ชาญวิทยา

เนื่องจากคุณสุวรรณ ชาญวิทยา เป็นผู้ที่ทำงานอย่างมีโครงการและมีแผนงานดังกล่าวแล้ว จึงทำให้ผู้ร่วมงานทำงานด้วยความสบายใจ เพราะทราบล่วงหน้าไว้แล้วว่าจะต้องทำอะไร เมื่อไร และอย่างไร นอกจากนี้คุณสุวรรณ ชาญวิทยา เป็นผู้ที่มีจิตใจโอบอ้อมอารี มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อมิตร ผู้ร่วมงานและผู้ใต้บังคับบัญชาโดยทั่วหน้า เป็นผู้บริหารที่พร้อมจะให้บริการแก่ผู้มาขอความช่วยเหลืออยู่เสมอ จึงเป็นที่น่าเสียใจและเสียดายยิ่งนักที่คุณสุวรรณ ชาญวิทยา มาด่วนจากไปในขณะที่กำลังสมบูรณ์ด้วยสติปัญญาความรู้และความสามารถที่จะทำประโยชน์แก่สังคมและชาติบ้านเมือง

ด้วยเดชะกุศลบุญราศีและคุณความดีทั้งหลายที่คุณสุวรรณ ชาญวิทยา ได้สร้างสมไว้จงเป็นปัจจัยส่งเสริมให้คุณสุวรรณ ชาญวิทยา อดีตหัวหน้ากองการศึกษาพิเศษไปสู่สุคติภูมิในสัมปรายภพ เทอญ

คำไว้อาลัย

ดร. สาโรช บัวศรี อธิบดีกรมฝึกหัดครู

คุณสุวรรณ ชาญวิทยา เป็นผู้ประกอบกรรมดีอยู่เสมอ เอาใจใส่ขยันขันแข็งในการเล่าเรียนในขณะที่เป็นนิสิตอยู่ และมีความคิดก้าวหน้าและปฏิบัติงานอย่างเต็มที่ในขณะที่เป็นข้าราชการ ซ้ำยังเป็นบุคคลที่มีน้ำใจโอบอ้อมอารีในหมู่ญาติมิตรและเพื่อนฝูง นับเป็นบุคคลที่ดีคนหนึ่งอย่างแน่นอน การที่คุณสุวรรณ ชาญวิทยา ต้องจากไปเสียโดยที่อายุยังน้อยนี้ เป็นที่น่าเสียดายอย่างสุดซึ้ง อย่างไรก็ดีผู้ที่ประกอบกรรมดีย่อมจะประสบความดี ความคิดนี้เป็นความเชื่อที่แน่นแฟ้นอยู่ในใจของพุทธศาสนิกชนโดยทั่ว ๆ ไป ดังนั้นจึงเป็นที่เชื่อได้ว่า คุณสุวรรณ ชาญวิทยา จะต้องประสบแต่ความสุขร่มเย็นโดยตลอดไปไม่ว่าจะอยู่ ณ ที่ใด

คำไว้อาลัยแด่ คุณสุวรรณ ชาญวิทยา

ดร. สายหยุด จำปาทอง รองอธิบดีกรมการฝึกหัดครู

ข่าวการมรณกรรมของคุณสุวรรณ ชาญวิทยา ได้ยังความเศร้าสลดใจให้แก่ผมเป็นอย่างมาก เพราะคุณสุวรรณ ฯ เป็นเพื่อนที่รักของมิตร เป็นผู้ที่มีความโอบอ้อมอารีแก่เพื่อนร่วมงานทุกคน และยิ่งกว่านั้นยังจะมีชีวิตอันรุ่งโรจน์ในหน้าที่การงานต่อไปข้างหน้าอีกไกล ผมได้มีโอกาสทำงานอย่างใกล้ชิดกับคุณสุวรรณ ฯ ในคณะอนุกรรมการเกี่ยวกับตำแหน่งและอัตราเงินเดือนของคุรุสภา ซึ่งมีการประชุมร่วมกันเป็นประจำทุกสัปดาห์ ได้เห็นว่าคุณสุวรรณ ฯ เป็นผู้ที่มีความรอบรู้ในงานของกรมสามัญศึกษา (เดิม) เป็นอย่างดี เป็นผู้ที่มีความเข้าใจในปัญหาของครูทั้งในเมืองและในชนบท และพยายามเสนอแนะแนวทางที่จะปรับปรุงและยกฐานะครูให้สูงขึ้นอยู่เสมอ ผมในฐานะที่ยึดอาชีพครูคนหนึ่ง จึงรู้สึกอาลัยในการจากไปอย่างกระทันหันของคุณสุวรรณ ฯ เป็นอย่างยิ่ง ขอกุศลผลบุญที่คุณสุวรรณ ฯ ได้บำเพ็ญไว้ในชาตินี้ จงเป็นพลานิสงส์ให้ดวงวิญญาณของคุณสุวรรณ ฯ ไปสู่สุคติในสัมปรายภพทุกประการ

คำไว้อาลัย

พ.อ. พิเศษ ประคัลย์ เครือคงคา รองเจ้ากรมจเรทหารบก

เช้าตรู่วันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๑๖ ผมได้รับทราบข่าวทางโทรศัพท์ว่า คุณสุวรรณ ถึงแก่กรรมเสียแล้ว ผมไม่เชื่อเพราะว่าผมได้พบกับคุณสุวรรณเมื่อสองสามวันก่อนหน้านี้เอง จึงถามซ้ำไปว่าคุณสุวรรณไหน ก็ได้รับคำตอบว่า คุณสุวรรณ ชาญวิทยา แม้กระนั้นก็ยังไม่แน่ใจ ถามซ้ำอีกครั้งก็ได้รับการยืนยันเช่นเดิมโทรศัพท์ เกือบจะหลุดจากมือ รู้สึกอ่อนเพลียในใจอย่างบอกไม่ถูก ทั้ง ๆ ที่ก็รู้อยู่แก่ใจดีว่า เกิด – แก่ เจ็บ – ตาย นั้นหนีไม่พ้น แต่สุวรรณน้องรัก จากเราเร็วเกินไป และกระทันหันไม่มีเวลาเตรียมตัวเตรียมใจเลย

อย่างไรก็ดี สุวรรณจากเราไปแต่กาย แต่ความดีที่มีกับพวกเรา พรรคพวกเพื่อนฝูง ให้ความเคารพแก่ผู้ที่อาวุโส โอบอ้อมอารีแก่ผู้ที่อ่อนวัย ช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อน ความดีเหล่านี้ของคุณสุวรรณ มิได้จากและติดตามไปด้วย ยังคงอยู่ในหัวใจของพวกเรา บางคนถึงกับพูดคล้ายว่าคุณสุวรรณยังไม่ได้จากเราไป ยังอยู่ใกล้ ๆ พวกเรา แต่อย่างไรก็ดี คุณสุวรรณจากเราไปจริง ๆ จากไปอย่างชนิดที่ไม่มีโอกาสกลับมาพบกันอีก ผมและเพื่อนที่อยู่หลังขอรวมพลังจิตต์อธิษฐาน ขออำนาจบุญกุศลทั้งปวงที่ได้ทำมา ขอได้ดลบันดาลให้วิญญาณของคุณสุวรรณ ชาญวิทยา จงสู่สุคติ เทอญ

คำไว้อาลัย

กมล ประสิทธิสา รองเลขาธิการคุรุสภา

แทบไม่น่าเชื่อที่ลูกมาปลุกให้ตื่นขึ้นแต่เช้ามืด เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๑๖ เพื่อแจ้งข่าวให้ทราบว่า คุณประสิทธิพร พรหมดิเรก ได้โทรศัพท์มาบอกว่า คุณสุวรรณ ชาญวิทยา ได้ถึงแก่กรรมเสียแล้วที่จังหวัดกาญจนบุรี เพราะเกิดอุบัติเหตุรถยนต์ชนกัน แต่แล้วข่าวนั้นก็เป็นความจริง ผมตกใจและงุนงงต่อข่าวที่ได้รับนั้นเป็นอย่างมาก

ผมมีความคุ้นเคยกับคุณสุวรรณ และ ครอบครัวของคุณสุวรรณเป็นอย่างยิ่ง คุณสุวรรณ ได้เคยร่วมงานอย่างใกล้ชิดกับผมมาเมื่อครั้งที่ผมเป็นรองอธิบดีกรมสามัญศึกษา และคุณสุวรรณเป็นเลขานุการกรม ผมเคยชมเชยคุณสุวรรณกับผู้หลักผู้ใหญ่ในกระทรวงศึกษาธิการไว้หลายคนว่า คุณสุวรรณเป็นคนรักงานและทำงานโดยความเชื่อมั่นในหลักการและระเบียบแบบแผน เป็นคนเสียสละทุกอย่างเพื่องาน และเมื่อได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้ทำงานใดแล้ว คุณสุวรรณจะทำงานนั้นให้สำเร็จอย่างดียิ่งและเป็นที่พอใจของผู้บังคับบัญชาเสมอ คุณสุวรรณ เป็นคนเคารพซื่อสัตย์ต่อนายและเพื่อนฝูง ตลอดทั้งเป็นผู้โอบอ้อมอารีและให้ความเป็นธรรมแก่ลูกน้อง จึงเป็นที่รักใคร่นับถือแก่ทุกคนที่ได้คบค้าสมาคมกับคุณสุวรรณ นับว่าคุณสุวรรณเป็นผู้ทำงานที่ดีเด่นและเป็นหลักในการทำงานของกรมสามัญศึกษาคนหนึ่ง หากคุณสุวรรณไม่ด่วนสิ้นชีวิตไปเสีย คุณสุวรรณคงจะมีความเจริญก้าวหน้าในทางราชการ และเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ในกระทรวงศึกษาธิการคนหนึ่งอย่างแน่นอน

การจากไปของคุณสุวรรณ ชาญวิทยา อย่างกระทันหันเช่นนี้ ได้ยังความเศร้าสลดและอาลัยอย่างสุดซึ้งแก่ครอบครัวของคุณสุวรรณตลอดถึงผู้บังคับบัญชา เพื่อนฝูง ผู้ใต้บังคับบัญชา และผู้ที่มีความเกี่ยวพันในหน้าที่การงานกับคุณสุวรรณ ดังจะเห็นได้จากวันสวดพระอภิธรรมศพคุณสุวรรณ ที่วัดสระเกศ ที่มีผู้มาร่วมงานอย่างล้นหลาม

คุณสุวรรณจากไปแต่ร่างกาย ส่วนความดีอันมีเกียรติที่คุณสุวรรณได้ประกอบไว้แต่หนหลัง ยังมีอยู่ไม่มีวันเสื่อมคลายตลอดไป ด้วยผลานิสงส์ที่คุณสุวรรณได้บำเพ็ญปฏิบัติแต่กรรมดีไว้ ขอจงเป็นพลังดลบรรดาลให้คุณสุวรรณจงประสบความสุขตามควรแก่คติวิสัยในสัมปรายภพโน้น เทอญ

คำไว้อาลัย

สุขุม ชยสมบัติ ศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร

คุณสุวรรณ ชาญวิทยา ไม่มีพี่น้อง ที่พ่อแม่ออกให้
ต้องหาพี่น้องเอาเอง คบหากับใครก็คิดว่าเป็นพี่ เป็นน้อง
อย่างจริงใจ ไม่มีมารยา มีแต่ปรารถนาดี เสียสละ
เสมอต้น เสมอปลาย เคยอย่างไร ก็อย่างนั้น
ผู้คบหาสมาคม จึงชอบพอ รักใคร่มาก
การจากไปอย่างไม่มีวันกลับ เป็นที่อาลัย เสียใจยิ่ง

คุณสุวรรณ ชาญวิทยา มีโอกาสได้คิดถึงตัวเองแต่น้อย
คิดแต่จะให้ผู้อื่นพอใจ สบายใจ แม้เสพสุราก็เพียงเพื่อผลดังกล่าว
เราเคยอยู่ด้วยกันที่เมืองกาญจน์ โดยหน้าที่ราชการเขาเรียกผมว่า "ท่านศึกษา"
ใจจริงผมแอบได้ยินเขาเรียกผมว่า "พี่" ผมอยากมีน้องชายกับเขาสักคน
ก็ให้มามีอันเป็นไป มันเป็นไปเสียแล้ว
ความรู้สึกโศกสลดครั้งนี้ พูดไม่ถูก

คำไว้อาลัย

สนั่น ประสมทรัพย์

“พฤษภกาสร อีกกุญชรอันปลดปลง
โททนต์เสน่งคง สำคัญหมายในกายมี
นรชาติวางวาย มลายสิ้นทั้งอินทรีย์
สถิตทั่วแต่ชั่วดี ประดับไว้ในโลกา ”

คุณสุวรรณ ชาญวิทยา ผู้ที่จากพวกเราไปโดยอุบัติเหตุรถยนต์ ท่ามกลางความรักความอาลัยเป็นอย่างมากจากครอบครัว ญาติ มิตรตลอดจนผู้ใต้บังคับบัญชา ทิ้งแต่ความดีที่คุณสุวรรณได้สร้างสมไว้เป็นอนุสรณ์อยู่เท่านั้น ซึ่งยากเหลือเกินที่พวกเราจะลืมได้ คุณสุวรรณอยู่ก็ยังเป็นที่พึ่งพาของพรรคพวกเพื่อนฝูง และเป็นกำลังที่ดีคนหนึ่งของกระทรวงศึกษาธิการ พูดอย่างธรรมดาสามัญก็ว่า “เป็นมือดีของกระทรวง ฯ” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเป็นครูคุณสุวรรณ ณ โรงเรียนประจำจังหวัดกาญจนบุรี “วิสุทธรังษี” คุณสุวรรณเป็นเด็กดี ขยันหมั่นเพียร และมีความประพฤติเรียบร้อย ผลการเรียนสอบได้เป็นอันดับ ๒ ของชั้น เป็นที่รักใคร่ชอบพอของครูและนักเรียนทั่วไป ใจคอกว้างขวางมาตั้งแต่เด็กและด้วยความมีอัธยาศัยไมตรีอันดีมาตั้งแต่เดิมนั่นเอง กระทั่งมามีชีวิตรับราชการเป็นครูโรงเรียนประจำจังหวัดกาญจนบุรี “วิสุทธรังษี” ศึกษาธิการอำเภอศรีสวัสดิ์ ศึกษาธิการอำเภอพนมทวน หัวหน้าแผนกกองการประถมศึกษา และหัวหน้ากองการศึกษาพิเศษ กระทรวงศึกษาธิการ จึงปรากฏ เป็นที่รักใคร่ของเพื่อนฝูง ผู้ใต้บังคับบัญชาและผู้บังคับบัญชา ฉะนั้นเมื่อคุณสุวรรณต้องจากพวกเราไปอย่างกระทันหันโดยไม่คาดฝันเช่นนี้ จึงทำให้พวกเราที่อยู่ข้างหลังเต็มไปด้วยความอาลัยอาวรณ์เป็นอย่างยิ่ง ในวันเคารพศพของคุณสุวรรณ ข้าพเจ้าจึงได้แต่เพียงกล่าวคำอธิษฐานในใจว่า “กรรมใดที่ครูได้ล่วงเกิน ครูขออโหสิกรรม และขอให้ ผลแห่งกรรมดีทั้งหลายที่คุณสุวรรณสร้างไว้ จงส่งไปเสวยสุข ณ ทิพยสถานในสัมปรายภพเถิด

คำไว้อาลัย

ประจวบ คำบุญรัตน์

ผมได้ทราบข่าวการเสียชีวิตของ คุณสุวรรณ ชาญวิทยา ในขณะที่ผมกำลังปาฐกถา เพื่อการศึกษาระหว่างปิดภาคเรียนฤดูร้อนในจังหวัดเชียงราย คณะวิทยากรของคุรุสภาที่ร่วมไปปาฐกถา ทุกคนรู้จักคุณสุวรรณดี และมีความเศร้าสลดใจเช่นเดียวกับผมทุกคน ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า คุณสุวรรณ ไม่น่าจะประสบอุบัติเหตุเช่นนั้นเลย

ผมรู้จักคุณสุวรรณ ชาญวิทยา มาเป็นเวลานาน เพราะเป็นนักเรียนฝึกหัดครูมัธยมวังจันทร์เกษมด้วยกัน ถึงแม้จะรุ่นหลังผมหลายรุ่นก็ยังรู้จักในฐานะศิษย์ร่วมสำนักเดียวกัน ยิ่งกว่านั้นในระยะที่ผมดำรงตำแหน่งศึกษาธิการจังหวัด คุณสุวรรณก็เป็นศึกษาธิการอำเภอ แม้จะอยู่คนละจังหวัดก็เป็นที่รู้จักคุ้นเคยกันอยู่ ความคุ้นเคยยิ่งมีมากขึ้น เมื่อคุณสุวรรณได้มาดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนกโรงเรียน กองการประถมศึกษา เพราะผมในฐานะศึกษาธิการจังหวัดต้องมาติดต่อกับแผนกโรงเรียนอยู่เสมอ ในระยะที่คุณสุวรรณได้ไปศึกษาต่อปริญญาโทที่สหรัฐอเมริกา รัฐ Arizona ผมก็อยู่รัฐ California ได้ติดต่อกันอยู่เสมอ ตำแหน่งสุดท้ายของคุณสุวรรณ คือ หัวหน้ากองการศึกษาพิเศษ ผมก็อยู่กองการมัธยมศึกษา ได้พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันอยู่ตลอดมา

การเสียคุณสุวรรณ สำหรับตัวผมเองนั้น นอกจากจะเป็นการเสียเพื่อนที่มีน้ำใจดีคนหนึ่งแล้ว ยังเป็นการเสียเพื่อนร่วมงานที่ปฏิบัติงานเพื่อหวังผลความเจริญก้าวหน้าของทางราชการไปอีกด้วย ขอความดีที่คุณสุวรรณ ได้ประกอบและบำเพ็ญมา จงพาวิญญาณของคุณสุวรรณไปสู่สุขคติในสวรรค์พิภพ เทอญ

ระลึกถึง "กองสุวรรณ"

นายแพทย์สำโรจน์ อรรถวิภัชน์
โรงพยาบาลหญิง

เราเรียกเขาว่า "กอง" หรือ "กองสุวรรณ" ตามผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของเขา ความจริงเมื่อหลายปีมาแล้ว เมื่อเราพบกับเขาใหม่ ๆ เราเรียกเขาว่าพี่สุวรรณตามเพื่อนของเราคนหนึ่งซึ่งอายุมากกว่าเรา และได้แนะนำให้รู้จักเขา ตามปกติถ้าเราจำเป็นต้องเรียกใครว่า "พี่" ตามมารยาทของสังคมเป็นบางครั้งบางคราว เราก็ไม่ค่อยรู้สึกกระดากปากเท่าไร แต่ที่จะให้เรียกตลอดไปทั้งต่อหน้าและลับหลังแล้วเราทำได้ยาก และก็จะไม่มีใครสามารถบังคับให้เราเรียกได้ถ้าไม่เต็มใจ เพราะเราเป็นคนที่รัก–เคารพและสนิทกับใครยาก โดยเฉพาะกับคนที่ไม่น่าเคารพหรือยังไม่รู้จักนิสัยใจคอกันดีพอ แต่สำหรับกองสุวรรณแล้วเราเรียกเขาว่าพี่ได้สนิททั้งปากและใจ เพราะเรารักเขาจริง ๆ แม้จะพบเขาเพียงระยะเวลาอันสั้น และเราก็เรียกเขาอย่างนั้นมาเป็นเวลานาน

สาเหตุที่มาเรียกเขาว่า กอง เฉย ๆ ในภายหลัง ไม่ใช่เพราะเขาทำให้เรารักน้อยลงหรอก ตรงกันข้าม ยิ่งคบกับเขานานวันขึ้น กลับมีความรู้สึกว่าตัวเขาและเราเป็นชีวิตจิตใจเดียวกัน เรารักตัวของเราอย่างไร เราก็รักเขาอย่างนั้น ยามใดที่เขามีทุกข์เราชอบปลอบเขาว่าเรื่องเล็ก สุขมันน้อยลงไปเท่านั้นเอง แต่ในใจจริงของเราแล้วเรากลับไม่มีสุขเลย เพราะเราห่วงแทนเขา ใครก็ตามที่ทำตัวของเขาให้เรารักเหมือนเรารักตัวของเราเองแล้ว คน ๆ นั้นมีค่าต่อชีวิตของเราเป็นที่สุด

เรามาทราบกันภายหลังว่า กองอายุน้อยกว่าเรา เขาเลยกระดากที่จะให้เราเรียกเขาว่า "พี่" ต่อไป ทั้ง ๆ ที่เราก็เต็มใจ แต่เขาไม่ยอมและบอกว่าเราเป็นพี่เขาดีกว่า และก่อให้เกิดความลำบากใจกับลูกของเขาและเรา ที่ต่างก็เรียกเพื่อนของพ่อว่า "ลุง" ทั้งสองฝ่าย เราเลยจำใจต้องเรียกเขาภายหลังว่า "กอง" แทน "พี่"

กองสุวรรณจะเป็นคนชนิดใดไม่เป็นอุปสรรคต่อความเป็นเพื่อนของเรา เขาอาจจะมีใจนักเลง มีความดีความไม่ดีอยู่เพียงไรเราไม่ต้องการรู้ แต่ที่รู้คือเขาและเรามีคุณสมบัตินั้น ๆ อยู่ในตัวเท่า ๆ กัน เราจึงคบกันได้ และเราก็เชื่อว่าเขาเป็นคนดี เพราะเขาเป็นคนชักจูงให้เราได้รู้จักสนิทสนมกับคนหลายคน ซึ่งในสังคมยกย่องว่าทำแต่ความดี และเราไม่จำเป็นต้องกล่าวนามในที่นี้

เราและเขามีความรู้สึกอยากอยู่ใกล้ ๆ กัน เคยชักชวนให้เขาไปปลูกบ้านอยู่ใกล้ ๆ ที่ของเรา หรือในที่ของเราเลย เขารับปากด้วยความเต็มใจและบอกว่า สักวันหนึ่ง และวันนั้นก็มาถึงแล้วจริง ๆ แต่อนิจจา ไม่ใช่วันที่เราและเขาต้องการ กลายเป็นวันที่เราต้องจากกันชั่วนิรันดร

เราเคยมีความรู้สึกว่าชาติก่อน กองกับเราได้รวมกันอยู่ในร่างกายและจิตใจของคน ๆ เดียวกัน ชาตินี้มาเกิดด้วยกันแต่เหมือนมีกรรม ถูกแยกร่างกายออกเป็นสองส่วนสองซีก แต่ถึงกระนั้นสัญชาตญาณทำให้เรามีความรู้สึกว่าร่างกายและจิตใจของเรารวมกันอยู่เหมือนครั้งโน้น ใกล้กันเรามีความสุข ห่างออกไปก็ใฝ่หา เราเคยรอนแรมกันไปไกล ๆ แม้เช่นจังหวัดแม่ฮ่องสอน ซึ่งอีกฝ่ายไม่จำเป็นต้องไปเลย แต่ด้วยรักก็ต้องตามกันไป บัดนี้เขาแยกซีกของเขาออกไปแล้ว เราไม่สามารถติดตามไปรวมได้เหมือนก่อน ๆ เขาแยกจากเราไปตลอดกาล

"กอง" จะอยู่ ณ ที่แห่งใด ขอได้โปรดรับรู้ไว้ว่า ซีกส่วนร่างกายของกองที่ยังมีชีวิตอยู่ ยังระลึกถึงกองอยู่เสมอ.....จนกว่าจะถึงวันนั้น และเราจะได้พบกัน

เพื่อนของกองที่รักกองยิ่ง

คำไว้อาลัย

มนูเวทย์ ลักษณะนาย
หัวหน้าฝ่ายงานข้าราชการและการโรงเรียนราษฎร์
สำนักงานคุรุสภา

ตลอดระยะเวลา ๑๑ ปีเศษที่ผมได้รู้จักกับคุณสุวรรณ ชาญวิทยา เรารักกันมาก เราไม่เคยขาดการติดต่อกันเลย ถ้าไม่ได้พบกันก็ต้องโทรศัพท์ถึงกันเสมอทุกวัน เรากินนอนเที่ยวและทำงานร่วมกัน เราเอื้อเฟื้อช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันอยู่ตลอดเวลา มีความรักความเห็นอกเห็นใจกันประดุจญาติสนิท ครอบครัวของเราทั้งสองสนิทสนมกันอย่างดียิ่ง บ้านเราอยู่ใกล้ ๆ กัน เราถือกันว่าเป็นบ้านเดียวกัน ผมทราบข่าวการถึงแก่กรรมของคุณสุวรรณเมื่อผมกำลังปฏิบัติงานอยู่ที่จังหวัดภูเก็ต ผมตกใจและเสียใจเหลือที่จะกล่าว เคราะห์กรรมอันใดจึงทำให้คุณสุวรรณช่างมีอายุสั้นเช่นนี้ คุณสุวรรณได้จากพวกเราไปเร็วอย่างคาดไม่ถึง เราต้องขาดมิตรประดุจญาติสนิทไป ยังความอาลัยเสียดายไว้ให้พวกเราเป็นอย่างยิ่ง

ทุกคนมักกล่าวว่า คุณสุวรรณควรจะได้ไปสู่ที่ดีที่ชอบแล้ว เพราะตลอดชีวิตคุณสุวรรณได้ประกอบแต่กรรมดีทั้งสิ้น และคนดีมักตายเร็ว

ขอดวงวิญญาณของคุณสุวรรณรับรู้และรับส่วนบุญกุศลที่พวกเราได้สร้างสมให้ หากเกิดชาติใดภพใดขอให้คุณสุวรรณจงหมดเคราะห์กรรม อย่าได้ประสบเช่นนี้อีกเลย ขอให้เพื่อนรักไปสู่สุคติในสัมปรายภพ เถิด

อาลัยคุณสุวรรณ ชาญวิทยา

ด้วยใจจริงจาก

เพื่อนข้าราชการนักศึกษาหลักสูตรรักษาความปลอดภัย รุ่นที่ ๒๒

พอทราบข่าวต่างตกตะลึงนิ่ง นี่จริงจริงหรือเปล่าที่เล่าขาน
คุณสุวรรณด่วนจากสู่พิมาน ดวงวิญญาณลอยลับดับชีวี
อนิจจาเห็นกันอยู่หลัดหลัด ไยมาพลัดพรากไปให้หมองศรี
แม้รู้จักกันมาไม่นานดี แต่เหมือนว่าแรมปีที่คบกัน
อัชฌาศัยของท่านน่าชมนัก ได้ประจักษ์ทุกคนที่สังสรรค์
ปฏิบัติหน้าที่อย่างดีครัน ตั้งใจมั่นเพียบด้วยกรุณา
ครั้งอบรม ร.ป.ภ. ยี่สิบสอง เราทั้งผองร่วมกันแสนหรรษา
คนหนึ่งนั้นคุณสุวรรณจำนรรจา สนิทสนมเฮฮากับทุกคน
เมื่อเข้าร่วมสัมนาก็ตั้งจิต ให้ข้อคิดดีดีมีเหตุผล
เมื่อร่วมวง พ.ต. ท่านทำตน น่าชมจนบรรดาขาชอบใจ
จะได้เสียเท่าใดไม่บ่นว่า คงยิ้มร่าอารมณ์ดีจะมีไหน
ระลึกถึงแน่วแน่แต่นี้ไป จะได้ใครมาร่วมวงไพบูลย์
กองศึกษาพิเศษขาดหัวหน้า กระทรวงศึกษาต้องเสียสูญ
ผู้ทำงานเข้มแข็งและเพียรพูน เหล่าประยูรต้องขาดญาติสนิท
ภรรยาสูญเสียผู้ปกป้อง บุตรขาดผู้คุ้มครองหลายชีวิต
ร.ป.ภ. ยี่สิบสองต้องเศร้าจิต ที่ขาดมิตรล่วงลับไม่กลับมา
ด้วยกุศลผลบุญที่ท่านก่อร์ป รู้ที่ชอบเมืองแมนแดนสุขา
แม้จะสิ้นสิ้นแต่เพียงกายา ความดีตราตรึงอยู่ไม่รู้เลือน
วิญญาณท่านอยู่หนใดขอให้รู้ ว่าทุกผู้ส่งอาลัยไปถึงเพื่อน
ด้วยความหลังครั้งนั้นยังติดเตือน เป็นเสมือนรอยประทับในดวงมาลย์

คำไว้อาลัย

พวงรัตน์ วิเวกานนท์

อาจารย์ใหญ่โรงเรียนราชวินิต เขียนคำไว้อาลัยแด่

หัวหน้ากองสุวรรณ ชาญวิทยา ในนามคณะครู

ดิฉันได้มีโอกาสรู้จักท่านหัวหน้ากองการศึกษาพิเศษ ในระยะที่ท่านมาอยู่โรงเรียนราชวินิต ในฐานะที่ท่านเป็นผู้บังคับบัญชาของราชวินิต ซึ่งเป็นระยะเวลาประมาณ ๗ ปี แต่มีความรู้สึกเหมือนได้รู้จักกันมานาน เพราะกองให้ความสนิทสนมเป็นกันเองอย่างดีทั้งด้านราชการและส่วนตัว เมื่อมีงานหรือกิจกรรมใด กองก็ไม่เคยขาด ท่านปฏิบัติเหมือนคนในครอบครัว (ราชวินิต) เดียวกัน จนเพื่อนครูในโรงเรียนทุกคนรู้สึกสนิทสนมเป็นกันเอง ใครมีเรื่องเดือดร้อนสิ่งใดก็ไปพึ่งท่านได้ เป็นเหตุให้กองมีพรรคพวกเพื่อนฝูงมาก เมื่อทุกคนทราบว่าท่านต้องจากไปอย่างกระทันหัน คำแรกที่ดิฉันได้ยินก็คือ "เราหมดที่พึ่งเสียแล้ว"

กองเป็นคนตั้งใจจริง พวกเราทราบดีว่าท่านได้พยายามต่อสู้เพื่อสิทธิของครูประชาบาลตลอดมา งานชิ้นสุดท้ายที่ท่านได้พยายามจนสำเร็จคือ ต่อสู้จนมีอาจารย์เอกในโรงเรียนประถมศึกษา ไม่ว่าท่านเข้าสังคมกับคนอาชีพใด กองก็ได้พยายามพูดให้เขาเห็นความสำคัญของครูประถมและโรงเรียนประถมศึกษา เพื่อเปลี่ยนทัศนคติของคนที่เห็นว่าครูประถมไม่สำคัญ ครูวุฒิต่ำแค่ไหนก็เป็นได้

ในการปฏิบัติงานกับกอง เฉพาะดิฉันเองบางครั้งก็มีสิ่งอึดอัดบ้าง แต่ก็สามารถโต้แย้งและชี้แจงได้ ซึ่งกองก็รับฟังความคิดเห็นอย่างดี งานใดที่คิดว่าจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมกองให้ความช่วยเหลือร่วมมือเต็มที่

ในความรู้สึกของดิฉันนั้น มีทั้งความเสียดาย และ เสียใจอย่างสุดซึ้งที่เราต้องขาดนักบริหาร และนักการศึกษาของกรมสามัญศึกษาที่ดีไปอีกผู้หนึ่ง ในขณะที่พวกเราส่วนมากกำลังเสียขวัญ ท่านอายุสั้นเกินคาดจนพวกเราคาดไม่ถึง ควรจะอยู่ทำประโยชน์แก่ส่วนรวมได้นานกว่านี้ โดยเฉพาะท่านยังไม่ได้จัดเตรียมอะไรไว้ให้ครอบครัว และลูก ๆ เลย เพราะท่านเป็นคนของส่วนรวมเสียมาก ทำให้พวกเราที่อยู่หลังอดสะเทือนใจไม่ได้ มองเห็นว่าชีวิตนี้สั้นนักควรที่พวกเราจะได้ช่วยกันทำความดี ทำประโยชน์ให้แก่เด็กให้มากที่สุดตามอาชีพของเรา ดีกว่ามาแก่งแย่งชิงดี อิจฉา ริษยากัน

วิญญาณของท่านกองสุวรรณ ชาญวิทยา อยู่ที่ใดขอให้ท่านไปสู่สุคติด้วย

"ในความทรงจำ"

ข้าราชการแผนกการศึกษาสงเคราะห์

พวกเราทราบดีว่า การเกิด แก่ เจ็บ และตาย เป็นสิ่งที่อยู่คู่กับโลก ทุกคนจะต้องประสบ แต่พวกเราก็ไม่สามารถที่จะปกปิดหรือสะกัดกั้นความสะเทือนใจและความเสียใจไว้ได้ ข่าวการจากไปของท่านหัวหน้ากอง "สุวรรณ ชาญวิทยา" ตรึงพวกเราให้หยุดชงัก...เงียบ...และเงียบ จนกระทั่งเกิดความรู้สึกว้งเวงไปทั่วทั้งแผนกการศึกษาสงเคราะห์ ทุกคนพูดไม่ออกบอกไม่ถูกว่ามีความรู้สึกอย่างไร นอกจากจะแสดงอาการใจสั่น มือสั่น น้ำตาคลอ ใจห่อเหี่ยว และทำงานไม่ได้เต็มที่ไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง

พวกเราให้ "ความรักและนับถือ" ท่านหัวหน้ากอง "สุวรรณ ชาญวิทยา" ตั้งแต่ท่านเริ่มมาเป็นผู้บังคับบัญชาของพวกเรา จวบจนกระทั่งท่านจากพวกเราไป ท่านเป็นบุคคลที่พวกเรายอมรับกันว่า "ไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือน" เพราะท่านเป็นบุคคลตัวอย่างที่มีพร้อมเกือบทุกอย่าง ซึ่งหาได้ไม่ง่ายนักในปัจจุบันนี้

–ท่านเป็นนักบริหาร –นักวิชาการ –นักวางแผน –นักเศรษฐศาสตร์
–นักปกครอง –นักประชาธิปไตย –นักวาทศิลป์ ฯลฯ

พวกเราเชื่อเหลือเกินว่า หากผู้ใดได้มีโอกาสมาทำงานร่วมกับท่านหัวหน้ากอง "สุวรรณ ชาญวิทยา" แล้ว ยากยิ่งนักที่จะลืมท่านได้ สิ่งที่ดึงดูดและผูกพันให้ท่านกับพวกเรามีความสัมพันธ์กันอย่างลืมกันไม่ได้ นั้นมีหลายประการ

–ท่านเป็นคนจริง พูดจริง และทำจริง –มีความอดทน ต่อสู้ และเสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนรวม –มีน้ำใจโอบอ้อมอารี ช่วยโดยไม่หวังผลตอบแทน –มีน้ำใจเด็ดเดี่ยว –มีความเสมอต้นเสมอปลาย –เป็นผู้ใหญ่ที่แท้จริง –รับทั้งผิดและชอบ ไม่ใช้ระบบ "โยนกลอง" –คำพูดท่านที่ว่า "คุณทำไปเถอะผมรับผิดชอบเอง" ยังฝังอยู่ใน

ความทรงจำของพวกเราตลอดเวลา –ท่านเป็นทั้ง พี่–เพื่อน–และผู้บังคับบัญชาที่ดี – ท่านเป็นผู้ให้กำลังใจ กำลังความคิด และประสบการณ์แก่พวกเราตลอดมา ฯลฯ

สิ่งที่พวกเราลืมไม่ได้ ก็คือ ท่านจะต้องมาพบกับพวกเราที่แผนกการศึกษาสงเคราะห์ อย่างน้อยวันละ ๓ เวลา คือ ตอนเช้าก่อนท่านเข้าห้องทำงาน ก่อนหรือหลังอาหารเที่ยง และก่อนกลับบ้านเมื่องานเลิกแล้ว เพื่อติดตามผลงาน สั่งงาน และถามทุกข์–สุข"

ท่านหัวหน้ากอง "สุวรรณ ชาญวิทยา" ได้ทุ่มเททั้งกำลังกาย กำลังใจ และกำลังความคิด เพื่อที่จะส่งเสริม สนับสนุน และปรับปรุงการศึกษาพิเศษและการศึกษาสงเคราะห์ให้เจริญก้าวหน้าโดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย ซึ่งเป็นผลทำให้งานในด้านนี้ได้รุดหน้าไปอย่างรวดเร็วและได้เห็นผลทันตา

ผลงานของท่าน ย่อมประจักษ์ต่อสายตาของคนทั่ว ๆ ไป โดยมิต้องประชาสัมพันธ์ตนเอง คุณงามความดีที่ท่านได้สร้างไว้เป็นแบบอย่างที่ดีที่พวกเรา....ข้าราชการแผนกการศึกษาสงเคราะห์ทุกคน ได้นำมายึดถือและปฏิบัติตาม ในโอกาสนี้พวกเราทุกคนขอตั้งสัตย์อธิษฐานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ขอให้ดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ของท่านหัวหน้ากอง "สุวรรณ ชาญวิทยา" ได้ประสบสุคติในสรวงสวรรค์ชั่วนิจนิรันดร์

รำลึกถึงเพื่อน

ดร. เปรื่อง กุมุท
ในนามของเพื่อนร่วมรุ่นทุกคน

มรณกรรมของสุวรรณ ชาญวิทยา ทำให้เพื่อนนักเรียนรุ่นเดียวกันเสียใจ เสียดาย และมีความอาลัยอย่างสุดซึ้ง ไม่ว่าเพื่อนนักเรียนรุ่นนั้นจะเป็นรุ่นไหน รุ่น ป.ป. บ้านสมเด็จ ฯ รุ่น ป.ม. หลังกระทรวง และรุ่น กศ.บ. ไม่มีใครเลยสักคนที่จะลืมวันเก่า ๆ อันแสนดี ที่ในรุ่นของเรามีเพื่อนที่น่าทึ่งอย่าง สุวรรณ ชาญวิทยา เด็กหนุ่มผู้สามารถและมีความรักเพื่อนอย่างพุ่มเพือยจากเมืองกาญจน์รวมอยู่ด้วย

บังเอิญผมเป็นเพื่อนสนิทกับสุวรรณมาทุกยุค นับตั้งแต่อยู่ประจำที่บ้านสมเด็จ ฯ หอพักประตูน้ำตอนเรียนฝึกหัดครูมัธยม จนกระทั่งเรียนที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ก็ยังไปเช่าบ้านอยู่ด้วยกันแถว ๆ ถนนราชปรารภอีก แม้แต่เมื่อสุวรรณกับครอบครัวย้ายจากกาญจนบุรีมากรุงเทพ ฯ สมัยที่มารับตำแหน่งในกรมสามัญศึกษาตอนแรก ก็มาเช่าบ้านอยู่ติดกันอีก เรียกว่า ไม่น่าจะมีวันที่เราจะพรากจากกันอย่างกระทันหัน และในเวลาอันไม่น่าจะสมควรเช่นนี้เลย ด้วยเหตุที่ชีวิตติดกันแจมาตลอดเวลาเช่นนี้ ผมจึงได้รับฉันทานุมัติให้เป็นผู้กล่าวความระลึกและความอาลัยถึงเขาผู้จากไปแต่ร่างกาย แต่ฝากความดีไว้มากมาย แก่ความทรงจำรำลึกของบุคคลเป็นอันมาก โดยเฉพาะเพื่อนรุ่นเดียวกัน

สุวรรณ ชาญวิทยา เป็นสามัญชนที่น่าพิศวง ในฐานะสามัญชนเขาเป็นลูกกำพร้าพ่อ มีแม่เป็นที่เชิดชูบูชา ผมกับเพื่อน ๆ ถูกสุวรรณชวนไปหาแม่ที่บ้านเมืองกาญจน์หลายครั้ง ระหว่างที่โรงเรียนหรือวิทยาลัยปิดภาคเรียน ไปกินไปนอนไปเที่ยวกันอย่างสนุกสนาน ในฐานะสามัญชนเขามีชีวิตเบื้องต้นอย่างเด็กบ้านนอกทั่วไป เสียงพูด

ของเขาก็เหน่อมาตลอด เพื่อน ๆ ชอบสงสัย นี่ก็เป็นเสน่ห์ของสุวรรณอย่างหนึ่ง และเขาก็ไม่รู้สึกถึงความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนเสียงพูดของเขา เรื่องอาหารการกินเขาก็รับประทานได้อย่างคนอื่น ๆ และเป็นอาหารพื้นบ้านธรรมดา ๆ นี่เอง แต่ที่เขาชอบมากก็คือ อาหารที่แม่ของเขาเป็นผู้ปรุง เขายกย่องให้เพื่อน ๆ ฟังเสมอว่า แม่เขาฝีมือยอดในเรื่องทำกับข้าว และเพื่อน ๆ ที่เคยชิมรสฝีมือมาแล้ว ต้องพากันยอมรับอย่างจริงใจว่าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ ในฐานะสามัญชน สุวรรณเป็นคนไทยตามแบบพื้นบ้าน แม้จะได้เล่าเรียนสูง จนกระทั่งได้รับปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตมาจากสหรัฐอเมริกา เขาก็ใช้ชีวิตแบบไทย ๆ อย่างสม่ำเสมอ อย่างเช่น ในเรื่องการละเล่น สุวรรณถนัดเพลงพื้นบ้านมาก ในงานโรงเรียน สุวรรณมักจะเป็นหัวหน้าทีม จัดรายการบันเทิงอยู่เสมอ เขาชอบ และเราก็ชอบ แม้แต่ในเวลามีงานมีการทำกันแล้ว เมื่ออยู่ในวงเพื่อนฝูงและผู้ใกล้ชิด เราจะเห็นเขาปล่อยฝีมือในทางนี้ให้ชมอยู่เสมอ

ในด้านความรักเพื่อน สุวรรณนับว่าเป็นยอดที่มีความรักอย่างพุ่มเพือยให้แก่เพื่อนทุกคน ซึ่งแน่ละ คนที่มีความรักให้แก่เพื่อน ๆ อย่างอุดม ย่อมต้องได้รับความรักตอบเป็นทวีคูณ และนี่เองทำให้เพื่อน ๆ เสียใจอย่างยิ่ง ที่ผู้เป็นต้นตอของความรักนี้ต้องมีอันจากไปอย่างไม่มีวันกลับคืนมาในลักษณะเดิมอีก

สำหรับความน่าพิศวงในสายตาและความรู้สึกของเพื่อน ๆ ก็คือ ของอะไรที่ยากมักจะท้าทายเขาเสมอ อย่างเช่นสมัยที่เรียน ป.ป. อยู่ ถ้าโจทย์ เลขคณิตก็ดี เลขาคณิตก็ดี ตรีโกณมิติก็ดี ถ้าคิดไม่ออก ก็จะไม่ยอมทำอะไร จะคิดมันอยู่นั่นแหละ แม้จนกระทั่งเมื่อมาเรียน กศ.บ. วิชาคณิตศาสตร์ชั้นสูง มีสุวรรณคนหนึ่งกับสมศักดิ์ แสนสุขคนหนึ่ง อาจารย์อีกคนหนึ่งเป็นสาม นั่งคิดโจทก์คณิตศาสตร์ต่อไป เพื่อน ๆ หนีไปเรียนอย่างอื่นกันหมดเพราะมันยาก บางครั้งที่ผมเดินผ่านห้องเรียนของเขา ผมอดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นคนที่ไปอธิบายแก้โจทย์หน้าชั้นไม่ใช่อาจารย์แต่เป็นสุวรรณนี่เอง ส่วนอาจารย์ที่สอนนั่งฟังเอามือกุมขมับอย่างกับเป็นนักเรียน เขาเป็นนักต่อสู้อุปสรรคมาตั้งแต่ต้นจนตาย

สุวรรณเป็นคนมีอุดมคติ เรื่องนี้เมื่อตอนเป็นนักเรียน บางครั้งถึงจะมีกิจกรรมไขว้เขวไปบ้างตามธรรมดาคนหนุ่ม แต่เรื่องเรียนไม่เคยมีเสีย เขาทำอะไรไม่ทิ้งหลัก

บางครั้งเรายังเคยแหวกรั้วโรงเรียนหนีไปดูแขกลุยไฟ หรือไปดูเขายิงกันตอนกบฏแมนฮัตตั้น หรือเล่นกีฬาโรงเรียน หรือกิจกรรมอื่นบางอย่าง แต่การเรียนก็อยู่ในระดับนำเสมอ จำได้ว่าเมื่อตอนสมัครสอบเข้าประสานมิตรเขาเลือกสาขาบริหาร ผมเลือกสาขาประถมศึกษา เขามีเจตน์จำนงแยกทางกับผมเรื่องเลือกสาขานี้ เพราะเขาต้องการทำงานด้านบริหารเพื่อบริการส่วนรวมให้อะไร ๆ มันดีขึ้น แม้เมื่อเรียนสำเร็จแล้วไปทำงานเป็นศึกษาธิการอำเภอศรีสวัสดิ์ เขาเคยเล่าว่า ได้เดินทางข้ามเขาไปคราวละหลาย ๆ ลูกเพื่อตรวจเยี่ยมดูสภาพโรงเรียน บางโรงเรียนเมื่อไปพบปรากฏว่า ไม่มีครูไม่มีนักเรียน โรงเรียนถูกเถาไม้คลุมมานานแล้ว ต้องถากถางเปิดโรงเรียนกันใหม่ก็เคยมี ซึ่งก่อนหน้านั้นไม่มีใครค่อยทำกัน

เรื่องการเข้าคน และลักษณะผู้นำที่ดีต้องยกให้ว่า สุวรรณสามารถนำเอาสิ่งธรรมดาที่มีอยู่ในตัว เช่นความรัก ความเอื้อเฟื้อ ความสนุกสนานมาเป็นประโยชน์แก่การทำงานเพื่อส่วนรวมได้ ทำให้งานเดินมีประสิทธิภาพ และคนทำงานมีขวัญดี เรื่องความใจกว้าง การรู้จักผ่อนหนักผ่อนเบานี้เขามีมานานแล้วตั้งแต่สมัยนักเรียน กระเป๋าผมกระเป๋าเพื่อนกับกระเป๋าสุวรรณนี้ควักกันอย่างกับกระเป๋าเดียวกัน

สุวรรณ ชาญวิทยา บุคคลธรรมดาที่มีความยิ่งยง ประกาศนียบัตรแห่งความยิ่งยงของเขาคือ พวงหรีดและมาลัยที่ท่วมท้นในงานศพของเขา เพราะผลแห่งความดี และมนุษยธรรมของเขาได้หว่านไว้ในจิตใจของเพื่อน ๆ ของผู้บังคับบัญชา ของผู้ใต้บังคับบัญชา ของญาติ ของครอบครัว ของบุคคลที่เกี่ยวข้องในสายงานทางราชการของชาติ และบุคคลที่สนิทเสน่หาส่วนตัว มีมากมายและกว้างขวางอย่างน่าพิศวง

ผมอาจเป็นเพื่อนคนล่าสุดในรุ่นเดียวกัน ที่มีโอกาสได้นั่งฟังเขาปรับทุกข์บางอย่าง เมื่อวันคล้ายวันสถาปนากระทรวงศึกษาธิการ ที่ ๑ เมษายน ๒๕๑๖ และในวันที่ ๓ เมษายน ยังได้รับโน๊ตเกี่ยวกับธุระช่วยเหลือบางอย่างจากเขา และแล้วอีกเพียง

ไม่กี่วัน สิ่งที่เชือดเฉือนหัวใจของเรา ก็กระแทกโครมเข้ามาอย่างชนิดไม่ได้ตั้งตัว และเกินที่จะคาดฝัน

สุวรรณ ชาญวิทยาได้จบบทบาทในโลกของเขาลงแล้ว เราเพื่อนทุกคนขอคารวะแด่ดวงวิญญาณอันเกรียงไกรและเปี่ยมไปด้วยรักของเพื่อน ด้วยความเศร้าและอาลัยอย่างสุดซึ้ง ขอให้ความดีของเพื่อนและอานุภาพอันศักดิ์สิทธิ์แห่งพระรัตนตรัย จงนำดวงวิญญาณของเพื่อนอันแสนดีของเรา ไปสู่สุคติในสัมปรายภพ เทอญ

แก้วตาของแม่

จากแม่ ถนอม ชาญวิทยา

ลูกของแม่ ขอให้วิญาณของลูกรับทราบไว้เถิดว่า แม่ไม่เคยได้รับความกระเทือนใจครั้งใดมากยิ่งกว่าการสูญเสียลูก ซึ่งแม่ถือเสมือนหนึ่งแก้วตาของแม่ในครั้งนี้เลย และเป็นความกระเทือนใจครั้งสุดท้ายในชีวิตของแม่ที่คงไม่มีอะไรยิ่งกว่า

๗๕ ปีที่ผ่านมา แม่พบแต่ความกระเทือนใจ ความสูญเสีย และความว้าเหว่ เมื่อแม่อายุประมาณ ๔๐ ปี แม่ต้องสูญเสียพ่อ–แม่ของแม่ พอลูกอายุย่างเข้าปีที่ ๑๕ (ขณะนั้นกำลังจะขึ้นเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๕) แม่ต้องสูญเสียพ่อของลูก อีก ๑๐ ปีต่อมา แม่ต้องสูญเสียพี่สาวของลูก พอแม่มีอายุ ๗๕ ปี แม่ต้องสูญเสียลูก ผู้เป็นประหนึ่งแก้วตาของแม่

เมื่อแม่สูญเสีย พ่อ และพี่สาวของลูก เราอยู่ลำพัง ๒ คนแม่ลูก เมื่อแม่ร้องไห้คิดถึงพ่อและพี่สาวของลูก ลูกจะเป็นผู้เช็ดน้ำตาให้แม่ ยามแม่ทุกข์ลูกจะทุกข์ด้วย ลูกเอ๋ย แม่นึกถึงอดีตที่ผ่านมายามที่แม่สบายใจ ลูกจะนอนหนุนตักแม่ เล่าเรื่องการเรียน เรื่องเพื่อน และร้องเพลงพื้นเมืองให้แม่ฟัง ยามค่ำ แม่ทำอาหาร ลูกของแม่จะช่วยแม่ ลูกของแม่ทำอาหารได้ทุกอย่าง บางวันลูกจะทำอาหารที่แม่สอนให้ไว้ให้แม่รับประทาน ลูกชอบคุยให้เพื่อนฝูงฟังว่า แม่รักลูกมาก และทำอาหารอร่อย พอถึงคราวปิดภาคเรียน ลูกจะพาเพื่อน ๆ มากราบแม่ และให้แม่ทำอาหารให้เพื่อนของลูกรับประทาน ในโอกาสนั้นแม่มีความสุขใจที่สุด แม้ว่าลูกจะมีครอบครัวแล้ว ลูกก็ยังอ้อนวอนขอให้แม่อยู่ใกล้ ๆ ลูกแต่ส่วนลึกในดวงใจของแม่ แม่ก็ไม่สามารถจะทิ้งลูกของแม่ได้ แม่คิดอยู่ตลอดเวลาว่าไม่มีใครจะรักลูก ห่วงลูก มากกว่าที่แม่รัก แม่มีชีวิตยืนยาวอยู่เช่นนี้ได้เพราะลูกคอยเป็นพลังใจให้แก่แม่ แม่มีความภาคภูมิใจมากที่ลูกของแม่เป็นลูกอภิชาตบุตรสมความปรารถนาของแม่

แก้วตาของแม่ แม่กำลังจะพบความสุข ความสบายใจ ที่ได้เห็นลูกของแม่กำลังก้าวหน้าทั้งส่วนตัวและข้าราชการ ลูกมีผู้บังคับบัญชาที่ดีให้ความเมตตาปราณีต่อลูก มีเพื่อนฝูงและเพื่อนร่วมงานที่ดี แต่พระยามัจจุราชไม่เห็นใจแม่เลย มาฉุดคร่าแก้วตาของแม่ไปจากแม่ หากว่าพระยามัจจุราชจะเอาชีวิตแม่ไปแทนเพื่อลูกจะมีชีวิตอยู่ แม่ก็พร้อมจะเสียสละให้

เมื่อแม่สูญเสียลูกแล้ว ชีวิตของแม่ก็ไม่มีความหมายอะไร ทุกวันนี้แม่ต้องร้องไห้คิดถึงลูกทุกวันทุกคืน เพราะแม่ไม่อาจจะหักห้ามใจไว้ได้

ลูกเอ๋ย หากชาติหน้ามีจริง ขอให้เราได้เป็นแม่เป็นลูกกันอีก ด้วยกุศลผลบุญที่ลูกและแม่ได้สร้างสมมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนี้ ขอให้วิญญาณของลูกจงไปสู่สุคติในสัมปรายภพ เถิด

คิดถึงพี่

"แอ๊ว" สุนีย์ ชาญวิทยา

วันที่ ๙ เมษายน ๒๕๑๖ เป็นวันที่แอ๊วและลูกจะลืมเสียมิได้ และคงจะฝั่งลึกอยู่ในความทรงจำตลอดไป เพราะเป็นวันที่พี่สุดที่รักของแอ๊ว ได้จากคุณย่า ลูก ๆ และแอ๊วไปอย่างไม่มีวันกลับ เราทุกคนไม่เคยคิดและเตรียมใจมาก่อน ฉะนั้น การจากไปของพี่จึงนำความโศกเศร้า และสลดใจมาสู่ครอบครัวอย่างที่ไม่สามารถจะหาถ้อยคำใดมาบรรยายได้

วันเกิดเหตุ เมื่อแอ๊วรู้แน่ว่าพี่จากแอ๊วและลูกไปจริง ๆ แล้ว แอ๊วมีความรู้สึกที่บรรยายให้ใครฟังไม่ถูกเลย นอกเสียจากเขาผู้นั้นจะได้ประสบเหตุการณ์ที่โหดร้ายเช่นนั้นกับตนเองมาแล้ว แอ๊วรู้สึกเหมือนว่าโลกดับวูบลง ทุกอย่างรอบตัวมืดสนิท ตัวเบาเสมือนไม่มีร่างกายและจิตใจเหลืออยู่เลย ความตายของพี่เป็นการสูญเสียที่ยิ่งใหญ่สำหรับครอบครัวของเรา เพราะพี่เป็นเสมือนร่มโพธิ์ร่มไทร ที่เคยให้ความร่มเย็นเป็นสุขแก่ลูกและเมีย ตลอดระยะ ๑๕ ปี ๗ เดือน กับ ๑ วันที่อยู่กันมา พี่เป็นหลักของชีวิตและผู้นำที่ประเสริฐของครอบครัวของเรา แอ๊วเคยคิดอยู่เสมอว่าอยากให้เหตุการณ์วันนั้นเป็นเสมือนความฝันร้าย แต่ก็เป็นไปไม่ได้แล้ว

นอกจากแอ๊วและลูก ๆ แล้ว ผู้ที่แทบจะตายตามพี่ไปด้วยอีกคนหนึ่งคือคุณย่า แม้ว่าพี่จะเป็นลูกชายแต่พี่ก็ใกล้ชิดกับแม่เหมือนลูกสาวที่รักและเคารพกตัญญูต่อคุณย่าเป็นที่สุด ฉะนั้น พี่จึงเป็นทั้งที่พึ่งและความหวังของคุณย่าในยามชรา

พี่มีญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง และคนรู้จักมากมาย เพราะพี่รักเพื่อนมนุษย์และไม่ชอบเห็นคนผิดหวัง พี่ชอบช่วยเหลือ บำเพ็ญ และขจัดความเดือดร้อนของผู้ที่มาพึ่งพาอย่างเต็มที่ พี่ถือคติที่ว่า "ช่วยให้รอด รักให้ชิดพิศมัย" การเอาธุระของผู้อื่นนั้น บางครั้งก็ยังเคยทำให้แอ๊วน้อยใจอยู่ว่าพี่ให้เวลาสนใจแก่ครอบครัวน้อยไป แต่ผลการทำดีของ

พี่กลับปรากฏชัดเพราะในยามที่ครอบครัวของเรากำลังประสบความทุกข์ครั้งใหญ่ในชีวิตคราวนี้ แอ๊วและลูก ๆ ได้รับความเมตตา ปราณี ความช่วยเหลือและกำลังใจจากเพื่อนฝูงญาติมิตร ตลอดจนผู้บังคับบัญชาของพี่เป็นอย่างมาก

ในด้านการปฏิบัติราชการนั้น พี่ทุ่มเททั้งกำลังกาย กำลังปัญญา และกำลังใจให้แก่งานซึ่งก็เป็นผลดีแก่ฐานะการงานของพี่ ผู้บังคับบัญชาได้เล็งเห็นความสามารถและให้ความเมตตากรุณาตลอดมาทั้งขณะเมื่อพี่ยังมีชีวิตอยู่และจากไปแล้ว

แอ๊วรู้ดีว่า เมื่อไม่มีพี่เสียแล้ว ทุกอย่างในชีวิตของแอ๊วและลูกก็เปลี่ยนไปทันที อย่างไรก็ตามแอ๊วก็ขอสัญญาต่อพี่ว่าแอ๊วจะรักเคารพและเป็นที่พึ่งของคุณย่า และจะเป็นผู้นำแทนพี่ นำชีวิตของลูกทั้ง ๖ คนพ้นผ่าอุปสรรคนานาประการไปสู่จุดมุ่งหมายที่พี่เคยปรารถนาไว้เมื่อยังมีชีวิตอยู่ให้ได้ ขอให้วิญญาณของพี่ได้โปรดรับทราบไว้ด้วยว่าคุณย่า แอ๊ว และลูกทั้ง ๖ คน มีความคิดถึง และรักอาลัยพี่อย่างที่สุดเกินกว่าที่จะหาคำกล่าวใด ๆ มาบรรยายได้

ขอให้กุศลผลบุญที่คุณย่า แอ๊ว ลูก ๆ ตลอดจนผู้บังคับบัญชา ญาติมิตร เพื่อนฝูงและผู้คุ้นเคยได้กระทำ ประกอบกับคุณงามความดีที่พี่ได้บำเพ็ญมาตลอดอายุขัย จงเป็นปัตตานุโมทนามัยกุศล ดลให้พี่ประสบความสุข และสิ่งสถิตอยู่ยังทิพยวิมาน ในสัมปรายภพสมดังอุทิศเจตนาทุกประการของผู้ที่รักและอาลัยพี่

แด่คุณพ่อที่จากไปอย่างไม่มีวันกลับ

จากสายใยแห่งชีวิตทั้ง ๖ ของคุณพ่อ

ไม่มีวันไหนที่ผมจะรู้สึกเศร้าเสียใจที่สุดในชีวิต นับแต่จำความได้เท่ากับวันที่ได้รับข่าวการเสียชีวิตของคุณพ่อ ขณะนั้นผมไม่อยากจะเชื่อหูของตนเอง ด้วยไม่คาดคิดว่าข่าวที่ได้รับนี้จะเป็นไปได้ แต่ก็เป็นความจริงทั้งที่ไม่อยากจะเชื่อ

ภาพของคุณพ่อที่นอนบนที่นอนนิ่งไม่เคลื่อนไหว แขนทั้งสองข้างประสานมือกันอยู่บนท้องในลักษณะของคนนอนหลับ ใบหน้าของคุณพ่อถูกปกปิดไม่ให้ใครเห็น ลูกไม่อยากเชื่อเลยว่าร่างที่นอนอยู่ตรงหน้าลูกนี้เป็นร่างที่ไม่มีวิญญาณ

ทำไมคุณพ่อถึงจะต้องเสียชีวิตด้วยในเมื่อทุกคนก็รักคุณพ่อทั้งนั้น

ลูกรู้ว่าคุณพ่อก็รักลูกมากคนหนึ่ง คุณพ่อเป็นคนที่น่ารักและน่าเคารพ คุณพ่อเป็นทั้งครูและเพื่อน ในเวลาทำการบ้านคุณพ่อจะมานั่งสอนตรงห้องรับแขก และคอยแนะนำงานต่าง ๆ ในเวลาเล่นคุณพ่อจะมานั่งหน้าประตูห้องรับแขกดูลูก ๆ เล่นกัน แล้วคุณพ่อก็มาขอเล่นด้วย

คุณพ่อเป็นคนตามใจเพื่อนและลูก ๆ คุณพ่อมีนิสัยละเอียดอ่อน สุขุม รอบคอบ เป็นคนดี

สุดท้ายนี้ ลูกหวังว่าผลบุญที่ลูกได้บวชอุทิศส่วนกุศลให้คุณพ่อนั้น คุณพ่อจงได้รับผลบุญด้วยเถิด ถ้าหากชาติหน้ามีจริงลูกขอเกิดเป็นลูกของคุณพ่อ คุณแม่อีกทุก ๆ ชาติไป

จากลูกคมสัน ชาญวิทยา

ทุกวันอ้อยเคยมีพ่อขับรถพาไปโรงเรียนและมารับกลับบ้าน ตอนเย็นถ้าไม่มีแขกมาบ้านพ่อจะเล่นห่วงยาง ตีแบดมินตัน ตีปิงปอง แข่งขันกับแม่และลูก ๆ พ่อจะเป็นผู้ชนะยืนพื้นอยู่คนเดียว พ่อรักลูก ๆ มาก ลูกต้องการสิ่งใดมองตาพ่อ พ่อก็รู้ใจลูก ถึงแม่จะห้ามปรามลูกก็จะได้อย่างใจปรารถนาทุกอย่าง พ่อให้ดาวกับเดือนแก่ลูกไม่ได้เท่านั้น

ต่อแต่นี้ไปอ้อยไม่มีพ่อให้ความรักความสุขอ้อยอีกแล้ว อ้อยจะมีก็แต่แม่คนเดียว ยามเย็นพ่ออยู่บ้าน พ่อจะปูเสื่อเปิดสเตอริโอฟังเพลงเพราะ ๆ ทานข้าวพร้อมแม่ ย่า และลูก ๆ คุณพ่อจะเป็นผู้คลุกข้าวอร่อย ๆ ให้ลูกทานเสมอ เวลาที่ทานข้าวพร้อมกันพ่อสอนลูกให้รับประทานผักมาก ๆ พ่อชอบเล่าถึงชีวิตของพ่อตอนเด็ก ๆ ให้พวกลูกทุกคนฟังเสมอ

อ้อยรักพ่อมาก พ่ออยู่ไหน อ้อยอยากเห็นพ่อ อยากให้พ่อกลับมาเป็นพ่อของอ้อยอีก เมื่อขาดพ่อ บ้านเงียบเหงา มีแต่ย่าและแม่เท่านั้น ชาติหน้ามีจริงขอให้อ้อยเกิดมาเป็นลูกของพ่อและแม่อีกทุกชาติไป

จากลูกอ้อย ชาญวิทยา

ลูก ๆ ต้องได้รับความเศร้าเสียใจอย่างสุดซึ้ง ที่คุณพ่อมาถึงแก่กรรมด้วยอุบัติเหตุและคุณพ่อเองก็นึกไม่ถึงเช่นกัน คุณพ่อเคยเดินทางไปเที่ยวในจังหวัดต่าง ๆ ซึ่งมีทั้งคุณพ่อ คุณแม่ น้อง ๆ ไม่ว่าจะไปไหนคุณพ่อจะพาลูก ๆ ไปเที่ยวด้วยทุกครั้งไป ตั้งแต่เล็กจนโต ซึ่งต่อไปนี้จะไม่มีคุณพ่อมาคอยเรียกลูก ๆ ไปไหนต่อไหนอีกแล้ว

คุณพ่อเป็นคนที่รักลูก ๆ มากและห่วงใยในชีวิตลูก ๆ ทุกคน ถึงแม้คุณพ่อจะมีลูกหลายคน คุณแม่ก็เลี้ยงดูลูกอย่างดี อาหารการรับประทานก็ดูแลมิได้ขาดตกบกพร่อง

ต่อไปนี้อุ๊ก็เหลือแต่คุณแม่เท่านั้น ที่จะคอยดูแลน้องและพี่ อุ๊รู้ว่าคุณพ่อรักอุ๊เท่า ๆ กับน้องและพี่ไม่น้อยเลย ถ้าอุ๊มีปัญหา อุ๊มักจะไปปรึกษาคุณพ่อ ตลอดจนแก้ไขปัญหาต่าง ๆ

ต่อไปนี้จะไม่มีคำว่า คุณพ่ออีกแล้ว คุณพ่อเหมือนดวงแก้วที่สุกใสเป็นผู้ปูทางให้แก่ลูก ๆ ทุกคนให้เดินผ่าอุปสรรคต่าง ๆ นั้นไปได้

ถ้าดวงวิญญาณคุณพ่ออยู่ไหน จงรับรู้ว่าอุ๊จะทำตามที่คุณพ่อปรารถนาทุกอย่าง

จากสุภารดี ชาญวิทยา

คุณพ่อที่รักของลูกปุ๊ก ลูกปุ๊กรู้สึกว้าเหว่ที่ขาดคุณพ่อ ตลอดเวลาที่คุณพ่อยังมีชีวิตอยู่ ลูกปุ๊กมีความอบอุ่นและเวลาคุณพ่ออยู่ลูกปุ๊กยังได้รับความรู้มาจากคุณพ่อ

ตอนเย็น ๆ หลังจากที่ลูกปุ๊กเลิกเรียน ลูกปุ๊กเห็นคุณพ่อของเพื่อน ๆ เขามารับลูกของเขาที่โรงเรียน จึงทำให้ลูกปุ๊กได้คิดถึงคุณพ่อมาก ลูกปุ๊กได้บวชเณรให้คุณพ่อเป็นเวลา ๓ อาทิตย์กับ ๕ วัน ลูกปุ๊กจะใส่บาตรให้คุณพ่อทุกวัน

คุณพ่ออยู่กับลูก คุณพ่อได้สั่งสอนลูกให้ทำความดีเสมอ ลูกปุ๊กจะทำความดีตามที่คุณพ่อได้สอนไว้ ทำไมคุณพ่อจะต้องจากลูกปุ๊กไปด้วย โดยที่คุณพ่อยังไม่ทันจะเห็นลูก ๆ ของคุณพ่อได้เติบโตอย่างสมบูรณ์ และลูกปุ๊กก็ยังไม่ทันจะได้ตอบแทนบุญคุณของคุณพ่อเลย ลูกปุ๊กคิดถึงคุณพ่ออย่างบอกไม่ถูก เวลานี้ฝนตกทำให้ลูกปุ๊กคิดถึงคุณพ่อมาก

ลูกปุ๊กขอให้คุณพ่อจงคุ้มครองพี่ ๆ และน้อง ๆ รวมทั้งคุณย่าและคุณแม่

จากลูกปุ๊ก

วันจันทร์ที่ ๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๖

คุณพ่อได้หนีลูกปิ๊กไปก่อน ลูกปิ๊กไม่อยากให้คุณพ่อจากลูกปิ๊กไปก่อนเลย ลูกปิ๊กเสียใจมาก

คุณพ่อรักลูกปิ๊ก ปิ๊กก็รู้ว่าคุณพ่อรัก พ่อชอบเล่นกับลูกปิ๊กเสมอ ไม่ว่าปิ๊กจะเล่นอะไร คุณพ่อก็จะเล่นด้วย เวลาเรียนคุณพ่อจะสอนการบ้านปิ๊ก ถ้าปิ๊กทำไม่ได้

คุณพ่อจะอธิบายให้ฟังว่าสิ่งใดควรหรือไม่ควร คุณพ่อเป็นนักทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าได้แม่นยำคนหนึ่ง แต่ก็เป็นที่น่าเสียใจที่คุณพ่อไม่สามารถทำนายเหตุการณ์ที่จะเกิดกับคุณพ่อได้

จากลูกปิ๊กที่รักของคุณพ่อ

ปูคิดถึงคุณพ่อ เวลาคุณพ่ออยู่กับปู คุณพ่อจะเล่นกับปู พ่อสอนลูกปูให้ทำดี ปูจะทำตามที่คุณพ่อสอน เวลาคุณพ่ออยู่ลูกปูได้ไปเที่ยวทุกวัน แต่คุณพ่อจากลูกปูไปแล้ว และไปอย่างไม่มีวันกลับมาหาลูก ๆ อีกแล้ว ลูกปูจะทำบุญให้คุณพ่อ ถ้าชาติหน้ามีจริงขอให้ลูกปูได้ไปเป็นลูกของคุณพ่ออีก เดี๋ยวนี้ปูอยู่กับคุณแม่ ปูจะเป็นลูกที่ดีของคุณแม่ คุณพ่อไม่ต้องเป็นห่วงลูกปู

จากลูกปูของคุณพ่อ

คุณสุวรรณ ชาญวิทยา นำนักเรียนโรงเรียนราชวินิตเข้าเฝ้าเพื่อรับพระราชทานทุนค่าเล่าเรียนดี

ประวัติย่อ

นายสุวรรณ ชาญวิทยา

เกิด วันที่ ๒๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๔

สถานที่เกิด ตำบลบ้านเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี

บิดา ส.ต.อ. สรวง ชาญวิทยา (ถึงแก่กรรม)

มารดา นางถนอม ชาญวิทยา

สมรส เมื่อวันที่ ๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๐ ณ อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี กับ นางสาว สุนีย์ บุณยปรีดี

บุตร มีบุตรและธิดารวม ๖ คน คือ

๑. เด็กชายคมสัน ชาญวิทยา กำลังเรียนอยู่ชั้น ม.ศ. ๒ ณ โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย

๒. เด็กหญิงคมคาย ชาญวิทยา กำลังเรียนอยู่ชั้น ม.ศ. ๑ ณ โรงเรียนสตรีวิทยา

๓. เด็กหญิงสุภารดี ชาญวิทยา กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมปีที่๗ ณโรงเรียนสาธิต วิทยาลัยครูสวนสุนันทา

๔. เด็กชายคมพจน์ ชาญวิทยา กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมปีที่ ๖ ณ โรงเรียนสาธิต วิทยาลัยครูสวนสุนันทา

๕. เด็กชายคุมพล ชาญวิทยา กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมปีที่ ๓ ณ โรงเรียนอนุบาลวัดปรินายก

๖. เด็กหญิงอนุสรา ชาญวิทยา กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมปีที่ ๓ ณ โรงเรียนอนุบาลวัดปรินายก

พี่ – น้อง มีพี่สาว ๑ คน คือ นางสาวสุดใจ ชาญวิทยา (ถึงแก่กรรม)

ประวัติการศึกษา พ.ศ. ๒๔๘๑–๒๔๘๕ ร.ร. เทศบาล ๑ (วัดเทวสังฆาราม) สอบไล่ได้ชั้นประถมปีที่ ๔

พ.ศ. ๒๔๘๖–๒๔๙๒ ร.ร. กาญจนบุรี "วิสุทธรังษี" สอบไล่ได้ชั้นมัธยมศึกษา (ม. ๖ เดิม)

พ.ศ. ๒๔๙๒–๒๔๙๕ ร.ร. ฝึกหัดครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา สอบไล่ได้ประโยคครูประถมศึกษา

พ.ศ. ๒๔๙๕–๒๔๙๗ ร.ร. ฝึกหัดครูมัธยมพระนคร สอบไล่ได้ชั้นประโยคครูมัธยมศึกษา

พ.ศ. ๒๔๙๘–๒๕๐๐ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร สอบไล่ได้ปริญญาการศึกษาบัณฑิต (ก.ศบ.) สาขาบริหารการศึกษา

พ.ศ. ๒๕๑๐–๒๕๑๑ University of Arizona สหรัฐอเมริกา สอบไล่ได้ Master of Education (Major: Education Administration)

ประวัติรับราชการ

๑๙ พฤษภาคม ๒๔๙๗ ครูตรีโรงเรียนกาญจนบุรี "วิสุทธรังษี"

๑๕ พฤษภาคม ๒๕๐๐ ทดลองปฏิบัติราชการ ในตำแหน่งศึกษาธิการอำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

๑ ตุลาคม ๒๕๐๑ ศึกษาธิการอำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี

๑๖ มิถุนายน ๒๕๐๔ ศึกษาธิการอำเภอโท อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี

๑ พฤษภาคม ๒๕๐๖ หัวหน้าแผนกโรงเรียน กองการประถมศึกษา

๑๕ กันยายน ๒๕๐๙ ศึกษานิเทศก์เอก กรมสามัญศึกษา

๑ ตุลาคม ๒๕๐๙ เลขานุการกรมสามัญศึกษา

๑ ตุลาคม ๒๕๑๓ หัวหน้ากองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา

เครื่องราชอิสสริยาภรณ์ที่ได้รับ

๕ ธันวาคม ๒๕๐๔ เบญจมาภรณ์มงกุฏไทย

๕ ธันวาคม ๒๕๐๖ เบญจมาภรณ์ช้างเผือก

๕ ธันวาคม ๒๕๐๙ จตุรถาภรณ์มงกุฏไทย

๕ ธันวาคม ๒๕๑๑ ตริตราภรณ์มงกุฎไทย

๕ ธันวาคม ๒๕๑๔ ตริตราภรณ์ช้างเผือก

ราชการพิเศษที่ได้เคยปฏิบัติมา

รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการกองการประถมศึกษา "ตามคำสั่งที่ ส. ๗๒๓/๐๖ สั่ง ๒๑ ส.ค. ๐๖"

รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการกองการประถมศึกษา "ตามคำสั่งที่ ส. ๑๔๖/๐๘ สั่ง ๓ มี.ค. ๐๘"

รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการกองการประถมศึกษา "ตามคำสั่งที่ ส. ๗๑๕/๐๘ สั่ง ๒๑ ก.ค. ๐๘"

รักษาการในตำแหน่งหัวหน้ากองการศึกษาพิเศษอีกตำแหน่งหนึ่ง "ตามคำสั่งที่ ๕๐/๑๒ สั่ง ๓ ก.พ. ๑๒"

รักษาการในตำแหน่งอธิบดีกรมสามัญศึกษาอีกตำแหน่งหนึ่ง "ตามคำสั่งกรมที่ ศธ. ที่ ส. ๑๙๒/๑๕ สั่ง ๑๗ เมษายน ๑๕"

เป็นที่ปรึกษาฝ่ายพัฒนาการศึกษาประชาบาล ในคณะที่ปรึกษาฝ่ายนโยบายและแผนมหาดไทย "ตามคำสั่งกองบัญชาการคณะปฏิวัติที่ ๖๖/๑๔ สั่ง ๙ ธ.ค. ๑๔"

เป็นกรรมการอำนวยการคุรุสภา "ตามประกาศคุรุสภา พ.ศ. ๒๕๑๒ (ฉบับที่ ๓) ตั้งแต่ ๑ ต.ค. ๑๕"

รักษาการในตำแหน่งหัวหน้ากองออกแบบและก่อสร้างอีกตำแหน่งหนึ่ง "ตามคำสั่งที่ ส. ๑๑๓๙/๑๕ สั่ง ๒๑ ธ.ค. ๑๕"

ตำแหน่งราชการก่อนถึงแก่กรรม

รับราชการในตำแหน่งหัวหน้ากองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ถึงแก่กรรม เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๑๖ โดย..................

ประสบอุบัติเหตุรถยนต์ชนกับรถบรรทุกไม้ ที่อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี ในขณะที่เดินทางไปโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน สิริรวมอายุได้ ๔๑ ปี ๕ เดือน ๑๙ วัน ยังความเศร้าโศกเสียดายแก่ครอบครัว ญาติมิตรและเพื่อนร่วมงานเป็นอย่างยิ่ง

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง นายทุนเงินกู้

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์ – พุธ – ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

หมู่นี้มีแต่เรื่องข่าวคดโกงกัน ที่เกรียวกราวหนาหูก็คงได้แก่เรื่องเงินกู้ ในสมัยคณะปฏิวัติมีการร้องเรียนนายทุนเงินกู้กันยกใหญ่ จนคณะปฏิวัติได้ใช้อำนาจปฏิวัติดำเนินการกับนายทุนเงินกู้ไปหลายรายแล้ว แม้ในขณะนี้สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทย ก็ได้รับเรื่องราวร้องทุกข์เกี่ยวกับการคดโกงของ นายทุนเงินกู้ ผู้กระทำตนเป็นภัยต่อสังคมเป็นจำนวนมาก ประชาชนรู้เท่าไม่ถึงการ ต่างตกเป็นทาสเงินกู้จนไม่อาจแก้ไขได้ ดูดูเรื่องการกู้เงินไม่น่าจะมีปัญหามากนัก กู้เขาไปเท่าไหร่ก็ใช้เขาไปเท่านั้น ผู้กู้เสียดอกเบี้ยให้ผู้ให้กู้ไม่เกินอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้ แต่นายทุนเงินกู้ผู้คดโกงหาได้ดำเนินการให้เป็นไปในทำนองคลองธรรมนี้ไม่ บางรายเรียกร้องดอกเบี้ยสูงเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้มาก ที่ใช้เล่ห์เพทุบายในการทำสัญญากู้ก็มีมาก เช่นเมื่อผู้กู้มาขอกู้พวกนายทุนจะให้ผู้กู้ทำหนังสือสัญญากู้เงินในหนังสือสัญญากู้เงินมีแต่ลายเซ็นของผู้กู้ ไม่ได้กรอกยอดจำนวนเงินที่กู้ลงไปปล่อยช่องว่างไว้ให้ผู้ให้กู้กรอกจำนวนเงินเอาเอง ผู้ให้กู้กรอกจำนวนเงินได้ตามความชอบใจ ระบุยอดเงินที่กู้กี่หมื่นบาทก็ได้ แล้วจะเอาที่ไหนใช้เขา หรือบางครั้งผู้กู้กรอกจำนวนเงินที่กู้เป็นตัวเลขไว้ โดยไม่ได้เขียนตัวอักษรกำกับไว้อีกครั้งหนึ่ง นายทุนพวกนี้จะเติมตัวเลขเข้าไปอีกหลักหนึ่ง ก็จะทำให้จำนวนเงินผิดความเป็นจริงไป หาใช่แต่เพียงเท่านี้ไม่ บางครั้งนายทุนจะให้ผู้กู้กรอกจำนวนเงินที่กู้ ไว้ในสัญญากู้มากกว่าจำนวนที่กู้ไปจริง โดยอ้างว่าที่ให้ลงจำนวนเงินไว้มาก ๆ ก็เพราะผู้กู้จะได้ไม่คิดคดโกง จะไม่มีการบังคับกันตามสัญญาจริง ๆ ผู้กู้ที่หลงเชื่อ

แต่เมื่อถึงเวลาใช้เงิน ผู้ให้กู้หาได้ทำตามคำพูดไม่ กลับบังคับให้ชำระเงินตามสัญญาที่ได้ทำไว้ การกู้เงินใช่ว่าผู้ให้กู้จะยอมให้กู้โดยทำสัญญาเพียงอย่างเดียว ส่วนมากมักจะให้ผู้กู้หาหลักทรัพย์มาประกันเงินกู้ การเอาหลักทรัพย์มาประกันเงินกู้นี้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ทำได้หลายอย่างแล้วแต่ชนิดของทรัพย์ที่เอาไปเป็นประกัน ถ้าเอาสังหาริมทรัพย์ คือทรัพย์ที่หยิบฉวยได้ เคลื่อนที่ได้ มอบให้เป็นหลักประกันเรียกว่า **จำนำ** หากเอาที่ดินบ้านช่อง หรือสังหาริมทรัพย์ต่อไปนี้ คือ เรือกำปั่นเรือตั้งแต่ห้าตันขึ้นไป เรือกลไฟ เรือยนต์ตั้งแต่ห้าตันขึ้นไป แพ สัตว์พาหนะหรือสังหาริมทรัพย์อื่น ๆ ซึ่งกฎหมายบัญญัติไว้ให้จดทะเบียนเฉพาะการเป็นประกันก็ต้องทำเป็น **จำนอง** จำนองนี้ไม่ต้องส่งมอบทรัพย์ให้ผู้รับจำนอง หากแต่ต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ จึงจะมีผลตามกฎหมาย นอกจากกฎหมายจะให้ประกันเงินกู้ด้วยทรัพย์สินแล้ว เอาบุคคลภายนอกมาเป็นผู้ค้ำประกันเงินกู้ กฎหมายก็ยอมให้ทำได้ แต่ต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อผู้ค้ำประกันเป็นสำคัญ จึงจะฟ้องร้องบังคับคดีกันได้ ใครจะเป็นผู้ค้ำประกันก็คิดดูให้ดี พลาดท่าจะต้องใช้หนี้แทนเขา

จึงอยากจะขอเตือนพี่น้องที่รักทั้งหลาย ในเรื่องการยืมเงิน ขอได้โปรดใช้ความระมัดระวังสอดส่องศึกษาวิธีการคดโกงของพวกนายทุนเงินกู้ทั้งหลาย เพราะในเรื่องการกู้ยืมเงินกฎหมายบังคับว่า การกู้ยืมเงินกว่าห้าสิบบาทขึ้นไป ต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือ ลงลายมือชื่อผู้ยืมเป็นสำคัญ จึงจะฟ้องร้องบังคับคดีได้ เมื่อเป็นเช่นนี้หลักฐานสัญญากู้เงินที่ท่านทำไปจึงเป็นหลักฐานที่ศาลรับฟัง จะนำพยานบุคคลมาสืบหักล้างให้ผิดแผกแตกต่างไปจากพยานเอกสาร ศาลก็จะไม่เชื่อ ฉะนั้น เวลาทำสัญญากู้ต้องตรวจตราดูให้ดี กู้เงินเขาไปเท่าไหร่ ในสัญญาต้องระบุไว้เท่านั้น อย่ายอมให้ระบุจำนวนเงินในสัญญามากกว่าที่กู้จริง อย่าเซ็นชื่อในสัญญากู้ยืมเงินให้ไว้กับผู้ให้กู้โดยมิได้กรอกข้อความหรือระบุยอดเงินกู้และเมื่อเขียนยอดจำนวนเงินที่กู้ ต้องเขียนทั้งตัวเลขและตัวอักษรกำกับ หากท่านไม่รอบคอบผิดพลาดไปแล้วใครก็จะช่วยท่านยาก อาจต้องฟ้องร้องถึงโรงถึงศาลเสียเวลาทำมาหากิน เสียเงินเสียทองพลาดท่าพ่ายแพ้คดี ท่านจะสิ้นเนื้อประดาตัว ในทางตรงกันข้าม ผู้ให้กู้ก็ต้องพิจารณาผู้กู้ด้วย ถ้าความประพฤติไม่ดีกู้ไปแล้วจะไม่ใช้ หรือกู้ไปแล้วตีตั๋วรวนใส่ความเท็จว่านายทุนเรียกดอกเบี้ยสูงก็อย่าให้กู้

ข้อพึงสังวรณ์อีกอย่างหนึ่งก็คือ เมื่อกู้เงินเขาต้องทำสัญญาให้เขา ฉะนั้น เมื่อเอาเงินคืนเขาไปต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามวิธีของกฎหมาย ไม่ใช่ว่าเอาเงินไปคืนให้เฉย ๆ ไม่กล้าขอหลักฐานการกู้ยืมคืน เพราะเกรงอกเกรงใจ เรื่องอย่างนี้อย่าไปเกรงใจ เราจะเดือดร้อนทีหลัง ท่านอาจถูกฟ้องให้ชำระเงินให้เขาอีกหนก็ได้ ทางที่ถูกควรปฏิบัติดังนี้ให้ผู้ให้กู้ทำหนังสือลงลายมือชื่อ ว่าได้รับเงินชดใช้ครบถ้วนแล้ว หรือขอคืนเอกสารสัญญาที่ได้ทำไว้ขณะเมื่อกู้ยืมเงิน และมีอีกวิธีหนึ่งคือ แทงเพิกถอนลงในเอกสารสัญญากู้นั้นเสีย หากท่านทำถูกต้อง วิธีใดวิธีหนึ่งในสามวิธีดังกล่าวข้างต้นท่านจะหลุดพ้นไม่ถูกฟ้องให้ชำระหนี้เงินกู้ซ้ำสองหน

เมื่อพูดถึงนายทุนเงินกู้มานี้ ใช่ว่านายทุนเงินกู้จะคดโกงไปเสียหมดทุกคนไป คนดี ๆ ที่เห็นอกเห็นใจผู้ตกทุกข์ได้ยากก็มีมาก แต่อยากจะใคร่ขอวิงวอนพวกนายทุนเงินกู้ที่ทำตัวเป็นภัยต่อสังคม ขอให้เลิกกระทำการดังกล่าวเสีย โปรดคำนึงถึงมนุษยธรรม อย่าขูดรีดสร้างความร่ำรวยบนความทุกข์ยากของคน เราคนไทยด้วยกันอยู่ในบวรพุทธศาสนา จงให้ความเห็นใจเมตตาต่อกันอย่าได้เบียดเบียนกัน ตายแล้วต่างก็เอาอะไรไปไม่ได้ เงินดอกเบี้ยที่เรียกร้องได้ตามกฎหมายไม่เกินร้อยละสิบห้าบาทต่อปี ก็เพียงพอและเป็นธรรมแล้ว

ท้ายนี้ขอฝากผึ้งให้นายอำเภอเจ้าหน้าที่ผู้ปกครองท้องถิ่น โปรดสดับตรับฟัง ดูแลใช้อำนาจปกครองช่วยเหลือดูแลพี่น้องประชาชนที่รักทั้งหลาย ให้รอดพ้นจากการกระทำของกลุ่มนายทุนเงินกู้ผู้คดโกง คนดี ๆ ต้องเสียอนาคตในเรื่องกู้เงินมามากแล้ว.

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง "ระวังจะหมดตัวเพราะขายฝาก"

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์ – พุธ – ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

ในจำนวนทั้งหมดของผู้ที่มาร้องเรียนยังหน่วยรับเรื่องราวร้องทุกข์ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย ปรากฏว่ามีจำนวนนับได้เป็นร้อยรายขึ้นไป ที่ได้รับความเดือดร้อนเกี่ยวกับการขายฝากที่ดิน บางรายถึงกับหมดเนื้อหมดตัว ในวันนี้จะรวบรวมมาเล่าสู่กันฟัง เพื่อเอาไว้สำหรับคนที่ไม่เคยโดน ทีหลังจะได้ระวังตัว ไม่เจอเรื่องพรรค์นี้เข้าจนถึงกับหมดเนื้อหมดตัว

เรื่องการเอาที่ดินไปประกันเงินกู้ไว้กับนายทุนหรือคนที่ไปกู้สตางค์เขามานั้น ชาวบ้านที่อยู่ตามชนบทบางคนก็เรียกว่า เอาที่ดินไปจำนำบ้าง บางคนก็เรียกว่า เอาที่ไปจำนองบ้าง วิธีการก็คือ เอาหนังสือ น.ส. ๓ หรือเอาโฉนดไปไว้กับนายทุนเขา ภาษากฎหมายหรือภาษาทางราชการเขาไม่เรียกว่าจำนำ แต่เขาเรียกว่าจำนอง

การจำนองนั้น ผู้จำนองเพียงแต่เอาทรัพย์สินไปตราไว้กับคนที่รับจำนอง เพื่อเป็นการประกันการชำระหนี้ โดยไม่ต้องส่งมอบทรัพย์สินนั้นให้แก่ผู้รับจำนอง กรรมสิทธิ์ยังคงเป็นของคนที่เอาไปจำนองหรือเจ้าของเดิมอยู่ ไม่เหมือนกับการขายฝาก เพราะการขายฝากกรรมสิทธิ์หรือการเป็นเจ้าของตกเป็นของคนที่รับซื้อฝากหรือเจ้าของเงินที่คนขายฝากไปเอาของเขามาทันทีที่ทำสัญญากันเสร็จ ท่านผู้ฟังอาจจะสงสัยว่า แล้วคนที่รับจำนองเขาไว้จะได้ประโยชน์อะไรจากการรับจำนอง หรือคนมีสตางค์จะไปรับจำนองทำไมเล่า ขอบอกให้ทราบว่าถ้าคนรับจำนองจดทะเบียนกับเจ้าหน้าที่ไว้ถูกต้องตามกฎหมาย

มันก็ได้ประโยชน์ตรงที่ว่า เวลามีเรื่องมีราวจนถึงกับจะต้องฟ้องร้องให้มีการชำระหนี้กัน คนที่รับจำนองเอาไว้มีสิทธิที่จะได้รับการชำระหนี้จากทรัพย์สินหรือของที่จำนองเอาไว้ก่อน เจ้าหนี้คนอื่น ๆ เช่น ถ้ามีการขายทอดตลาด ทรัพย์ที่เขาเอามาจำนอง คนที่รับจำนองไว้มีสิทธิได้ก่อนเจ้าหนี้อื่น ๆ หักหนี้กันแล้วเหลือเท่าไหร่เจ้าหนี้คนอื่น ๆ จึงจะเอาไปแบ่งกันได้

ถ้าคนเขาเอาทรัพย์หรือของไปจำนองไม่ยอมชำระหนี้ เจ้าหนี้หรือผู้รับจำนองจะต้องฟ้องศาลให้ศาลบังคับให้ชำระหนี้ ถ้ามีดอกเบี้ยหรือตกลงกันว่าจะต้องมีดอกเบี้ย ก็จะต้องให้ชำระหนี้ดอกเบี้ยด้วย การไปฟ้องมันก็ยุ่งยาก ต้องเสียเวลาทำมาหากิน เสียค่าธรรมเนียมศาล เสียค่าทนายความ ถ้าเงินที่กู้ไปนั้นมันน้อย มันก็ไม่คุ้มกับที่ต้องลงทุนและเสียเวลาไปเข้าสุภาษิตจีนที่ว่า จะเป็นความ ไปกินขี้หมาเสียดีกว่า นายทุนออกเงินกู้เขาก็เลยเลี่ยงวิธีการจำนองเสีย ให้คนที่เอาที่ดิน เอาบ้านมาจำนองทำสัญญาขายฝากแทน เพราะขายฝากไม่ต้องไปฟ้องเอา เป็นของนายทุนตั้งแต่วันที่ทำสัญญากันแล้ว ถึงวันที่ตกลงกันไว้ไม่มาไถ่ถอนเอาคืน ก็ไม่มีสิทธิจะไถ่ถอนได้ เป็นของนายทุนเขาไปเลย ไม่ต้องเสียเวลามาฟ้องร้องกัน

การขายฝากตามกฎหมายบอกไว้ว่า กรรมสิทธิในทรัพย์สินตกไปยังผู้ซื้อโดยมีข้อตกลงกันว่าผู้ขายอาจไถ่ทรัพย์สินนั้นคืนได้ เช่น อาจสัญญากันไว้ว่า ผู้ขายมีสิทธิไถ่คืนภายใน ๓ ปี ถ้าพ้น ๓ ปีก็ไม่มีสิทธิจะไถ่คืน ขายฝากที่ดิน หรือบ้าน หรือของที่กฎหมายเรียกว่าอสังหาริมทรัพย์ ก็ต้องทำเป็นหนังสือไว้กับพนักงานเจ้าหน้าที่ ถ้าไม่ทำเป็นหนังสือไว้กับพนักงานเจ้าหน้าที่ ไปทำหนังสือกันเองที่บ้านหรือที่ไหน ๆ ก็ไม่เป็นการขายฝากตามกฎหมาย จะฟ้องศาลบังคับคดีในเรื่องของการขายฝากไม่ได้ การขายฝากไม่มีดอกเบี้ย กฎหมายไม่ให้คิดดอกเบี้ย เพราะทรัพย์สินหรือของที่ขายฝากกันไว้นั้นเป็นของคนซื้อตั้งแต่วันที่ทำสัญญาขายฝากกันไว้แล้ว คนรับซื้อฝากเอาไปใช้ประโยชน์ได้ทันที จะมาคิดดอกเบี้ยอีกกฎหมายไม่ยอมให้ แต่พวกนายทุนทั้งหลายเขาก็ไม่โง่ดอกครับ เวลาทำสัญญากันเขาจะใส่รวมไปทั้งเงินต้นและดอกเบี้ย ถ้าไม่ยอมเขาก็ไม่ให้กู้

เรื่องของชาวบ้านที่ได้รับความเดือดร้อนกันมากก็อยู่ที่ว่า เวลาจะเอาที่ดินที่นาหรือบ้านไปจำนอง เจ้าหนี้หรือคนที่จะรับจำนองเขาก็บอกว่า จำนอง แต่พอไปทำ

สัญญากันที่อำเภอ หรือที่กรมที่ดินเขาจะบอกเจ้าหน้าที่ให้ทำเป็นขายฝาก เจ้าหน้าที่จะถามว่าทำสัญญาขายฝากนะ ความที่ไม่รู้หรือความที่อยากจะยึมสตางค์เขาก็พลอยเออ ออ ห่อหมก ไปด้วย เพราะฉะนั้นเวลาไปทำสัญญากับเจ้าหน้าที่ต้องระวังให้ดี ดูให้แน่ ๆ ว่าที่นายทุนเขาพามาทำสัญญานั้น ทำสัญญาขายฝากหรือทำสัญญาจำนองกันแน่ดูเสียให้ชัด ถ้ามันไม่ถูกวัตถุประสงค์ก็ไม่ทำไม่ยอมเซ็นชื่อ ในทางปฏิบัติระหว่างเจ้าหนี้กับลูกหนี้นั้น ถ้าหากว่าการขายฝากเจ้าหนี้เขายอมให้ลูกหนี้หรือคนที่เอาที่ดิน เอาบ้านไปขายฝาก อยู่ต่อไปจนครบกำหนดสัญญาที่หมดสิทธิจะไถ่ถอนคืน การขายฝากกับการจำนองมันก็เหมือน ๆ กันนั่นแหละครับ จะต่างกันก็อีตอนจบเรื่องเท่านั้น ถ้าขายฝากถึงกำหนด ที่ดินหรือบ้านก็ตกเป็นของเขาไปเลย ไม่มีสิทธิจะไถ่ถอนอีกแล้ว ถ้าเป็นสัญญาจำนองถึงกำหนดเจ้าหนี้เขาก็ต้องฟ้องบังคับเอาอีกทีหนึ่ง

การขายฝากที่ชาวบ้านเดือดร้อนกันจนหมดเนื้อหมดตัว และก็ร้องเรียนมาที่กระทรวงมหาดไทยเป็นจำนวนมากนั้น เรื่องมันก็เกิดจากอีตอนหาเงินแล้วเอาไปไถ่คืนตอนเอาไปขายฝากนั้น ชาวบ้านเอาที่ดินหรือบ้านราคาแพง ๆ แต่เอาไปขายฝากเขาไว้เป็นเงินเพียงเล็กน้อย ตอนทำสัญญาไปทำกันที่อำเภอ เวลาจะทำการไถ่ถอนกลับเอาเงินไปใช้หนี้เจ้าหนี้เขาที่บ้าน โดยไม่ให้เขาออกใบเสร็จหรือเขียนอะไรไว้ให้แน่ชัดว่า ชำระเงินไถ่ถอนการขายฝากรายใด จะโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือความโง่เขลาเบาปัญญาก็ตามที ถ้าไม่เอาเงินไปไถ่ถอนที่อำเภอหรือไม่ถอนสัญญาขายฝากที่อำเภอ ที่ดินที่ขายฝากมันก็ยังเป็นของนายทุนเขาอยู่ วันดีคืนดีเขาก็ไปฟ้องให้ออกจากที่ดิน หรือให้คนอื่นเข้าไปทำมาหากินในที่ของเราที่เอาไปขายฝากเขาไว้ ทีนี้ก็ต้องเป็นความฟ้องร้องกันว่า ใช้หนี้แล้วทำไมถึงมายึดเอาที่ดินไปเสียอีก มีพยานหลายคนเห็นว่าเอาเงินไปใช้หนี้เขาแล้วจริง แต่หลักฐานมันอยู่ที่อำเภอว่ายังไม่มีการไถ่ถอน สู้คดีไปก็แพ้นายทุนเขา เพราะการไถ่ถอนการขายฝากมันจะต้องไปทำกันที่อำเภอต่อเจ้าพนักงาน ทางราชการถึงจะรู้ความจริงอย่างไรก็ช่วยเหลือลำบาก เพราะนายทุนเขาทำถูกต้องตามกฎหมาย บ้านเมืองมีขื่อมีแปจะทำอะไรก็ต้องให้มันถูกระเบียบแบบแผน

อีกเรื่องหนึ่งที่ไปเสียเปรียบนายทุนเขาอย่างน่าเจ็บใจตัวเอง ก็คือ ทำสัญญาขายฝากกับเขาไว้ หาเงินไปไถ่ถอนก่อนกำหนด หรือภายในกำหนดแล้ว แต่นายทุนเขา

อยากได้ที่ดิน เพราะเกี่ยวกับราคาที่เอาเงินเขาไปนั้นถูกมาก แทนที่จะไปทำการไถ่ถอนขายฝากที่อำเภอให้ เขาก็บ่ายเบี่ยงไม่ยอมไป บางรายก็บอกว่าไม่ว่างจะไปอำเภอ คอยวันหลัง บางรายก็บอกว่าวันหลังก็ได้ ให้เงินแล้ว เพียงแต่ไปไถ่ถอนมันไม่ยากหรอก วันนี้ไม่ว่าง พอพ้นกำหนดที่จะไถ่ถอนได้แล้ว เขาก็ไม่ยอมให้ไถ่ถอน ที่ทางที่ลงทุนลงแรงปลูกผลหมากรากไม้ไว้ ก็ตกเป็นของเขาไป เรื่องของเรื่องก็เพราะว่าไปเชื่อใจนายทุนเขา เขาปากหวาน หว่านล้อมให้รอ ก็รอเขาจนสิ้นกำหนดไถ่ถอน ท่านผู้ฟังที่รับฟังอยู่ในขณะนี้ ถ้าเจอเรื่องอย่างนี้เข้าก็อย่าได้ยอมเป็นอันขาด เรื่องอย่างนี้ตามกฎหมายเมื่อพ้นกำหนดไถ่ถอนเพียงวันเดียวก็ไถ่ถอนไม่ได้ นายทุนเขาไม่ยอมไปอำเภอ เราก็ไปไถ่ถอนเองที่อำเภอได้ เอาเงินไปวางที่อำเภอแจ้งเจ้าหน้าที่ที่ดินที่อำเภอให้ทำเรื่องไถ่ถอนให้ ถ้าไม่ทำหรือติดขัดอย่างไรต้องแจ้งหรือปรึกษานายอำเภอทันที อย่าให้เกินกำหนดแม้แต่วันเดียว เพราะจะถึงกับหมดตัว หรือเดือดร้อนในภายหลัง แล้วก็ไม่มีใครจะช่วยได้เสียด้วย เรื่องที่เรื่องทางขอให้ระวังให้ดีนะครับ จะเอาไปทำอะไรก็ให้มันถูกต้องตามกฎหมาย แล้วจะสบายภายหลังครับ.

การให้ธรรม ชนะการให้ทั้งปวง

พระพุทธวัจนะ

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง การใช้เช็คค้ำประกันเงินกู้

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์–พุธ–ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

เรื่องการใช้เช็คค้ำประกันเงินกู้นี้ ก็เป็นวิธีหนึ่งของนายทุนเงินกู้เหมือนกัน ซึ่งเป็นวิธีการหาเงินของนายทุนเงินกู้ ที่มีแบบฉบับค่อนข้างจะทารุณและรุนแรงกว่านายทุนเงินกู้ประเภทธรรมดา ซึ่งความจริงนายทุนเงินกู้ซึ่งใช้สัญญากู้เป็นเครื่องมือให้ลูกหนี้กู้เงินแบบนี้ก็เพียงต้องการดอกเบี้ยแพง ๆ เกินกว่ากฎหมายกำหนดไว้ และบวกดอกเบี้ยรวมกับเงินต้นซึ่งเกินจากความเป็นจริงเกือบเท่าตัว ทำให้ผู้กู้ซึ่งอยู่ในภาวะจำยอมต้องกระทำเพื่อต้องการเงินในยามจำเป็นชั่วคราว แต่เหตุการณ์ที่เป็นแล้วทำให้ผู้กู้ต้องรับภาระเป็นหนี้ไม่รู้จักสิ้นสุด การเป็นหนี้ในรายนายทุนเงินกู้โดยใช้สัญญากู้ ยังเบากว่านายทุนเงินกู้โดยใช้เช็คค้ำประกันเพราะการกู้ทำสัญญาเป็นหนังสือนั้น เมื่อไม่สามารถจะชำระได้นายทุนก็ยึดตามคำพิพากษาแล้วก็ไม่เห็นจะมีความวิตกอะไรมากนัก หรือถ้าหากอย่างมากผู้กู้ก็อาจถูกฟ้องล้มละลายเท่านั้น คือมีแต่ความผิดในทางแพ่ง ส่วนลูกหนี้ประเภทนายทุนใช้เช็คให้เซ็นค้ำประกันเงินกู้นั้น ถ้าหากไม่ชำระแล้ว นายทุนก็อาจแจ้งความให้ตำรวจดำเนินการจับกุมคุมขังยังสถานีตำรวจมาทำการสอบสวนส่งอัยการฟ้องร้องคดีได้ ซึ่งถือว่าเป็นคดีอาญา แต่เป็นอาญาส่วนตัว

ฉะนั้น ในเรื่องนายทุนเงินกู้ ออกเงินให้ลูกค้ากู้วิธีนี้ก็เป็นวิธีแหวกแนวซึ่งมีมาในระยะเร็ว ๆ นี้เองคือประมาณสัก ๒–๓ ปี ลูกค้าส่วนมากมักจะเกรงกลัวต่ออาญามากก ่าทางแพ่ง ซึ่งเรื่องนี้นับว่าเขามีวิธีพลิกแพลงและใช้กลเม็ดในการดำเนินการกับลูกค้าผู้กู้ ก่อนอื่นก็จะขอทำความเข้าใจในเรื่อง พ.ร.บ. เช็คเสียก่อนว่า "เช็คนั้นคือ

หนังสือตราสารซึ่งบุคคลคนหนึ่งเรียกว่าผู้สั่งจ่าย สั่งธนาคารให้ใช้เงินจำนวนหนึ่ง เมื่อทวงถามให้แก่บุคคลอีกคนหนึ่ง หรือให้ใช้ตามคำสั่งของบุคคลอีกคนหนึ่ง อันเรียกว่า "ผู้รับเงิน" การใช้เช็คนี้ต่อมาเกิดความยุ่งยากมีปัญหาในวงธุรกิจการค้าเป็นอย่างมาก จะใช้แต่กฎหมายแพ่งพาณิชย์อย่างเดียวบังคับก็ไม่เป็นการสะดวก จึงได้มีการตรา พ.ร.บ. เช็คใช้เฉพาะอีกฉบับหนึ่งต่างหาก ด้วยเหตุผลในการตรา พ.ร.บ. นี้ใช้ก็คือปัจจุบันนี้ธุรกิจการค้าของประเทศได้เจริญก้าวหน้าเป็นอันมาก สมควรจะมีวิธีสนับสนุนให้มีการใช้เช็คโดยแพร่หลาย เพื่อสะดวกในการประกอบธุรกิจการค้า ในการนี้เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะมีกฎหมายเอาโทษผู้ที่คิดทุจริตใช้เช็คโดยไม่มีเงินที่จะพึงชำระตามจำนวนที่สั่งจ่าย

เหตุผลดังได้กล่าวมาแล้วนี้เอง จึงได้มีกฎหมายว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คกฎหมายนี้มีความผิดทางอาญา แต่เป็นอาญาส่วนตัวที่ยอมความกันได้ และจะมีผิดตามกฎหมายเรื่องนี้ต่อเมื่อออกเช็คโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คนั้น หรือออกเช็คโดยในขณะที่ออกไม่มีเงินอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ หรือออกเช็คให้ใช้เงินมีจำนวนสูงกว่าจำนวนเงินที่มีอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ในขณะที่ออกเช็คนั้น หรือถอนเงินทั้งหมดหรือแต่บางส่วนออกจากบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินตามเช็ค จนจำนวนเงินเหลือไม่เพียงพอที่จะใช้เงินตามเช็คนั้นได้ หรือห้ามธนาคารมิให้ใช้เงินตามเช็คนั้นโดยเจตนาทุจริต

ถ้าธนาคารปฏิเสธไม่จ่ายเงินตามเช็คนั้น มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองเท่าของจำนวนที่ระบุในเช็ค แต่ต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

ฉะนั้น จะเห็นได้ว่า พ.ร.บ. เช็คนี้เมื่อผู้สั่งจ่ายเช็คแล้วถูกธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็ค ก็จะมีความผิดถูกลงโทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี ไม่ว่าจำนวนเงินนั้นจะมากน้อยเพียงใด แต่ส่วนในทางพิจารณาของศาลแล้ว มักจะพิจารณาถึงจำนวนเงินเป็นการลงโทษหนักหรือเบาเท่าที่เคยปรากฏมาในขณะนี้

เรื่องนี้นายทุนเงินกู้เห็นว่า การกู้โดยทำเป็นหนังสือสัญญากู้เงินนั้น เมื่อลูกหนี้ไม่มีเงินแล้วก็ไม่มีทางจะบังคับให้ใช้เงินได้ อย่างมากก็ถูกฟ้องให้ล้มละลาย ถ้าหากลูกหนี้ไม่มีเสียอย่างเดียวแล้ว เจ้าหนี้จะให้ศาลบังคับก็คงไม่เกิดผล เพราะไม่มีเงิน ฉะนั้น

นายทุนเงินกู้จึงได้คิดพลิกแพลงหาวิธิแยบยลหลบเลี่ยงในทางแพ่ง หันมาใช้กลวิธีทางอาญาโดยใช้เช็คเป็นเครื่องมือ โดยให้ผู้กู้เซ็นเช็คค้ำประกันเงินกู้ และส่วนมากมักไม่ใคร่จะมีเช็คเป็นของส่วนตัว หรือถึงแม้มีเช็คเป็นของส่วนตัว นายทุนเงินกู้ก็มักไม่ยอมให้ลูกค้าใช้เช็คของตัวเอง เพราะการใช้เช็คของลูกค้าที่มีบัญชีส่วนตัวแล้ว ความผิดในเมื่อไม่ชำระเงินอย่างสูงก็จำคุกไม่เกิน ๗ ปี ตาม พ.ร.บ. เช็คเท่านั้น แต่ถ้าหากใช้เช็คของนายทุนเงินกู้ความผิดอาจมากกว่าเช็คธรรมดา เพราะเช็คที่นายทุนหามาให้นั้นมักเป็นเช็คปลอม ซึ่งมีเกร่อเต็มท้องตลาดในขณะนี้ ซื้อขายกันไม่เกินฉบับละ ๒๕ บาท แต่เมื่อนายทุนจัดหามาให้ก็มักจะเรียกร้องจากผู้กู้อีกฉบับละ ๑๐๐ บาทถึง ๑๒๐ บาท เป็นการได้กำไรกับการขายเช็คปลอมอีกส่วนหนึ่ง ถ้าหากลูกค้าผู้กู้ไม่ยอมนายทุนก็ไม่ยอมให้กู้ ฉะนั้นลูกค้าผู้กู้จึงจำเป็นต้องยอมโดยปริยาย เพื่อการได้เงินมาเท่านั้น และเมื่อได้เช็คมาแล้ว นายทุนเงินกู้ก็จะบังคับให้ผู้กู้หาบุคคลอีกคนหนึ่งมาเซ็นรับรองหน้าเช็คเช่นเดียวกับผู้กู้ คือเซ็นหน้าเช็คกับผู้กู้ ทำนองว่าเช็คฉบับนี้สั่งจ่าย ๒ คน ซึ่งความจริงแล้วเรื่องการเขียนเช็คนอกจากบริษัท ห้างหุ้นส่วนแล้ว การเซ็นเช็คสั่งจ่ายสำหรับบุคคลธรรมดาแล้วมักไม่ใคร่จะมี และในการขึ้นบัญชีฝากเงินในธนาคารแล้ว สำหรับบุคคลธรรมดาก็ไม่นิยมสั่งจ่าย ๒ คน เพราะเป็นการยุ่งยากในการใช้เช็ค แต่ที่บังคับให้เซ็นเช่นนี้ก็เป็นเรื่องของนายทุนเงินกู้ต้องการผูกมัดมิให้เงินของตนต้องสูญ ในเมื่อคนหนึ่งไม่จ่ายและสามารถบังคับเอากับอีกคนหนึ่งผู้เซ็นคู่กันไป สำหรับเช็คก็มักจะไม่มีวันที่สั่งจ่ายเงิน เว้นวันที่ในช่องวันเดือนปีไว้ ส่วนจำนวนเงินในเช็คก็มักจะให้เขียนเกินจากจำนวนเป็นจริงเกือบเท่าตัว เช่นจำนวนเงินกู้ ๕,๐๐๐ บาท ก็ต้องกรอกลงในเช็คประมาณ ๘,๐๐๐ บาท หรือ ๑๐,๐๐๐ บาท ทั้งนี้โดยนายทุนเงินกู้จะพูดกับลูกค้าเงินกู้ว่า เมื่อถึงครบกำหนดตามสัญญาก็จะให้ลูกหนี้ชำระให้เท่าที่เป็นจริงเท่านั้น และเมื่อชำระแล้วก็จะคืนเช็คให้ไปทันที นายทุนที่ฉลาดเฉียบแหลมอีกบางรายทำรัดกุมยิ่งขึ้นอีก คือ ในช่องใต้วันที่ก็จะบังคับให้ผู้กู้เซ็นชื่อกำกับไว้อีกชั้นหนึ่งซึ่งเป็นการแสดงว่าผู้กู้ยินยอมให้นายทุนกรอกวันเดือนปีสั่งจ่ายลงในเช็คได้ตามใจชอบ โดยมิจำเป็นต้องเอาเลขมาประทับวันสั่งจ่ายให้เป็นการยุ่งยากและมีปัญหาในการฟ้องร้องคดี และอีกประการหนึ่ง ในการเซ็นเช็ค ๒ คนนั้น นายทุนที่น่าเลือดยังบังคับลูกค้าเขียนหนังสือเป็นหลักฐานอีกด้วยว่า ขอรับรองว่า

มีบัญชีอยู่ในธนาคารนั้นธนาคารนี้ เซ็นสั่งจ่าย ๒ คนจริง ถ้าหากไม่เป็นจริงก็ยินดีให้ฟ้องร้องในทางคดีอาญาอีกส่วนหนึ่งต่างหาก แล้วหาพยานมารับรู้อีก ๒ คน เป็นการผูกมัดมิต้องการจะให้ลูกหนี้ดิ้นได้เลย แต่ถึงกระนั้นก็ดีเมื่อถึงโรงศาลแล้ว จำเลยนำสืบประกอบและมีพยานหลักฐานแวดล้อมด้วย แล้วปรากฏว่ายกฟ้องเป็นส่วนมาก เพราะการกระทำที่มีเจตนาไม่สุจริตแล้ว พระเจ้าย่อมไม่เข้าข้างคนผิด ความจริงย่อมไม่หนีความจริง ในเรื่องเช็คนี้ยังมีเรื่องที่เกี่ยวข้องอีกมากมายที่ทำให้ประชาชนผู้บริสุทธิ์เดือดร้อนถูกจับกุมดำเนินคดีไม่รู้จักสิ้นสุด

ก่อนจากกันวันนี้ ใคร่ขอเตือนพี่น้องทั้งหลายว่า ควรระมัดระวังการใช้เช็คให้มากที่สุด เพราะเมื่อออกเช็คไปแล้ว เมื่อเช็คเด้งผู้ออกเช็คก็จะมีโทษทางอาญา ผู้ครอบครองเช็คก็จะอาศัยเหตุนี้ แจ้งความดำเนินคดี ตำรวจก็จำเป็นต้องควบคุมตัว พวกนายทุนก็อาศัยเหตุที่ตำรวจควบคุมตัวผู้ต้องหา เป็นเครื่องมือบีบบังคับผู้ออกเช็คให้จำยอมต่าง ๆ ถ้าไม่ยอมก็จะดำเนินคดีให้ถึงที่สุด ผู้ออกเช็คก็เกิดความเกรงกลัวอาญาก็ต้องจำยอม เพราะฉะนั้นก่อนเขียนเช็คให้ใครก็คิดให้รอบคอบเสียก่อน เป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมาแล้วจะเดือดร้อน ในทำนองเดียวกันนะครับ ผู้ใช้เช็คก็ขอโปรดได้ระมัดระวังไว้ให้มากมิใช่ถือว่ามีเช็คอยู่แล้วเขียนได้เขียนเอา เมื่อไม่มีเงินจ่ายก็โวยวาย เดือดร้อน ต้องวิ่งมาร้องทุกข์ยังสำนักงานเลขา ฯ อีก ความจริงเรื่องเช็คนี้กฎหมายบังคับอยู่ สำนักงานเลขา ฯ จะทำได้ก็เพียงการไกล่เกลี่ยเท่านั้นแหละครับ จะทำให้เกินกฎหมายไปไม่ได้ จึงใคร่ขอเตือนพี่น้องทุกคนว่า อย่าเผลอตัวใช้เช็คบ่อย ๆ จะลำบากภายหลัง

แม้จะคนละสีคนละชาติ เราต่างก็เป็นพี่น้องกัน
จงร่วมกันนำโลก ไปสู่ความรักและความยุติธรรม

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง "การจดทะเบียนสมรส"

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์-พุธ-ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น.-๐๖๓๐ น.

เรื่องการจดทะเบียนสมรสนี้ ท่านผู้ฟังหลายคนคงได้ผ่านการแต่งงานมาแล้ว และมีท่านผู้ฟังอีกหลายคนคิดอยากจะแต่งงาน ก็อย่างที่เขาว่าละครับ การแต่งงานนี้ คนในอยากออก คนนอกอยากเข้า เกือบทุกคนต้องแต่งงาน เพราะเป็นเรื่องของธรรมดาโลก ยกเว้นบางคนที่ไม่อยากแต่งงาน ไม่เชื่อลองถามใคร ๆ ดูก็ได้ ไม่เป็นผัวก็เป็นเมียของใครคนใดคนหนึ่ง ซึ่งล้วนแต่เกี่ยวข้องกับเรื่องแต่งงานกันทั้งนั้น แล้วเช่นนี้จะไม่ว่าการแต่งงานสำคัญได้อย่างไร

การสมรส หรือการแต่งงานนั้น ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเป็นอย่างไร แต่การสมรสตามกฎหมายมันมีเรื่องต้องพูดกันมากมาย การสมรสหรือการแต่งงานนั้น หมายถึงชายหนึ่งกับหญิงหนึ่งสมัครใจอยู่กินกันฉันท์สามีภรรยา ต้องเป็นชายหนึ่งและหญิงหนึ่งเท่านั้นนะครับ จะเป็นชายหนึ่งหญิงหลายคน หรือชายหลายคนต่อหญิงหนึ่งคน หรือชายหญิงหลายคนไม่ได้นะครับ มันจะยุ่ง มันจะเดือดร้อน กฎหมายก็ไม่รับรอง ยกเว้นสำหรับท่านที่มีความสามารถปกครองคนหลาย ๆ คนให้อยู่ในบ้านเดียวกันหรืออยู่คนละบ้านได้ แต่เชื่อเถอะครับ รายไหนก็รายนั้น ไม่ค่อยมีความสุข อย่างน้อยก็ทุกข์ใจ มันมีเรื่องกวนใจอยู่เรื่อย ก็ทำไมล่ะครับ คนเราลงได้มีทุกข์ใจเสียแล้วมันจะมีความสุขได้อย่างไรกัน

การสมรสต้องอยู่และกินด้วยกันนะครับ อยู่กินกันอย่างไร ก็อยู่กินกันฉันท์สามีภรรยา อย่างผัวเมียพึงปฏิบัติต่อกัน ถ้อยทีถ้อยอาศัยซึ่งกันและกัน เมียปฏิบัติผัว ผัวปฏิบัติเมียตามหน้าที่ของตน ตามธรรมเนียมประเพณีอันดีนั่นแหละครับ จะอยู่แล้ว

ไม่กิน หรือจะกินอย่างเดียวแล้วไม่อยู่ก็ดูกระไรอยู่ ถ้าจะขาดบ้างเกินบ้างตามความจำเป็นทางสังคมก็ไม่เป็นไรหรอก ไม่มีใครเขาว่า เป็นเรื่องของสังคม ไม่อยู่ไม่กินกันเสียเลยนั้นจะแต่งงานกันทำไม

ผมว่าจะพูดถึงเรื่องการจดทะเบียนสมรส แต่ที่พูดถึงเรื่องก่อนสมรสมาเสียนาน ทีนี้จะเข้าเรื่องการจดทะเบียนสมรสละครับ กฎหมายได้กล่าวไว้ว่า การสมรสจะสมบูรณ์ต่อเมื่อได้จดทะเบียนแล้ว

เห็นไหมครับ การสมรสจะสมบูรณ์ต่อเมื่อจดทะเบียนแล้ว ทีนี้อาจจะมีผู้สงสัยว่า ก็ได้แต่งงานจัดพิธีใหญ่โตหรูหรา แขกเหลือตั้งร้อยตั้งพันนั่นน่ะ ไม่ใช่การแต่ง-งานหรือ ถูกครับนั่นเป็นการแต่งงาน แต่เป็นแบบพิธีของการแต่งงานเท่านั้น คนที่รู้คนที่ไปงานอาจเข้าใจว่าทั้งสองแต่งงานกัน แต่ในสายตาของกฎหมายยังเห็นว่าการแต่ง-งานของคนทั้งสองนั้นยังไม่ใช่การแต่งงาน ที่ถูกต้องและสมบูรณ์ แล้วอย่างไรจะสมบูรณ์ล่ะ จะให้สมบูรณ์ก็ต้องจดทะเบียนสิครับ แม้ว่าจะไม่มีงานเลี้ยงดูกันเลยก็ใช้ได้ แต่การจดทะเบียนสมรสนี้ ทำได้หลายอย่างด้วยกันเช่น ไปขอจดทะเบียนสมรสที่อำเภอ การขอให้นายอำเภอไปจดที่บ้านขอจดกับกำนันขอจดทะเบียนสมรสต่อหน้าพยาน และการจดทะ-เบียนสมรสที่สถานทูต หรือสถานกงศุลใน ต่างประเทศ, จดทะเบียนสมรสนี่นะครับ เจ้าหน้าที่จะซักถามอะไรนิดหน่อยเป็นต้น ว่า ประวัติ เวลาแต่งงาน อายุ และหลักทรัพย์โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องไม่ได้จดทะเบียน สมรสไว้ก่อนแล้ว และยังไม่ได้หย่าขาดจากกันเมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรเป็นที่ผิดหลักเกณฑ์เจ้าหน้าที่ก็จะจดทะเบียนให้ ออกใบสำคัญสมรสถือไว้คนละฉบับ

แต่การสมรสจะกระทำได้ต่อเมื่อเป็นไปตามเงื่อนไขดังนี้นะครับ ชายต้องมีอายุครบ ๑๗ ปีบริบูรณ์ และหญิงต้องมีอายุครบ ๑๕ ปีบริบูรณ์ จะต่ำกว่านี้ไม่ได้ ถ้าชายหรือหญิงยังไม่บรรลุนิติภาวะ คืออายุยังไม่ครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์ ต้องได้รับความยินยอมจากบิดามารดาก่อนทั้ง ๒ คน ถ้าบิดาหรือมารดาตายไปแล้ว ก็ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ที่ยังอยู่ ถ้าบิดาหรือมารดาตายไปหมดแล้วทั้ง ๒ คน ก็ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครอง กรณีนี้ไม่ใช้บังคับสำหรับผู้ที่บรรลุนิติภาวะแล้ว หรือชายหญิงมิได้เป็นญาติสืบสายโลหิตโดยตรง หรือเป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน หรือร่วมแต่บิดา หรือ

มารดา หรือชายหรือหญิงมิได้เป็นคู่สมรสของคนอื่น หรือชายหญิงยินยอมเป็นสามีภรรยากัน หรือชายหรือหญิงไม่เป็นคนวิกลจริต

สำหรับกรณีหญิงที่เป็นหม้ายจะทำการสมรสใหม่นั้น กฎหมายกำหนดว่าจะทำได้ต่อเมื่อการสมรสครั้งก่อนได้สิ้นสุดไม่น้อยกว่า ๓๑๐ วัน ทั้งนี้เพื่อป้องกันปัญหาความยุ่งยากที่ว่า หากมีเด็กเกิดขึ้นในขณะนั้นแล้วจะไม่รู้ว่าเป็นลูกที่เกิดจากใคร หญิงหม้ายอาจจะทำการสมรสใหม่เร็วกว่ากำหนด ๓๑๐ วันก็ได้ ถ้ามีบุตรเกิดขึ้นในระหว่างนั้นสมรสกับคู่สมรสเดิม หรือศาลมีคำสั่งให้สมรสได้

สำหรับผู้รับบุตรบุญธรรม กฎหมายบัญญัติไว้เป็นพิเศษ ผู้รับบุตรบุญธรรมจะทำการสมรสกับบุตรบุญธรรมไม่ได้ ทั้งนี้เพราะเป็นการขัดต่อธรรมเนียมประเพณีและศีลธรรมอันดี

ทีนี้จะพูดถึงประโยชน์ของการจดทะเบียนสมรส

ประการแรก ทำให้ชายและหญิงนั้นเป็นสามีภรรยากันถูกต้องตามกฎหมาย มีหน้าที่ต้องเลี้ยงดูซึ่งกันและกัน ลูกที่เกิดมาก็เป็นลูกตามกฎหมายของบิดามารดา ไม่ใช่ลูกนอกกฎหมาย คือลูกที่ไม่มีบิดา หรือลูกที่บิดาไม่รับรอง ถ้าเป็นข้าราชการ บุตรภรรยา หรือสามีของข้าราชการผู้นั้น ก็มีสิทธิได้รับการช่วยเหลือต่าง ๆ จากทางราชการ เช่น ค่าเล่าเรียน ค่ารักษาพยาบาล เป็นการแสดงถึงสถานะและความสามารถของบุคคล เช่น ภรรยาจะทำนิติกรรมในทางที่จะเป็นผลเสียหายต่อสินบริคนธ์ไม่ได้ และยังเป็นประโยชน์ในทางด้านทรัพย์สินระหว่างกันด้วย หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งถึงแก่ความตาย อีกฝ่ายหนึ่งก็เป็นทายาทโดยชอบธรรม รับทรัพย์มรดกของผู้นั้นได้ นอกจากนี้ยังมีประโยชน์อีกมาก

บางคนอาจจะกล่าวว่า คนที่ไม่จดเบียนก็อยู่กันได้ ไม่เห็นเดือดร้อนอะไร มีลูกเต็มบ้านมีหลานเต็มเมือง อย่างนี้ก็จริงอยู่หรอกครับ แต่ก็ไม่มากนัก หากพ่อบ้านไม่ประพฤติตนเสียหาย ไม่มากผัวหลายเมีย ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ปรากฏตามที่สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย ได้รับเกี่ยวกับการร้องทุกข์ขณะนี้ ปรากฏว่ามีเรื่องพรรค์นี้ปะปนอยู่ไม่น้อย เมียหลวงไม่ได้รับการเลี้ยงดู ผัวไปมีเมียใหม่ เมียน้อยไม่ได้รับค่าเลี้ยงดู ลูกเมียน้อยไม่ได้รับมรดกเมื่อผัวตาย เรื่องทำนองนี้มีเสมอเทียวครับ จึงขอเรียนว่าการจดทะเบียนสมรสอย่างน้อยก็มีประโยชน์หลายประการ ประการแรก ก็

แสดงถึงหลักฐานบุคคลทั้งสองมีผลต่อการทำนิติกรรม ประการที่สอง ก็แสดงถึงฐานะบุคคล ว่าทั้งสองเป็นบุคคล ๆ เดียวกัน และประการสุดท้ายเกี่ยวกับประโยชน์ทางด้านทรัพย์สิน เมื่อสามีหรือภรรยาตายจากไป ทรัพย์สินของผู้ล้มหายตายจากไปจะได้ตกเป็นของคนที่อยู่ คนนอกจะมาช่วงชิงไปไม่ได้

เห็นไหมครับว่า การอยู่กินกันอย่างสามีภรรยานั้นมีประโยชน์มากมาย เป็นที่ยอมรับนับถือของสังคมด้วย ผู้หญิงที่น้ำตาตกกันเมื่อสามีตายจากไป ปรากฏว่ามีอยู่มาก เพราะความรู้เท่าไม่ถึงการ หรือจะเพราะความสนุกสนานชั่วคราวก็ตาม ผลที่ออกมาก็ไม่ดีเท่าที่ควร ลูกที่เกิดขึ้นมาจะพลอยรับกรรมไปด้วย เป็นลูกไม่มีพ่อบ้าง ลูกไม่มีใครเลี้ยงดูบ้าง หรืออยู่กินกันมาแต่สามีไปจดทะเบียนกับคนอื่น ที่หลังแท้ ๆ กลับได้รับมรดกไปหมด เช่นนี้เป็นต้น

จึงอยากจะขอเตือนญาติพี่น้องว่า ถ้าเป็นผู้หญิง เมื่อจะอยู่กินกับใคร ก็ขอให้เขาไปจดทะเบียนสมรสให้เสียก่อนอย่าปล่อยจนมีลูก เดี๋ยวจะกลายเป็นลูกไม่มีพ่อ สง-สารเด็ก เพราะไม่ทราบเรื่องราวอะไรทั้งสิ้น สาว ๆ ชาวชนบทระวังให้ดีนะครับ ตำรวจข้าราชการฝ่ายปกครอง หรือข้าราชการหนุ่ม ๆ ที่ถูกย้ายไปประจำ ประเภทที่ไปคนเดียวแล้วบอกว่าโสดยังไม่ได้แต่งงาน สาว ๆ เห็นเข้าเกิดติดอกติดใจ ยอมอยู่กินฉันท์สามีภรรยา แต่พออยู่ไปหน่อยเดียวภรรยาหลวงหอบลูกขึ้นไปจากกรุงเทพ ฯ จนกลายเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมากมาย ผลกรรมก็ตกแก่สาว ๆ บางพวก สุดท้ายนี้ขอฝากแก่สาว ๆ และหนุ่ม ๆ ทั้งหลายว่า ใครจะมาสมัครร่วมหอลงโรงด้วย ก็ขอให้พาไปจดทะเบียนสมรสเสีย ถ้ามิฉะนั้นมีปัญหาเกิดขึ้นมาแล้วมาร้องทุกข์ก็คงจะยาก

สิ่งที่สอนในโรงเรียนและมหาวิทยาลัย ไม่ใช่การศึกษาแต่เป็นวิธีการศึกษา

รายการปกป้องครองธรรม

ของ สำนักงาน เลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง การทำสวนครัว

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์–พุธ–ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น.–๐๖.๓๐ น.

รู้ ๆ แล้วนะครับว่า ขณะนี้ในบ้านเมืองเรา กรุงเทพมหานคร ตั้งแต่เปลี่ยนชื่อใหม่ คือกลายเป็นมหานครเสียแล้วครับ ข้าวของแพงเหลือเกิน แต่รายได้หรือเงินเดือนไม่ได้แพงตามไปด้วยเลย คนที่เงินเดือน ๖๐๐ บาท เคยซื้อปลาทูเข่งละ ๑ บาท ตอนนี้ปลาทูขึ้นเป็นเข่งละ ๒ บาท ถึง ๓ บาท ขึ้นเท่าตัวนะครับ แต่เงินเดือนไม่ได้เพิ่มขึ้นด้วย ผักหญ้าต่าง ๆ ก็แพงขึ้นตามมาอีก ความเป็นอยู่ของแต่ละครัวเรือนเดือดร้อนมากขึ้น ยิ่งลูกมาก ๆ ต่างบ่นกันออด ๆ แอด ๆ ทำอย่างไรได้ละครับ เมื่อของแพงแต่เงินเดือนไม่ขึ้น ก็ต้องประหยัดกันบ้างละครับ ขืนจับจ่ายใช้สอยเหมือนเดิมหนี้สินจะเพิ่มพูนพนุงตุงนัง แล้วลูกเต้าจะเดือดร้อน เรื่องอาหารการกินก็ต้องระวังควรอดออมหรือไม่จำเป็นก็อย่าไปตามเพื่อน อะไรที่พอจะหาได้ก็หาเองเสียบ้าง โดยเฉพาะพวกผักหญ้า เครื่องปรุงอาหารประจำวันนั้นทำไม่ยากหรอกครับ แทนที่จะไปซื้อเขาทุกวัน ๆ เช่น ขิง ข่า ตะไคร้ ผักต่าง ๆ ก็ลองมาทำสวนครัวกันดูซิครับจะทุ่นรายจ่ายไม่น้อยทีเดียว

ปัญหาก็มีอยู่ว่าจะทำสวนครัวกันได้อย่างไร ที่ดินไม่มี บ้านที่อยู่ก็ต้องเช่าเขาไม่ยากหรอกครับ ถ้าตกลงใจทำจริง ๆ ก็ทำได้ พืชผักที่ปลูกก็เอาผักที่งอกงามทันอกทันใจหน่อย เช่น พวกผักบุ้ง ข่า ตะไคร้ พริก มะเขือ สาระแหน่ เหล่านั้นแหละครับ ทำง่าย ๆ ถ้าเช่าบ้านเขาอยู่ ก็ต้องมีที่ดินว่างข้างบ้านอยู่บ้าง ใช้ที่ดินก็ไม่ต้องมาก วาหรือ ๒ วา ก็พอแล้ว พรวนดินยกร่อง แบ่งปลูกเป็นแปลงเล็ก ๆ ไม่กี่วันก็ได้ผล พวกผักหญ้าเหล่านี้ขึ้นเร็ว บำรุงดี ๆ เก็บไปกินไปได้นานทีเดียว ตะไคร้นะครับปลูกขึ้นมาสักกอ กว่าจะ

หมดก็เกือบบี่ละครับ ผักบุ้งยังงี้ ๗ วัน ก็ตัดไปผัดรับประทานสบาย พอตัดไปสักครั้ง ยอดของมันก็ขึ้นงาม แทบจะกินไม่ทันเสียอีก วันนี้รายการปกป้องครองธรรมจะขอแนะนำการทำสวนครัวสักหน่อย เพราะบอกตรง ๆ ว่ายิ่งข้าวของแพงยิ่งเป็นห่วงพี่น้องมากขึ้นทุกที

บ้านที่มีที่ดินมาก ๆ ก็ไม่แปลกอะไร เมื่อจะทำสวนครัวก็พรวนดินยกร่องจะเอาที่ดินส่วนไหนของบ้านก็ได้ จะปลูกมากน้อยก็แล้วแต่ที่ดิน หากมีที่ดินมาก นอกจากจะใช้ปลูกใช้ในครัวเรือนแล้วยังนำไปขายแลกเปลี่ยนเป็นเงินก็ได้ สำหรับผู้ที่เช่าบ้านเขาอยู่ที่ว่างต้องมีแน่ครับ นิด ๆ หน่อย ๆ สักวาหรือ ๒ วา ที่ดินว่าง ๆ นี่แหละ ยกร่องพรวนดินก็ปลูกได้แล้ว ส่วนผู้ที่อยู่ตามแฟลตที่ไม่มีที่ดินเลยก็ทำได้ จะใช้กระถางปลูกอย่างไม้ประดับก็ได้ตั้งไว้นอกชานบ้าน หรือจะทำเป็นร้านเล็ก ๆ หาดินมาใส่ให้เต็ม ชั้นเดียวหรือหลายชั้นแล้วแต่ความพอใจ หาปุ๋ยมาใส่ไว้ แล้วนำผักหญ้าต่าง ๆ มาปลูกก็ใช้ได้ ไม่ต้องกลัวว่าถ้าจะทำสวนครัวกันสักที จะต้องมีที่ดินแปลงใหญ่ แปลกเล็กก็ทำได้และทำได้ดีเสียอีก คือเราทำน้อยพอใช้ในครัวเรือน และปลูกเฉพาะที่จำเป็น เช่น พริก มะเขือ ตะไคร้ ข่า คะน้า ผักบุ้ง โหระพา สาระแหน่ เป็นต้น ข้อที่จะต้องสังเกตก็คือบริเวณที่จะทำเป็นที่ปลูกผักหญ้าเหล่านี้ต้องมีแสงสว่างนะครับ คือให้ถูกแดด เมื่อปลูกแล้วหมั่นพรวนดิน รดน้ำ มันก็เจริญงอกงามไปเอง แต่ดินในที่กรุงเทพเราดูค่อนข้างจะแย่หน่อย ต้องหมั่นใส่ปุ๋ย ปุ๋ยนี้ก็ไม่ยากอะไรเลยใช้กากของง่าย ๆ ตามบ้านเรานั่นแหละครับ ไม่ต้องไปออกสตางค์ซื้อปุ๋ยให้สิ้นเปลือง ของเหลือใช้ เช่นใบไม้ เศษขยะ เศษอาหารแทนที่จะทิ้งเกลื่อนกลาดให้เป็นที่สกปรก เพาะเชื้อโรค นำไปหมักไว้ครับ ใส่ถังหรือปี๊บหมักไว้นาน ๆ สิ่งเหล่านี้จะเปื่อยยุ่ยกลายเป็นปุ๋ยที่ดี น้ำล้างถ้วยชาม ก็รดผักพวกนี้ได้ งามเสียด้วยนะครับ เห็นไม๊ครับว่าถ้าจะทำกันจริง ๆ แล้วไม่ต้องลงทุนเลย ถ้ามีที่มาก ๆ ก็ใช้ลูก ๆ หลานภายในบ้านนั่นแหละครับช่วยกันทำ ทำมากปลูกมากเหลือกินเหลือใช้นำไปขายได้นะครับ แล้วซื้อของกินอย่างอื่นเข้าบ้านไม่ต้องควักเงินไปซื้อของกินอย่างอื่น ๆ นับเป็นการประหยัดอย่างดีที่สุด แล้วการใช้ลูก ๆ ให้ทำงานแบบนี้ยังมีประโยชน์อย่างอื่นด้วยนะครับ คือฝึกให้เด็กรู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่ รู้จักระมัดระวังข้าวของยิ่งกว่านี้ทำให้เด็กมีเวลาว่างน้อย ไม่คบเพื่อนฝูง ทำตัวเป็นอันธพาล ฉะนั้น หากมอง

ให้ดี ประโยชน์ของการทำสวนครัวแล้วจะเห็นว่ามีประโยชน์อย่างยิ่ง คือนอกจากจะไม่ต้องใช้จ่ายเงินกันอย่างไม่จำเป็นแล้ว ยังหาเงินเข้ากระเป๋าได้ด้วย และยังเป็นการฝึกลูกหลานให้รู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่ ยิ่งกว่านั้น อาหารพวกนี้ยังเป็นอาหารที่มีประโยชน์อย่างยิ่งอีก เช่นผักบุ้ง ผักคะน้า อย่างนี้ ผัดรับประทานกับข้าวร้อน ๆ อร่อยไม่ใช่เล่น คิดว่าหลายคนคงเคย

เรื่องของแพงนี้นะครับ แก้ไขได้ไม่ใช่พอของแพง สินค้าขึ้นราคาก็โอดโอยบ่นกันแต่เรื่องของแพง ต้องช่วยกันประหยัดสิครับ สมมติว่า โดยเฉลี่ยแล้วแต่ละครอบครัวซื้อพวกผักครอบครัวละไม่ต่ำกว่า ๕ บาทต่อวัน ในกรุงเทพ ฯ ประมาณว่ามี ๗๐๐,๐๐๐ ครอบครัว ค่าใช้จ่ายในเรื่องผักไม่ต่ำกว่า ๓ ล้านบาทต่อวัน ถ้าทุกครอบครัวหรือครึ่งหนึ่งพยายามทำสวนครัวกันอย่างน้อยวันหนึ่งจะประหยัดการซื้อผักหญ้าถึงล้านกว่าบาท สตางค์ที่จะเสียในเรื่องนี้ เอาไปใช้จ่ายในสิ่งที่จำเป็นอื่น ๆ ก็จะช่วยลดราคาข้าวของแพงได้ อย่าถือคติง่าย ๆ ที่ว่า จะทำให้เปื้อนมือทำไม ซื้อเขาเพียงไม่กี่บาทก็พอและไม่ต้องซื้อทุกวันด้วย ลองคิดดูซิครับ ถ้าครอบครัวของเราซื้อผักวันละ ๕ บาท เดือนหนึ่งก็ตกเข้าไปตั้ง ๑๕๐ บาท แล้วถ้าเราทำสวนครัวเสีย เงิน ๑๕๐ เอาไปซื้อของจำเป็นได้อีกแยะ ไม่ดีกว่าหรือครับ

ก่อนจากกันวันนี้ รวยการปกป้องครองธรรม ใคร่ขอเรียนพี่น้องที่รักว่าเรื่องของแพงเป็นหน้าที่รัฐบาลจะแก้ไข ส่วนประชาชนคนไทยต้องรู้จักประหยัดและเพิ่มรายได้ให้ครอบครัว ของก็แพงไปได้ไม่นาน เพราะเมื่อไม่มีคนซื้อก็ต้องลดราคาลงเอง มัวแต่จะรอให้รัฐบาลสั่งลดราคาสินค้าอย่างเดียวนั้นไม่ได้หรอกครับ เขาว่าประเทศยิ่งเจริญการครองชีพยิ่งสูง พูดง่าย ๆ ของแพงนั่นละครับ แต่หากเราเริ่มต้นทำสวนครัวกันเสียวันนี้ อีก ๑๐–๑๕ วันเท่านั้นเอง ท่านก็จะได้ลดการจ่ายประจำวันลงอีกแยะ เริ่มเสียสิครับเริ่มเสียเดี๋ยวนี้ คนในบ้านท่านทานข้าวทุกวัน แล้วเรื่องอะไรจะปล่อยให้อยู่เฉย ๆ ฝึกให้ช่วยกันทำงานเสีย การทำสวนครัวนี้ยังให้ความเพลิดเพลินไปในตัวอีกด้วย ทำงานเหนื่อย ๆ กลับบ้านชวนลูกชวนเมียลงดูสวนครัวช่วยตบแต่งวันละเล็กละน้อย ก็ดีขึ้นเอง วิธีช่วยกันลดของแพงก็ต้องประหยัดให้มาก ๆ นะครับ แต่หากอยากลองทำสวนครัวและอยากทราบรายละเอียดมากกว่านี้ลองถามทางฝ่ายเกษตร หรือถามคุณประยูร จรรยาวงษ์ก็ได้นะครับ

รายการปกป้องครองธรรม

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง "มาประหยัดกันเถอะ"

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์ – พุธ – ศุกร์

เวลา ๐๖,๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

ปัญหาการครองชีพของราษฎรขณะนี้ นับว่าต่างก็เจอมรสุมหนักทีเดียวนะครับ ไม่ต้องพูดถึงคนร่ำรวยเขาหรอก เพราะพวกเศรษฐีมีเงินยังนั่งกินอาหารตามภัตตาคาร มีผู้หญิงป้อนอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส ตามประสาคนมีกินนะครับ แต่หันกลับมาดูคนอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ที่ต้องหาเช้ากินค่ำ เอาแรงงานเข้าแลกกับสตางค์นะครับ อดสงสารกันไม่ได้ ชนิดที่บ้านต้องเช่าเขาอยู่ ลูกก็มาก มีรายได้พอซื้อข้าวสารเป็นลิตร ๆ ยิ่งข้าวของขณะนี้แพง คือแพงทุกอย่าง ตั้งแต่ของเล็ก ๆ น้อย ๆ ไปถึงของใหญ่ มองดูแล้วแพงหมด ทางกลับกันค่าจ้างแรงงานเงินเดือนไม่เพิ่มตามข้าวของที่แพงขึ้นเลย รายการปกป้องครองธรรม บอกตรง ๆ ว่าเป็นห่วงพี่น้องทั้งหลายอย่างจริงใจ ใคร่จะหาทางช่วยเหลือแก้ไขแต่ก็จนใจ เพราะทำยากเหลือเกิน ราษฎรที่ประสบปัญหาเหล่านี้ไม่ได้มีคนเดียว ฉะนั้นวิธีที่ดีที่สุดในช่วงนี้ก็ต้อง "มาประหยัดกันเถอะ"

เรื่องการประหยัดนี่นะครับ ฟังดูก็ง่ายดี แต่มันทำยากจริง ๆ ดังเช่น พ่อแม่ สอนลูก ครูสอนศิษย์ให้ประหยัด ๆ แต่ตัวพ่อ แม่ ครู บางคนไม่ทำตนให้เหมือนที่สอนแล้วเด็กจะทำตามได้อย่างไรละครับ ก่อนอื่นผู้ใหญ่ต้องทำตัวให้เป็นตัวอย่างเขาก่อน เด็ก ๆ จึงจะทำตาม นึกดูซิครับ เมื่อรายได้เท่าเดิม แต่ของแพงขึ้นครึ่งหนึ่ง ก็เท่ากับว่ารายได้ลดลงครึ่งหนึ่งทีเดียวนะครับ ฉะนั้นในช่วงแรกนี้อย่าให้ถึงต้องเพิ่มราย

ได้เลยครับ เอาแต่รักษารายได้ให้เท่าเดิมอยู่ก็ดีแล้ว ทำอย่างไรละครับ รายได้ประจำเดือนจึงจะเท่าเดิม ทำไม่ยากหรอกครับ อยู่ที่การตัดสินใจ ถ้าตัดสินใจเด็ดขาดก็ทำได้ โดยวิธีลดรายจ่ายไงละครับ รายจ่ายประจำของคนเรา ถ้าจะแบ่งก็ได้เป็น ๒ ประเภท คือรายจ่ายจำเป็นจริง ๆ ปัจจัยสี่ไงละครับ และรายจ่ายเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน เอาละครับรายจ่ายที่จำเป็นจริง ๆ คือปัจจัยสี่ คืออาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค และที่อยู่อาศัย นั้น แม้จะเป็นสิ่งที่ทุกคนขาดไม่ได้ แต่เราก็ยังประหยัดได้นะครับ "อาหารการกินก็ไม่ต้องฟุ่มเฟือยจนเกินไป พยายามหาอาหารที่มีประโยชน์แต่ราคาถูก เช่น พวกถั่วเหล่านี้ ใช้แทนเนื้อและหมูได้ราคาถูกกว่าด้วย พวกผักหญ้าอาหารต่าง ๆ ปลูกเองทำเองได้ คือทำสวนครัวแบบพิเศษที่เคยพูดไว้ครั้งหนึ่งแล้วไงละครับ ประหยัดได้มากทีเดียว เครื่องนุ่งห่มก็ทำนองเดียวกัน เสื้อผ้าเก่า ๆ ที่พอจะปะชุนซ่อมใช้ได้ก็ต้องพยายามละครับ จะซื้อใหม่เสียเรื่อยไปเดี๋ยวก็หมดตัว เสื้อผ้าฝ้าย หรือผ้าธรรมดา ราคาไม่สู้จะแพงนักก็ใช้ได้ ไม่จำเป็นต้องไปซื้อชนิดที่มีขนสัตว์ปนหรอก คันตัวเปล่า ๆ บ้านเราเป็นเมืองร้อน ผ้าขนสัตว์มันเหมาะสำหรับเมืองหนาวคือพวกฝรั่ง อย่าไปตามเขาเข้าและก็ไม่ต้องตัดไว้เป็นตู้ ๆ หรอกครับ เพียงสัก ๓–๔ ชุดก็หมุนเวียนได้ก็พอแล้ว พูดมาถึงเรื่องเสื้อผ้าแล้ว อดคิดถึงผู้หญิงไม่ได้ กลัวแฟนจะมีเมียใหม่ แต่งกันเสียเช้งวับไปเลย ทาปากทาเล็บ เซทผม เดือนละเท่าไรคิดดูซิครับ เก็บออมไว้ซื้อเข้าของจำเป็น เสียค่าเทอมลูกไม่ดีกว่าหรือครับ บางคนรองเท้าเปลี่ยนทุกเดือน ยิ่งกว่านั้นเผลอตัวเดาะถุงเท้าเป็นฝรั่งไปเลย ขอเสียทีเถอะครับ ช่วยกันประหยัดหน่อย ไม่ต้องห่วงว่าถ้าไม่แต่งแล้วผัวจะไปมีเมียใหม่ ถ้าเขาคิดจะมีให้แต่งอย่างไรก็มีจนได้ละครับ ใช้ความดีเอาชนะจิตใจดีกว่าแต่งตัวก็ต้องแต่งแต่พอไม่ให้น่าเกลียดก็พอแล้ว สำหรับยารักษาโรค อันนี้คิดว่าคงไม่ต้องเตือนให้ประหยัดเพราะคนเราขืนประหยัดยารักษาโรคก็คงตายหมดแน่ ส่วนบ้านช่องที่อยู่อาศัย ก็ตามอัธยาศัยนะครับ เรื่องนี้บังคับกันยาก แต่เรื่องประดับตกแต่งก็เพลา ๆ มือไว้บ้าง ทีนี้หันมาพูดถึงรายจ่ายประเภท ที่สอง คือประเภทที่หาความสนุกสนานบำรุงบำเรอตนเองนี่ซิครับ อยากจะเตือนให้เลิกหรือเพลา ๆ ลงบ้าง เพราะอดสิ่งเหล่านี้ไม่ตาย

เช่น เลิกงานแล้วต้องพาเพื่อนไปกินเหล้าเคล้านารี กินข้าวก็ต้องนั่งห้องปรับอากาศ ต้องมีเพลงพึ่ง เครื่องประดับประดาแต่งเสียหรูเทียว สิ่งเหล่านี้นะครับถ้าจะลดลงบ้างก็จะเป็นการประหยัดไม่น้อยทีเดียวนะครับ เคยเที่ยวกับเพื่อน กินเหล้า เที่ยวบาร์ ก็ลดให้น้อยลง หรือเลิกไปเลยก็ยิ่งดี อยากจะกินเหล้าก็กินที่บ้านซิครับ พร้อมหน้าลูกหน้าเมีย กับแกล้มแม่บ้านทำให้ก็ยิ่งประหยัดไปในตัวด้วย การเที่ยวคลับ เที่ยวบาร์ ก็ไม่เห็นมีประโยชน์อะไรเลย ค่าสาวพาตเนอร์ก็แพง ยิ่งค่าเครื่องดื่ม ค่าบริการอีก ตกเข้าไปคืนละไม่ใช่น้อยทีเดียวนะครับ ยิ่งบ่อย ๆ ด้วยแล้ว บอกได้คำเดียวว่าอันตราย ทีนี้ลองหลับตานึกภาพดูซิครับ ตอนอยู่ในบาร์นั่งคลอเคลียกับสาวรับจ้างนั้น ลูกเมียนอนคอยหลับ ๆ ตื่น ๆ อยู่ที่บ้าน ทรมานจิตใจกันไม่ใช่เล่น พอกลับบ้านสตางค์ก็เกือบหมด เหนื่อยแสนเหนื่อยแล้วยังต้องโกหกเมียอีก เห็นไหมครับว่ามันไม่ดีหลายอย่าง ถ้าเราลดได้หรือเลิกเสียเลยนอกจากจะไม่เดือดร้อนเรื่องสตางค์แล้วความสุขในครอบครัวก็จะตามมาด้วย อันนี้ก็นับว่าประหยัดกันอย่างมากทีเดียวละครับ สำหรับแม่บ้านหรือพวกผู้หญิงก็ทำนองเดียวกัน เราเป็นตัวจักรสำคัญในครอบครัว ต้องหาวิธีประหยัดให้มาก ไม่ใช่พอพ่อบ้านให้เงินทองสำหรับใช้จ่ายในครอบครัว ก็นำไปซื้อเครื่องแต่งตัว เล่นไพ่ ซื้อข้าวของตามเพื่อน ประเด็นหลังนี้สำคัญนัก พวกแม่บ้านมักไม่ใคร่คำนึง พอใครซื้ออะไรแปลก ๆ ใหม่ ๆ สวย ๆ มากซื้อตามบ้าง คือซื้อตามเพื่อนโดยไม่คำนึงละว่า รายได้ของครอบครัวเป็นอย่างไร แอบหยิบหนี้ยืมสินเขามา แล้วต้องเบียดบังเงินที่พ่อบ้านจ่ายประจำเดือนใช้หนี้เขาไป ผลสุดท้ายเงินขาดมือบางรายถึงกับทะเลาะเบาะแว้งกัน เหล่านี้นะครับ เราควรละเว้น ทำอะไรซื้ออะไรปรึกษากันก่อนนะครับ ช่วยรับผิดชอบร่วมกัน ภาระจะได้ไม่ตกหนักที่คนหนึ่งคนใด หากไม่จำเป็นก็เก็บเงินไว้ดีกว่า

หนุ่ม ๆ สาว ๆ ก็เช่นเดียวกัน พ่อแม่ส่งให้เรียนจนจบได้เงินเดือน แทนที่จะนำไปช่วยเหลือค้ำจุนพ่อแม่บ้าง กลับนำไปเลี้ยงพวกพ้อง ซื้อข้าวของตบแต่งโดยไม่จำเป็น การเที่ยวเตร่นะครับ มีแต่จะก่อให้เกิดความเดือดร้อน การใช้จ่ายเหล่านี้ยังแต่จะทำความยุ่งยากให้แก่ตนเองและครอบครัวทั้งนั้น หากเอาเงินที่เที่ยวเตร่มาเก็บออมไว้ จะสามารถช่วยตนเองในภาวะคับขันได้มาก

จึงใคร่ขอเตือนพี่น้องที่รักทั้งหลายอีกครั้งหนึ่งว่า การประหยัดในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าจะอดออมไปหมดทุกอย่าง สิ่งที่จำเป็นจริง ๆ ก็จับจ่ายใช้สอยได้ ไม่ถึงกับอดข้าวอดน้ำกันหรอกครับ เพียงแต่ขอให้ช่วยกันประหยัด จะซื้ออะไรก็คิดดูเสียก่อนว่ามีผลคุ้มค่าเพียงใดหรือไม่ ถ้าไม่ได้ผล ซื้ออื่นได้มากกว่าก็อย่าซื้อ ขอให้ซื้อแต่สิ่งที่มีค่า การเตือนการสอนลูกเต้าให้ประหยัด ฝึกให้เป็นนิสัย อย่าปล่อยปละละเลย ถ้าทุกคนช่วยกันประหยัดดังว่าแล้วนะครับ ข้าวของที่ว่าแพงนั้น แพงอยู่ไม่นานหรอกครับ เมื่อไม่มีคนซื้อก็ต้องลดลง อย่างทองคำที่แพงลิ่วอยู่ขณะนี้นะครับ ลองทุกคนไม่ซื้อ เพราะซื้อทองไม่เห็นอิ่มอะไร ปล่อยให้เจ๊กร้านขายทองนั่งเมื่อยเป็นวัน ๆ สัก ๑–๒ ปีซิครับ ดูทีซิว่าทองคำจะขึ้นได้ขนาดไหนไม่กี่ปีหรอกครับ เก็บแต่เงินไว้เถอะ ราคาทองคำต้องลดแน่ มีสตางค์เสียอย่างจะซื้ออะไรที่ไหนได้ทั้งนั้น อย่าไปเหลิงหรือหลงคารมพวกขายของนายหน้า ในอนาคตจะมีข้าวของดี ๆ มีให้ซื้ออีกมาก ฉะนั้น จึงไม่ต้องห่วงว่าเก็บเงินไว้แล้วกลัวจะไม่มีที่ซื้อของ เก็บเงินได้มาก ๆ จะซื้อข้าวซื้อของ ที่ดิน ไร่นา ที่ไหนก็ได้ หากเก็บกับตัวไม่ได้ฝากธนาคารไว้ซิครับ ไม่ต้องมากหรอกเดือนละเล็กละน้อย นาน ๆ ไปมากขึ้นเอง ท้ายที่สุดนี้ขอจบรายการด้วย

"มีสลึงพึงประจบให้ครบบาท อย่าให้ขาดสิ่งของต้องประสงค์ มีน้อยใช้น้อยค่อยบรรจง อย่าจ่ายลงให้มากจะยากนาน"

ตำแหน่งหน้าที่ไม่ได้ทำให้คนมีเกียรติ คนต่างหากเล่าที่ทำให้ตำแหน่งหน้าที่มีเกียรติ

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง เกิด แก่ เจ็บ ตาย (ตอนที่ ๑)

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์ – พุธ – ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

เช้าวันนี้หลังจากตื่นนอนอาบน้ำล้างหน้าล้างตาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ออกจากห้องน้ำเหลือบมองดูนาฬิกาเห็นว่ายังเช้าอยู่ ผมเลยเปิดประตูบ้านออกไปนั่งสูบบุหรี่อยู่ที่เฉลียงบ้าน สูบบุหรี่ไปพลางก็นั่งนึกถึงตัวเอง แล้วก็คิดเลยเถิดไปว่า เกิดมาเป็นคนกับเขาชาติหนึ่งนี่ดูมันช่างวุ่นวายสับสนจริง ๆ เมื่อคืนเพื่อนเขาเป็นเจ้ามือชวนไปเลี้ยงเลยหนักไปหน่อย กว่าจะนอนก็ดึก อยากจะนอนตื่นสายก็ทำไม่ได้เดี๋ยวจะไปทำงานไม่ทันสายหน่อยรถเมล์ยิ่งแน่น ไม่ทำงานก็ไม่มีจะกิน ไหนจะต้องหาเงินใช้สอยสำหรับตัวเอง ไหนจะต้องเจียดเงินที่หามาได้สำหรับครอบครัว ไหนจะค่าน้ำประปา ไหนจะค่าไฟฟ้า ไหนจะค่าขนมลูก ๆ ไหนจะค่าดอกเบี้ย โอ๊ย – – – จิปาถะไปหมด ถ้าผมจะแจกแจงออกมาทีละอย่างละก้อ สามวันสามคืนก็ยังไม่จบ แต่ก็นั่นแหละครับ อย่าไปโวยกับความวุ่นวายที่ต้องเกิดมาเป็นคนเลย คนเราที่เกิดมาในโลกนี้ทุก ๆ คน ไม่ว่าจะเป็นคนจนหรือคนรวยต่างคนต่างก็หนีคำที่ผมจะกล่าวให้ฟัง ๔ คำนี้ไปไม่พ้น คำ ๔ คำที่ว่าก็คือ เกิด แก่ เจ็บ ตาย นั่นเอง ท่านผู้ฟังอย่าเพิ่งร้องว่าพิโธ่เอ๋ย เกิด แก่ เจ็บ ตาย เรื่องธรรมดาไม่น่าจะต้องพูดให้มากเรื่องเสียเวลาเลย คนทุกคนก็จะต้องมีการเกิด มีการแก่ มีการเจ็บมีการตาย ด้วยกันทั้งนั้น เขารู้กันมาตั้งนมนานแล้วละ – – – อย่าครับ – – – อย่าเพิ่งคิดเช่นนั้น ฟังผมก่อน ก็เพราะเกิด แก่ เจ็บ ตาย ที่คนเราจะต้องพบด้วยกันทุกคน หลีกเลี่ยงไม่ได้ไม่ว่าใครทั้งนั้นนี่ครับ ผมว่าเป็นเรื่องสำคัญ และสำคัญยิ่ง ๆ ขนาดที่ทางราช

การต้องยื่นมือเข้ามาเกี่ยวข้องเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยและความสงบสุขของบ้านเมือง

เอาละครับ ทีนี้ลองมาคิดถึงเรื่องคำว่า "เกิด" กันก่อน คนเราก่อนจะเป็นคนก็ต้องเริ่มต้นจากคำว่า "เกิด" ก่อนจะเกิดมาเป็นคนนี่เขาว่าพ่อแม่ต้องวุ่นกันพอดูเชียวละ ไหนจะต้องไปตรวจท้อง ไหนจะต้องไปฝากท้อง ไหนจะต้องเตรียมเบาะ ไหนจะต้องเตรียมผ้าอ้อม และอะไรต่อมิอะไรอีกหลายอย่าง แต่ผมว่าอย่าไปพูดถึงเลยจะดีกว่า เพราะก่อนผมเกิดพ่อแม่ผมวุ่นยังไงลืมถามเอาไว้เสียด้วยซี เรามาเริ่มเอาตอนมีคนเกิดเสียเลยดีกว่า

คนเราที่จะเกิดมาเป็นคนกับเขานี่ ไม่ว่าใครก็เลือกสถานที่เกิดเองไม่ได้ บางคนก็เกิดในบ้าน บางคนก็เกิดนอกบ้าน บางคนก็เกิดในโรงพยาบาล บางคนก็เกิดในรถแท๊กซี่ระหว่างเดินทางไปโรงพยาบาล บางคนก็เกิดสูงหน่อยคือ เกิดบนเรือบิน และในเมืองไทยเรานี่เองเมื่อไม่นานมานี้ปรากฏว่ามีคนเกิดบนรถไฟกับเขาเสียด้วย – – – นอกจากการที่คนเราจะเลือกสถานที่เกิดไม่ได้แล้ว ยังมีเรื่องอีกเยอะ เกิดมาแล้วรอดเป็นคนก็มี เกิดปุ๊บตายปั๊บไปเลยก็มี หรือเกิดแล้วรอดชีวิตอยู่มาได้หน่อยหนึ่งแล้วตายก็มี เป็นต้น ผมถึงว่าไอ้ความเป็นคนของเรานี่แหละมันวุ่นวายจริง ๆ ใช่ไหมละครับ

ทีนี้เรามาพูดกันถึงเรื่องที่ว่า เมื่อมีคนเกิดในบ้านกันก่อน การเกิดในบ้านนั้นหมายถึงการเกิดในโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างสำหรับใช้เป็นที่อยู่อาศัย รวมถึงแพ เรือซึ่งจอดเป็นประจำที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัยประจำ โรงพยาบาล โรงแรม เป็นต้น เมื่อได้ทราบความหมายของคำว่าเกิดในบ้านว่าหมายถึงเกิด ณ ที่ไหนมาแล้ว คราวนี้ก็มาถึงการเกิดนอกบ้าน การเกิดนอกบ้านก็คือ การเกิดนอกชายคาของบ้านซึ่งหมายถึงนอกชายคาของอะไรต่ออะไรที่เป็นบ้านดังกล่าวมาแล้ว หรือเกิดในสถานที่ซึ่งมิใช่เป็นบ้าน เช่นเกิดในศาลาที่พักคนเดินทาง เกิดในรถโดยสาร เกิดในเรือโดยสาร เกิดตามถนนหนทาง เกิดบนเรือบิน ตลอดจนเกิดบนรถไฟดังกล่าวมาแล้ว เป็นต้น

เมื่อทราบว่า "เกิดในบ้าน" หมายความว่า เกิดที่ไหน และ "เกิดนอกบ้าน" หมายความว่าเกิดที่ไหนมาแล้ว คราวนี้ก็มาถึงหน้าที่ที่จะต้องถือปฏิบัติให้เป็นที่ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของบ้านเมืองกันต่อไปแล้วนะครับ

เมื่อมีคนเกิดในบ้าน ไม่ว่าบ้านนั้นจะเป็นบ้านของตนเอง หรือเช่าเขาอยู่ เจ้าของบ้านซึ่งมีคนเกิดมีหน้าที่แจ้งนายทะเบียนผู้รับแจ้งแห่งท้องที่ที่บ้านตนตั้งอยู่ภายในกำหนด ๑๕ วัน นับแต่วันที่มีคนเกิด จะไปด้วยตัวเองหรือจะมอบหมายให้ใครไปแจ้งแทนก็ได้ สถานที่รับแจ้งก็มีที่อำเภอ สำนักงานเทศบาล สำนักทะเบียนตำบล เป็นต้น จำไว้ก็แล้วกันว่าบ้านตั้งอยู่ท้องที่ไหนก็ไปแจ้ง ณ ท้องที่นั้น ๆ ง่ายดี เรื่องคนเกิดในบ้านนี่ไม่ค่อยจะมีปัญหานัก คนเกิดนอกบ้านนี่ซีชักจะเริ่มยุ่งขึ้นแล้วละครับ

เมื่อมีคนแกิดนอกบ้าน หมายถึงนอกบ้านธรรมดา ๆ ก็ไม่เท่าไหร่หรอกครับ บางคนไม่ใช่เกิดนอกบ้านอย่างธรรมดา คือเกิดบนรถเมล์ เรือเมล์ เรือบิน หรือรถไฟเข้านี่ซีครับ ชักจะวุ่นแล้วซี ตามปกติเมื่อแม่เด็กไปคลอดนอกบ้านแล้ว แม่เด็กมีหน้าที่ในการแจ้งนายทะเบียนผู้รับแจ้งในท้องที่ ๆ เด็กเกิดภายใน ๑๕ วัน แต่ถ้าจำเป็นจริง ๆ ยังไม่สามารถไปแจ้งได้ เช่นคลอดลูกแล้วต้องป่วยเจ็บ จะไปแจ้งหลังจากกำหนดนั้นก็ได้ แต่ต้องไม่เกิน ๑๕ วัน วันนับตั้งแต่วันที่อาจแจ้งได้

ที่ว่ามาแล้ว หมายถึงคนเกิดนอกบ้านธรรมดานะครับ ตอนนี้ก็มาถึง คนเกิดบนรถโดยสาร เรือเมล์ หรือรถไฟกันเสียที สมมุติว่า นางสาวบัวคำ ฯ บ้านเดิมอยู่ทางเหนือแต่ลงมาทำงานอยู่ที่กรุงเทพ ฯ ต่อมาเกิดลักลอบได้เสียกับหนุ่มข้างบ้าน แต่แล้วก็เกิดท้องขึ้นมาโดยผู้ที่เป็นพ่อของเด็กไม่ยอมรับรู้ พอใกล้จะครบกำหนดคลอด นางสาวบัวคำ ฯ ก็โดยสารรถไฟกลับบ้านเดิม ระหว่างที่รถไฟแล่นไปถึงอำเภอชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์ นางสาวบัวคำ ฯ ก็คลอดบุตร หลังจากนั้นนางสาวบัวคำ ฯ พร้อมบุตรได้ไปลงรถไฟที่อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง เรื่องนี้ปัญหาจึงมีอยู่ว่าใครจะเป็นผู้แจ้งเรื่องคนเกิดและจะแจ้ง ณ ที่ใด และเมื่อใด — — — คำตอบเรื่องนี้ก็คือ เป็นการเกิดนอกบ้าน นางสาวบัวคำ ฯ เป็นผู้มีหน้าที่แจ้งบุตรเกิด แม้ว่าจะเกิดในเขตอำเภอชุมแสงก็ไม่จำต้องแจ้งต่อนายทะเบียนอำเภอชุมแสง เพราะเป็นการคลอดบนรถไฟซึ่งทางราชการได้กำหนดเป็นข้อแก้ความไม่สะดวกซึ่งอาจเกิดขึ้นได้เช่นกรณีนี้ไว้ โดยนางสาวบัวคำ ฯ สามารถไปแจ้งต่อท้องที่ที่จะพึงแจ้งได้ในโอกาสแรก ซึ่งตามเรื่องนี้สถานที่แจ้งคืออำเภอเมือง จังหวัดลำปาง ส่วนกำหนดเวลาก็เช่นเดียวกับที่ได้กล่าวมาแล้วคือภายใน ๑๕ วันนับแต่วันเกิด

แต่ถ้าไม่สามารถไปแจ้งได้จริง ๆ เช่นคลอดแล้วป่วยเจ็บก็ไปแจ้งที่หลังได้ภายใน ๑๕ วัน นับตั้งแต่วันที่สามารถไปแจ้งได้ ไม่ยังงั้นจะถูกปรับ

พึ่งเรื่องคลอดลูกบนรถไฟแล้ว คงทุลักทุเลกันพิลึกนะครับ คราวนี้ก็มาถึงเรื่องเด็กที่เกิดแล้วเขาเอามาทิ้งบ้างครับ เรื่องมีอยู่ว่านางแดง ๆ เป็นคนใจบุญ เช้าขึ้นต้องใส่บาตรเป็นประจำ เช้าวันหนึ่งเปิดประตูรั้วจะออกไปใส่บาตร พบเด็กร้องอุแว้ อุแว้ อยู่ริมรั้วบ้าน ถ้าท่านเป็นนางแดง ๆ จะทำอย่างไร เรื่องนี้ถึงแม้นางแดง ๆ จะรับเด็กไว้เลี้ยงเอง นางแดง ๆ ก็มีหน้าที่ที่จะต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองตำรวจ หรือนายทะเบียนแห่งท้องที่ที่ตนพบเด็กนั้นโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้

เอาละครับ ได้มาคุยให้ท่านผู้ฟังได้รับฟังในเช้าวันนี้ เพิ่งจะพูดถึงเรื่องเกิดได้อย่างเดียว แก่ เจ็บ ตาย ยังมีอีกครับ ก่อนที่จะพบกันในโอกาสหน้า อยากจะขอเตือนอะไรสักนิดนะครับ คนเกิดในบ้านและคนเกิดนอกบ้านต้องแจ้งภายใน ๑๕ วันนับตั้งแต่วันเกิด สำหรับคนเกิดนอกบ้านถ้าไม่สามารถแจ้งได้ภายในกำหนด จะต้องแจ้งภายใน ๑๕ วัน นับตั้งวันอาจแจ้งได้ พบคนเกิดใหม่ที่ถูกทิ้งต้องรีบแจ้งโดยเร็ว ถ้าไม่ทำตามที่ผมเตือนมา ระวังนะมีความผิดครับ จะต้องถูกปรับไม่เกินสองร้อยบาทเชียวนะครับ แล้วก็ไอ้เงินสองร้อยบาทในยามนี้หายากนะครับ ปฏิบัติเสียให้เป็นที่ถูกต้องแล้วเก็บเงินสองร้อยบาทเอาไว้ซื้อนมให้ลูกกินดีกว่า

น้อยครั้งนักที่รัฐบุรุษ จะไม่เป็นโรคคิดถึงอำนาจ
เมื่อตนต้องจากอำนาจไป

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง เกิด แก่ เจ็บ ตาย (ตอนที่ ๒)

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์ – พุธ – ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

เช้านี้พบกันอีกแล้วครับ ก็เรื่อง เกิด แก่ เจ็บ ตาย ต่อจากคราวที่แล้วนั่นแหละครับ คราวที่แล้วคุยกันถึงเรื่อง คนเกิดในบ้าน คนเกิดนอกบ้าน และเจอคนเกิดใหม่ที่ถูกทิ้งว่าจะต้องทำอย่างไรถึงจะให้เป็นที่ถูกต้องตามกฎหมาย ท่านผู้ฟังคงจะจำได้ยังไม่ลืมนะครับ คราวที่แล้วเผลอไปหน่อย ความจริงตอนที่ไปแจ้งว่ามีคนเกิดกับนายทะเบียนตอนนั้นน่ะ คนที่ไปแจ้งมีหน้าที่แจ้งชื่อของเด็กที่เกิดตามแบบพิมพ์สูติบัตรตามระเบียบด้วย ตอนแจ้งถ้ายังนึกไม่ออกว่าจะตั้งชื่อว่าอย่างไร จะตั้งไว้ชั่วคราวก่อนก็ได้ เช่น ถ้าเด็กเป็นผู้ชายจะชื่อ เด็กชายดำ เด็กชายขาว เด็กชายเขียว หรือจะเลือกตั้งชื่อตามพระเอกหนังไทยแบบมิตร ชัยบัญชา ก็ยังได้ ไม่มีใครห้าม ถ้าเด็กที่เกิดมาเป็นผู้หญิงก็เหมือนกับการตั้งชื่อเด็กผู้ชายนั่นแหละครับ จะตั้งชื่อ ด.ญ. เพชรา หรือเด็กหญิงกนกอรตามแบบดาราหรือนางสาวไทยก็ยังไหว แต่อย่าไปตั้งตามพระราชนามหรือราชทินนามคนอื่นเข้าเท่านั้น ไอ้ชื่อที่ตั้งไว้แล้วเมื่อตะกี้นี้น่ะ ถ้าพ่อแม่เกิดไม่ชอบใจขึ้นมาต้องการเปลี่ยนชื่อใหม่ ก็ได้ครับ ไปติดต่อกับนายทะเบียนให้จัดการเปลี่ยนชื่อให้ พ่อหรือแม่จะไปเองก็ได้ หรือจะมอบหมายให้ใครไปแทนก็ได้ครับ ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมอะไรเลยครับหลวงท่านทำให้ฟรี ๆ แต่อย่าลืมนะครับต้องภายในกำหนด ๖ เดือน นับตั้งแต่วันที่แจ้งชื่อไว้คราวแรกด้วยนะครับ ถ้าพ้นกำหนดนั้นแล้วยังไม่ได้แจ้งเปลี่ยนชื่อ ทางการจะถือว่า

ชื่อที่ตั้งไว้คราวแรกเป็นชื่อตัว ตั้งแต่วันแจ้งชื่อไว้เป็นเวลาตั้ง ๖ เดือน นับว่าทางการให้เวลาไว้นานพอดูเหมือนกันนะครับ กลัวอย่างเดียวว่าจะลืมกันเท่านั้นแหละ ตอนแรกตั้งไว้ว่า เด็กหญิงดำ มัวชื่นชมเพลินไปเพราะเป็นลูกคนแรก พ้น ๖ เดือนไปแล้ว ชื่อทางการก็ยังดำอยู่นั้น หลังจาก ๖ เดือนไปแล้ว ตอนนี้ถ้าจะเปลี่ยนชื่อละก็ เสียค่าธรรมเนียมแล้วนะครับ ไม่ฟรีแล้ว จำไว้ด้วย ผมเองมีญาติคนหนึ่ง เป็นลูกของอา เมื่อเกิดตั้งชื่อว่าเด็กชายแบน ตอนนั้นเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ ขึ้นมาพอดี พ่อแม่โดนลูกระเบิดตายหมด ญาติ ๆ เลยเลี้ยงดูกันต่อมา ชื่อก็ไม่มีใครแจ้งเปลี่ยน เลยใช้ชื่อว่าเด็กชายแบนเรื่อยมาจนกระทั่งเติบโตเป็นนายแบน มาถึงตอนเรียนต่ออาชีวศึกษาชั้นสูงนี่ซีครับ เขาเรียนกันแบบสหศึกษา คือเรียนแบบชายหญิงปนกัน นายแบนของผมคนนี้เกิดอายสาว ๆ ขึ้นมาหรือยังไงไม่ทราบ เลยคิดจะเปลี่ยนชื่อตัวเองใหม่ พอเหมาะกับตอนนั้นแมน ธีระพล พระเอกหนังกำลังฮิต นายแบนของผมเลยเดาะใช้ชื่อตัวเองว่า "แมน" โดยยังไม่เปลี่ยนแปลงเป็นทางการ ไม่รู้เหมือนกันว่าใช้ชื่อแบบดาราแล้ว มีแฟนเป็นกระบุงหรือเปล่า มาตอนหลังนี่ทราบว่านายแบนของผม ไปจัดการเปลี่ยนชื่อกับนายทะเบียนท้องที่เป็นที่ถูกต้อง โดยเสียค่าธรรมเนียมตามระเบียบเป็นที่เรียบร้อยหายห่วงไปแล้วละครับ

ที่ว่ากันมาแล้วถึงเรื่องคนเกิด ผมหมายถึงเกิดมาแล้วรอดนะครับ ไอ้ที่เกิดมาแล้วตายก็มี และจะต้องทำยังไงบ้างนั้น ผมขออุบไว้ก่อน เอาไว้คุยกันตอนถึงเรื่อง "ตาย" จะเหมาะกว่า คนเกิดก็ว่าไปแล้ว ทีนี้ไม่เกิดล่ะ ไม่เกิดในที่นี้ผมหมายถึง "ลูกตายในท้อง" นะครับ ไม่ได้หมายเลยเถิดไปถึงเรื่อง "การทำแท้ง" อะไรนั่นหรอก เพราะการทำให้แท้งลูกนี่เป็นความผิดทางอาญามีโทษถึงจำคุกเลยเชียวละ ทั้งคนที่ไปให้เขาทำแท้ง และคนที่ทำให้เขาแท้งลูก มีความผิดด้วยกันทั้งคู่ การทำแท้งที่จะให้ไม่ผิดกฎหมายได้จะต้องให้หมอเป็นคนทำแท้งให้ หมอที่ว่านี้ ไม่ใช่หมอตี๋หรือหมอเถื่อนนะครับ ต้องเป็นหมอที่ทางการอนุญาตให้ประกอบอาชีพเป็นหมอได้ด้วย และไม่ใช่ว่าท้องขึ้นมาแล้วไม่อยากมีลูก ก็ไปให้หมอทำแท้งได้ง่าย ๆ โดยไม่มีเหตุผล ก่อนที่หมอจะทำแท้งให้จะต้องตรวจแล้วว่าจำเป็นจะต้องทำแท้งจริง ๆ เพราะแม่ของเด็กในท้องมีสุขภาพไม่สมบูรณ์ เช่นเป็นวรรณโรคอย่างร้ายแรง ขืนปล่อยให้ท้องโตต่อไปจนกว่าจะคลอด ดีไม่ดี

เดี๋ยวแม่เด็กจะเกิดตายไปเสียก่อน เป็นต้น นอกจากเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพของแม่เด็กที่หมอจะทำแท้งให้โดยไม่ผิดกฎหมายแล้ว ก็ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่หมอจะทำแท้งให้ได้ คือ เด็กที่เกิดในท้องน่ะแม่ของเด็กไม่ได้ต้องการให้มีเด็ก และไม่ใช่เรื่องมีเด็กโดยประมาท หรือเกิดโดยพ่อแม่ไม่ตั้งใจ อะไรทำนองนั้นหรอกนะครับ เป็นเรื่องของแม่เด็กเกิดท้องเพราะถูกข่มขืนกระทำชำเราครับ จึงจะทำแท้งได้โดยไม่ผิดกฎหมาย

ทีแรกก็ตั้งใจว่าจะพูดถึงเรื่อง "ลูกตายในท้อง" จะทำยังไงถึงจะให้เป็นที่ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของบ้านเมือง เผลอไปคุยถึงเรื่องการทำแท้งเสียตั้งพะเรอ แต่ก็นั่นแหละครับ รู้ไว้ไม่เสียหลายหรอกครับ มีลูกโดยประมาท แล้วคิดจะพาแม่เด็กไปทำแท้งละก้อนึกถึงผมบ้างก็แล้วกัน โทษถึงติดคุกเชียวนา เดี๋ยวจะหาว่าไม่บอก

เอาละครับ คราวนี้วกกลับมาถึงเรื่อง "ลูกตายในท้อง" กันเสียทีนะครับ "ลูกตายในท้อง" ที่จำเป็นต้องแจ้งให้ทางการบ้านเมืองทราบ เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยนี่น่ะ หมายถึงการที่แม่มีท้องมาเป็นเวลาเกินกว่า ๒๘ อาทิตย์ หรือถ้าจะคิดเป็นวันก็ท้องมาแล้วเกินกว่า ๑๙๖ วัน หรือถ้าจะนับเป็นเดือนก็ท้องมาได้เกินกว่า ๖ เดือนครึ่ง ทีนี้แม่เด็กเกิดเจ็บท้องขึ้นมา เลยเกิดคลอดก่อนกำหนด และลูกที่คลอดออกมาปรากฏว่าตายตั้งแต่อยู่ในท้องแล้วด้วยนะครับ จึงจะเรียกว่า "ลูกตายในท้อง" ถ้าคลอดออกมาแล้วเด็กมีชีวิตอยู่รอดประเดี๋ยวเดียวแล้วเกิดตาย อย่างนี้ไม่ใช่ "ลูกตายในท้อง" หรอกครับ คนละเรื่องกัน เอาไว้ว่ากันทีหลังตอนถึงเรื่อง "ตาย" เถิดนะครับ

เรื่อง "ลูกตายในท้อง" นี่ก็เหมือนกับเรื่องคนเกิดแล้วรอดนั่นแหละครับ คือ มีทั้งตายในท้องในบ้าน และตายในท้องนอกบ้าน ใคร ๆ ก็คงไม่รู้หรอกว่าตัวเองจะคลอดเมื่อไหร่ หมอเองก็เถอะ เรื่องยังงี้พลาดกันได้ทั้งนั้น มีใครบ้างนะที่อยากคลอดนอกบ้าน ผมเองก็อยากรู้เหมือนกัน เพราะ "นอกบ้าน" ของผมนี่คงทุลักทุเลพิลึกเชียวละ ทำไมจะไม่พิลึกล่ะ ก็เพราะ "บ้าน" ในที่นี้ หมายถึงโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างสำหรับใช้อยู่อาศัย รวมถึงแพเรือซึ่งจอดเป็นประจำที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัย โรงพยาบาล และโรงแรมเป็นต้น ส่วน "นอกบ้าน" ก็หมายถึง นอกชายคาบ้านออกไป ไอ้บ้านก็สถานที่ที่ผมว่ามาเมื่อตะกี้นี้เอง หรือสถานที่มิใช่บ้าน เช่น ศาลาที่พักคนเดินทาง รถโดยสาร ตามถนนหนทาง เป็นต้น เห็นไหมละครับคลอดนอกบ้าน ผมถึงว่าทุลักทุเลจริง ๆ

เมื่อมีการคลอดลูกตายในท้องในบ้าน เจ้าของบ้านอีกนั่นแหละครับ จะเป็นบ้านเช่าหรือบ้านของตนเองก็ไม่เป็นไร จะต้องรีบไปแจ้งนายทะเบียน คือที่อำเภอ สำนักงานเทศบาล หรือสำนักทะเบียนตำบล ว่าที่บ้านมีคนคลอดลูกตายในท้อง จะต้องไปแจ้งภายในกำหนด ๒๔ ชั่วโมงนับแต่เวลาคลอดด้วย ไม่ยังงั้นมีความผิดโดนปรับไม่เกิน ๒๐๐ บาท ไปแจ้งเองไม่ได้ จะมอบหมายให้ใครไปแจ้งแทนก็ได้ ทางการยินดีรับแจ้งเสมอ

ต่อไปก็เป็นเรื่องคลอดลูกตายในท้องนอกบ้าน อันนี้เป็นหน้าที่ของคนคลอด คือแม่ของเด็กที่ตายในท้องนั่นแหละครับ จะต้องรีบไปแจ้งให้นายทะเบียนท้องที่ที่ตัวเองคลอดลูกรับรู้ไว้ ถ้าไม่สามารถแจ้งในท้องที่ที่คลอดได้ จะไปแจ้งอีกท้องที่หนึ่งก็ได้ ถ้าเห็นว่าใกล้กว่าและต้องภายในกำหนด ๒๔ ชั่วโมง นับแต่เวลาคลอด เช่นเดียวกับคลอดลูกตายในบ้านเหมือนกัน ถ้าพ้นกำหนดจะต้องถูกปรับ จะยังไงก็ตามทางการก็คิดว่าคลอดลูกตายในท้องนี้คงวุ่นวายกันพอดู เลยกำหนดไว้ว่าถ้าหากจะแจ้งที่อำเภอ หรือที่สถานีตำรวจจะเป็นการสะดวกต่อผู้แจ้ง จะไปแจ้งที่นั่นก็ได้ และถ้าแม่เด็กยังเดินไปไหนมาไหนไม่ได้ จะมอบหมายให้ใครไปแจ้งแทนก็ได้ ไม่หวงไม่ห้ามอะไรเลย ทางการคอยรับแจ้งเสมอ ขอให้แจ้งภายในกำหนดก็แล้วกัน ถ้าเกินกว่ากำหนดโดยไม่มีเหตุผล ก็ต้องขอปรับกันบ้าง ที่จริงก็ไม่อยากจะปรับหรอก ที่ต้องปรับก็เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง ไม่ยังงั้นไม่ค่อยจะมีคนถือปฏิบัติเป็นแน่แท้จริงไหมล่ะครับ

ท่านผู้ฟังที่กำลังฟังเรื่องของผมอยู่ในขณะนี้ ถ้าบังเอิญมีใครในบ้านคลอดลูกตายในท้องขึ้นมาละก้อ ผมขอแสดงความโศกเศร้าร่วมมา ณ ที่นี้ด้วยคน แต่อย่าไปเสียอกเสียใจให้มากมายไปเลยครับ ตัดใจคิดว่า "เกิด แก่ เจ็บ ตาย" เป็นของธรรมดาเสียก็แล้วกัน ขออย่างเดียวอย่าลืมรีบไปแจ้งภายในกำหนด ๒๔ ชั่วโมงด้วยล่ะ ถูกปรับจะหาว่าไม่เตือนอีก เช้านี้คุยกันเพียงแค่นี้นะครับ ไว้พบกันคราวหน้าก็เรื่อง "เกิด แก่ เจ็บ ตาย" เหมือนเดิมนั่นแหละครับ

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง เกิด แก่ เจ็บ ตาย (ตอนที่ ๓)

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์ – พุธ – ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

เช้าวันนี้มาพบกับท่านผู้ฟังอีกครั้งก็เรื่อง เกิด แก่ เจ็บ ตาย อย่างเดิมนั้นแหละครับ ท่านผู้ฟังบางท่านอาจจะคิดว่า เอ๊ะ..... ก็ไอ้เรื่อง เกิด แก่ เจ็บ ตาย นั่นน่ะเป็นเรื่องเกี่ยวกับสังขารของมนุษย์เรานี่นา ยุบหนอพองหนอก็ธรรมด๊าธรรมดา สังขารเป็นของไม่เที่ยง ใคร ๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้น ไม่รู้ว่าเอาเรื่อง เกิด แก่ เจ็บ ตาย มาพูดหาสวรรค์วิมานอะไรกันอีก.....ว่าเข้านั่น.....ใช่ไหมครับ ใช่....ถ้าท่านผู้ฟังจะคิดยังงี้ผมก็ไม่เถียงหรอกครับ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ของผมนี่น่ะ ถ้าจะว่าเกี่ยวกับสังขารแล้ว ผมก็ยอมรับว่าเกี่ยวกันแน่ ๆ แต่อย่าเพิ่งนึกปลงสังเวชเสียก่อนล่ะ ไอ้ที่ว่าเกี่ยวกับสังขารน่ะผมหมายถึงว่า ที่เราดำรงชีวิตและเป็นมนุษย์อยู่ทุกวันนี้ ไม่ใช่ว่าอยู่คนเดียว ถือสันโดษแล้วฉันไม่จำเป็นจะต้องข้องแวะกับใคร ๆ เขาก็ได้ ไม่ครับ..... ไม่ได้อย่างแน่นอน ไม่ว่าท่านจะไปมีภูมิลำเนาอาศัยอยู่ที่ไหน ชาติไหน ประเทศไหน อย่างน้อยท่านก็จำเป็นที่จะต้องประพฤติตน หรือปฏิบัติตนให้เป็นที่ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของบ้านเมือง หรือประเทศนั้น ๆ จริงไหมล่ะครับ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ของผม จึงหมายถึงว่า ทำยังไงถึงจะให้สังขารของเรา หรือความเป็นอยู่ของเราในวันหนึ่ง....วันหนึ่ง....เป็นไปในทางที่ถูกต้องครองธรรม ไม่ผิดระเบียบแบบแผนของบ้านเมือง นั่นเองแหละครับ

เอาละครับ ทีนี้มาเริ่มเรื่องของเราต่อไปดีกว่า คราวก่อนคุยให้ฟังแล้วว่าเมื่อมีคนเกิดขึ้นมาจะต้องทำยังไงบ้าง ท่านผู้ฟังคงจะยังไม่ลืมใช่ไหมล่ะครับ คนเราตั้งแต่

เกิดเป็นตัวเป็นตนขึ้นมากับเขาชาติหนึ่งนี่น่ะ ผมเคยบอกไว้แล้วว่ามันวุ่นวายจริงๆ ตอนเป็นเด็กอยู่ก็ไม่เท่าไหร่ พอเติบโตขึ้นมาอีกซักหน่อย บ๊ะ...เอาเข้าแล้วซี พ่อแม่มัวทำมาหากินเลี้ยงครอบครัว ลืมนึกถึงลูก ปล่อยให้วิ่งเล่นโทงๆ เผลอไปหน่อย อ้าว ถึงกำหนดที่จะต้องให้ลูกเรียนหนังสือขึ้นมาอีกแล้ว จะให้ลูกเรียนโรงเรียนวัดรึ ก็กลัวจะขายหน้าขายหน้าเขา โน่น...ถ่อเอาลูกไปฝากโรงเรียนที่เขาลือกันว่าสอนดีมีชื่อเสียง ไอ้เงินที่อุตส่าห์เก็บหอมรอมริบไว้ต้องใช้เพื่อลูกแล้วละ ตอนนี้ ประเคนเป็นเงินช่วยเหลือค่าโต๊ะเรียน ค่าเก้าอี้เรียน ค่าไอ้โน่น ค่าไอ้นี่ จิปาถะ สุดแล้วแต่จะเรียกกันไป อย่าให้ผมสาระแนอรรถาธิบายเลยนะครับ ไหนจะยืดเยื้อแล้ว ดีไม่ดีประเดี๋ยวโรงเรียนที่เรียกเก็บแป๊ะเจี๊ยะเขาจะค้อนเอา ไอ้ครั้นจะปล่อยลูกทิ้งไว้ไม่ให้เล่าเรียนก็ไม่ได้อีกนั่นแหละ ถึงกำหนดต้องให้เด็กเรียนหนังสือนะครับ ถ้าไม่ให้เรียนก็อ่านหนังสือไม่ออก เติบโตเป็นผู้ใหญ่จะไม่ทันเขา ไม่ทันคนนะครับ เขาหลอกต้มได้ง่ายๆ และที่สำคัญก็คือ มีความผิดนะครับพ่อแม่ผู้ปกครองที่ไม่ส่งเด็กเข้าโรงเรียนตามเกณฑ์น่ะ เป็นความผิดต้องระวางโทษด้วยนะครับ...ผมจะยังไม่บอกหรอกครับ ว่าโทษมากน้อยแค่ไหน เพราะผมเดาเอาว่าคงไม่มีพ่อแม่ผู้ปกครองคนไหนที่ไม่อยากเห็นลูกเต้า ตลอดจนเด็กที่อยู่ในความดูแลอ่านหนังสือไม่ออก...จริงไหมล่ะครับ...โรงเรียนก็เหมือนกัน...อย่าได้ไปคิดว่า... โน่นโรงเรียนวัดนั่นโรงเรียนเทศบาล...นี่โรงเรียนหลวง โรงเรียนราษฎร์ อะไรไปเลย หลักสูตรที่สอนน่ะเหมือนๆ กันทั้งนั้น...อย่าไปดูถูกโรงเรียนวัด หรือว่ากลัวอับอายชาวบ้านไปเลยครับเรามานึกถึงฐานะความเป็นอยู่ของเราก่อนดีกว่า อย่างโบราณว่า เห็นช้างขี้อย่าไปขี้ตามช้างนั่นแหละครับ โรงเรียนไหน...โรงเรียนไหน...เหมือนกันทั้งนั้น...แล้วก็นักเรียนโรงเรียนวัดนี่น่ะ...อย่าได้บอกใครเชียว...เป็นใหญ่เป็นโตมาแล้วตั้งเยอะ... ก็เป็นอันว่าท่านผู้ฟังทุกท่านคงจะทราบแล้วนะครับ ว่าหน้าที่ของพ่อแม่ ผู้ปกครอง จะต้องให้เด็กทุกคนเข้าศึกษาเล่าเรียน ส่วนผลของการเล่าเรียนจะเป็นอย่างไรนั้น ผมจะไม่พูดถึง ที่ผมไม่อยากจะพูดก็เพราะว่าเด็กๆ ทั้งหลายที่ได้เข้าโรงเรียนแล้วนั้น คงจะเข้าใจในหน้าที่ของตนว่ามีอย่างไร ไม่ขยันหมั่นเพียรดูหนังสือหรือทำการบ้าน ถึงเวลาสอบไล่เลื่อนชั้น เมื่อสอบไม่ได้ คือสอบตกก็ต้องเรียนซ้ำชั้น ขายหน้าขายตาต่อเพื่อนฝูง ไอ้การเรียนซ้ำชั้นนี่น่ะ คงไม่มีเด็กคนไหนต้องการหรอก...ใช่ไหมล่ะครับ

เมื่อส่งเด็กเข้าโรงเรียนไปแล้ว ก็เป็นอันว่าสบายใจได้หน่อยหนึ่งแล้วว่า เราได้ถือปฏิบัติตามหน้าที่ ระเบียบแบบแผนของประเทศชาติ สมกับที่ได้เป็นพลเมืองดีกับเขาแล้ว ทีนี้ก็เป็นเรื่องของเด็กล่ะครับ เมื่อเด็กเจริญเติบโตขึ้น บางคนก็ประพฤติตนเป็นคนดี บางคนก็ประพฤติตนเป็นคนอันธพาล เกเรเกกมะเหรก เด็กดี... พ่อแม่ผู้ปกครองสบายอกสบายใจ เด็กไม่ดี...ก็เป็นที่เดือดร้อนรำคาญใจของพ่อแม่ ผู้ปกครอง แต่จะให้พูดไปถึงว่าพ่อแม่สบายอกสบายใจแค่ไหน และพ่อแม่เดือดร้อนแค่ไหนนั้น ผู้ที่เป็นพ่อแม่ทั้งหลายคงจะทราบซึ้งกันดีอยู่แล้ว ผมจะไม่พูดยกยอหรือทับถมซ้ำเติมหรอกครับ เด็กจะดีหรือไม่ดีที่ผมว่ามาแล้วนั้น ถึงจะดีแสนดีหรือจะเกเรเกกมะเหรกยังไงก็ตาม เมื่อเติบโตขึ้นมาแล้วไม่ใช่ว่าจะทำอะไรหรือประพฤติตนได้ตามใจชอบนะครับ ทุกคนมีหน้าที่ที่จะต้องถือปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของบ้านเมืองด้วยกันทั้งนั้น หน้าที่ที่ว่ามีอะไรบ้าง คอยฟังกันต่อไปครับ

หน้าที่ของเด็ก เรื่องแรกที่ผมอยากจะพูดถึง ก็คือเรื่องการมีบัตรประจำตัวประชาชนครับ ที่ผมเห็นว่าเรื่องนี้สำคัญก็เพราะขณะนี้บ้านเมืองของเราได้ประกาศบังคับเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า บุคคลทุกคนที่มีสัญชาติไทย และมีอายุตั้งแต่ ๑๗ ปีบริบูรณ์ขึ้นไปจะต้องมีบัตรประจำตัวทุกคน ใครฝ่าฝืนไม่มีบัตรประจำตัว จะต้องถูกปรับด้วยนะครับ แต่ก็ไม่ใช่ว่าพออายุ ๑๗ ปีบริบูรณ์ไปแล้ว ๖๐ วัน ถ้ายังขืนไม่ไปขอมีบัตรประจำตัวประชาชนละก้อ คราวนี้แหละครับ ถูกปรับแน่ ๆ จำไว้ก็แล้วกันว่า เมื่อเด็กเติบโตอายุครบ ๑๗ ปีบริบูรณ์แล้ว จะต้องไปติดต่อกับทางราชการ เพื่อขอมีบัตรประจำตัวประชาชนภายใน ๖๐ วัน ถ้าพ้นกำหนดนี้แล้วจะมีความผิด แล้วก็บัตรนี้มีอายุใช้ได้คราวละ ๖ ปี เมื่อครบ ๖ ปีแล้วจะต้องไปขอมีบัตรใหม่ภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่บัตรนั้นหมดอายุ เมื่อบัตรชำรุด ถูกทำลาย หรือบัตรหาย จะต้องไปแจ้งขอมีบัตรใหม่ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่บัตรชำรุดถูกทำลายหรือหายไป บัตรประจำตัวประชาชนนี่สำคัญนะครับ ไปไหนมาไหนจะต้องพกติดตัวไปด้วย เผื่อเอาไว้ครับ... เพราะไม่แน่ว่าเจ้าหน้าที่บ้านเมืองจะขอตรวจเมื่อใด ถ้าถูกขอตรวจขึ้นมาแล้ว เราไม่สามารถแสดงได้ เป็นต้นว่า ไม่ได้เอาติดตัวไป ลืมทิ้งไว้ที่บ้าน ทีนี้ละครับ...เดือดร้อนแล้ว จะโดนปรับไม่เกิน ๑๐๐ บาทนาครับ ระวังไว้ด้วย ที่จริงก็ไม่เหลือบ่ากว่าแรงอะไรเลย บัตรก็แผ่นนิดเดียว พกติด

ตัวเป็นประจำเสียเถิดครับ ถ้าทางการเขาไม่ต้องการให้พกติดตัวเป็นประจำ เขาคงไม่ตั้งชื่อว่าบัตรประจำตัวใช่ไหมล่ะครับ ทีนี้เมื่อเราไม่สามารถแสดงบัตรประจำตัวได้ ก็แสดงว่าเราไม่ใช่ประชาชนเข้าแล้วซีครับ ก็ต้องถูกปรับตามธรรมเนียมแน่ ๆ

เรื่องการมีบัตรประจำตัวประชาชน ที่ผมพูดว่าจะต้องมีกันทุกคน ที่จริงยังไม่ถูกต้องนัก ความจริงบุคคลที่มีอายุเกิน ๗๐ ปีบริบูรณ์ไปแล้ว ไม่ต้องมีบัตรประจำตัวประชาชน นอกจากนั้นก็มีบุคคลบางคนที่บ้านเมืองบัญญัติเป็นข้อยกเว้นว่าไม่ต้องมีบัตรประจำตัวประชาชน เช่น สมเด็จพระบรมราชินี พระบรมวงศานุวงศ์ ตั้งแต่ชั้นพระองค์เจ้าขึ้นไป องคมนตรี ข้าราชการต่าง ๆ พนักงานองค์การของรัฐ ตลอดจนผู้มีจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ เป็นต้น

ต่อจากเรื่องที่บุคคลโดยทั่วไปจะต้องมีบัตรประจำตัวประชาชน เมื่อมีอายุครบ ๑๗ ปีบริบูรณ์ไปแล้ว คราวนี้ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับคนที่มีอายุครบ ๑๗ ปีบริบูรณ์อีกเหมือนกัน แต่เป็นเรื่องของคนที่เป็นผู้ชายนะครับ ผู้หญิงไม่เกี่ยว เรื่องที่จะพูดต่อไปนี้ก็คือเรื่องการรับราชการทหารครับ ใครบ้างล่ะที่มีหน้าที่รับราชการทหาร เรื่องนี้บ้านเมืองกำหนดไว้ว่า ชายที่มีสัญชาติไทยทุกคนมีหน้าที่รับราชการทหารด้วยตนเอง จะรับราชการทหารแทนกันก็ไม่ได้ แม้จะร่ำรวยมีเงินทองมหาศาลเพียงใดก็ตาม จะเที่ยวจ้างใครต่อใครเข้ารับราชการแทนนั้น บอกได้คำเดียวว่าไม่มีทาง ถ้าขืนหลีกเลี่ยงแล้วละก้อ สบายมากครับ.....จะต้องย้ายภูมิลำเนาเข้าไปอยู่ในคุกเป็นอย่างน้อยไม่เกิน ๓ ปี อยู่ข้างนอกคุกสบายกว่าครับ อย่าได้คิดหลีกเลี่ยงเลย เราก็รู้แล้วว่าผู้ชายทุกคนมีหน้าที่ต้องรับราชการทหาร คราวนี้ก็มาถึงตอนที่ว่าจะต้องไปลงบัญชีทหารกองเกินกันเมื่อไหร่ล่ะ คำตอบก็คือชายผู้มีสัญชาติไทยทุกคนเมื่ออายุครบ ๑๗ ปีบริบูรณ์ หรือย่างเข้า ๑๘ ปี หรือถ้ามีอายุยังไม่ถึง ๔๖ ปีบริบูรณ์แล้ว และยังไม่ได้ไปลงบัญชีทหารกองเกินไว้ เพราะเหตุที่ต้องไปอยู่เมืองนอกเมืองนา เป็นต้น บุคคลเหล่านี้จะต้องไปลงบัญชีทหารกองเกินที่อำเภอท้องที่ ซึ่งเป็นภูมิลำเนาทหารของตนตามประกาศของทางราชการ ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงสิ้นเดือนพฤศจิกายนของปีที่มีอายุครบ ๑๗ ปีบริบูรณ์ หรือย่างเข้า ๑๘ ปี และการไปลงบัญชีทหารที่อำเภอนั้น เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย ถูกต้อง และรวดเร็ว ควรจะนำหลักฐานที่สำคัญไปให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบด้วยก็ดี หลักฐานที่ว่าก็มีสูติบัตร ทะเบียน

บ้าน บัตรประจำตัวประชาชน เป็นต้น ถ้าพ่อแม่เป็นคนต่างด้าว หรือพ่อหรือแม่ คนใดคนหนึ่งเป็นคนต่างด้าว ก็ควรนำใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าวไปให้ตรวจสอบด้วยก็จะเป็นการดี การหลีกเลี่ยงขัดขืนไม่ไปลงบัญชีทหารนี่น่ะ มีความผิดนะครับ จะต้องถูกปรับไม่เกิน ๓๐๐ บาท หรือจำคุกไม่เกิน ๓ เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับด้วยนะครับ แต่ถ้าไม่สามารถไปลงบัญชีทหารกองเกินด้วยตนเองได้ เช่น ไปเรียนอยู่ในต่างประเทศ หรือป่วยหนักพิการ หรือทุพพลภาพ ทางการก็ผ่อนผันให้ โดยพ่อแม่ หรือญาติพี่น้อง หรือบุคคลผู้บรรลุนิติภาวะ และพอที่จะเชื่อถือได้ จะไปแจ้งแทนก็ได้ไม่หวงห้ามอะไรเลย หรือถ้ารู้ตัวว่าถึงกำหนดแล้วตัวเองไม่ได้ไปลงบัญชีทหาร ไอ้ครั้นจะไปลงหรือก็เกินกำหนดเสียแล้ว ทำยังไงดีล่ะ ไม่เป็นไรหรอกครับ รีบไปที่อำเภอแสดงตนรับสารภาพผิด แล้วก็ลงบัญชีเสียให้เป็นที่เรียบร้อยภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่สามารถไปได้ ถ้าทำเช่นนี้แล้วโทษที่จะมีก็อาจจะเป็นสถานเบา คนผิดยอมสารภาพผิด ทางการก็เห็นใจครับ

ท่านผู้ฟังครับ อย่าลืมนะครับ ท่านที่มีอายุครบ ๑๗ ปีบริบูรณ์ หรือย่างเข้า ๑๘ ปี ในเช้าวันนี้ มีหน้าที่สำคัญ ๒ อย่าง คือต้องมีบัตรประจำตัวประชาชน กับจะต้องไปลงชื่อในบัญชีทหารกองเกินที่อำเภอนะครับ เพราะนอกจากจะเป็นหน้าที่ของพลเมืองที่ดีแล้ว เรายังทำเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมืองด้วยนะครับ เช้านี้ก็คงคุยกันได้เพียงเท่านี้ คราวหน้าพบกันใหม่ เรื่อง เกิด แก่ เจ็บ ตาย อย่างเดิมนั้นแหละครับ

ฉันได้คุยกับคนใหญ่โตมากต่อมาก ฉันไม่เคยเห็นว่า
บุคคลเหล่านั้นจะแตกต่างไปจากคนธรรมดาสามัญแต่อย่างไร"

(ลินคอล์น)

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง เกิด แก่ เจ็บ ตาย (ตอนที่ ๔)

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์ – พุธ – ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

เป็นยังไงบ้างครับ...เมื่อตอนต้นเดือนพฤษภาคมนี้ ได้น้ำฝนเข้าหน่อย ดูค่อยยังชั่วขึ้นนิด...ใช่ไหมครับ เดือนเมษาที่ผ่านมา มันร้อนน่าดูจริง ๆ... แต่ก็นั้นแหละครับ...ผมว่า...แม้เดือนเมษาจะร้อนสักแค่ไหน ไอ้เดือนพฤษภานี่ซิครับ... ถึงจะมีฝนก็ยังร้อนกว่าเสียอีก เดือนเมษาน่ะร้อนแต่เพียงร่างกายเท่านั้นนะครับ เดือนพฤษภามันร้อนทั้งกาย...ร้อนทั้งใจเชียวแหละครับ ร้อนกายน่ะไม่เท่าไหร่หรอก ได้ลมเข้าซะหน่อยก็หาย แต่ไอ้ร้อนทั้งกายทั้งใจนี่ซิ...เฮ้อ...ร้อนรุ่มจริงๆ...ทำไมถึงจะไม่ร้อนรุ่มละ ปัดโธ่...ก็เดือนพฤษภาน่ะ เป็นเดือนที่โรงเรียนเปิดเทอมน่ะซิครับ แล้วก็ถึงตอนเปิดเทอมขึ้นมาละก้อ ผู้ที่เป็นพ่อ–แม่คงจะซึ้งกันดี...ไหนจะค่าเสื้อ...ค่ากางเกง... ค่ารองเท้า...ค่าหนังสือ...ตลอดจนค่าเล่าเรียน...จิปาถะไปหมด แล้วก็หมู่นี้ข้าวของ...รึก็ขึ้นราคา แพงเป็นบ้าไปทั้งนั้น จะไม่ซื้อไม่หาเล่า...ก็ไม่ได้อีกนั่นแหละ เพราะของเก่ามันใช้ไม่ได้ ถ้ายังพอใช้ได้บ้างก็ค่อยยังชั่วหน่อย แต่ถ้าต้องสรรหากันใหม่ทั้งหมด ทีนี้ชักยุ่งแล้วซี คนมีเงินคงไม่เท่าไหร่ คนมีบ้างไม่มีบ้างซิครับแย่ ไม่มีเงินขึ้นมาก็ต้องเที่ยวกู้หนี้ยืมสินเค้า ดอกเบี้ยจะแพงหน่อยก็ต้องยอม จะให้ทำยังไงได้ล่ะ... ก็มันไม่มีจริง ๆ นี่นา... เห็นไหมล่ะครับ...เดือนพฤษภาคมนี่น่ะ... ผมถึงว่ามันร้อนไม่ใช่เล่น... จริงไหมครับ ร้อนเงินขึ้นมา... หากู้ดับร้อนได้ครับ ไม่เป็นไรและก็ไม่ผิดกฎหมาย... ไม่มีใครหวง–ห้าม... แต่ถ้าร้อนเงินขึ้นมา แล้วผ่าไปเที่ยวลักขะโมยตีชิงวิ่งราวเข้าละก้อ... ไม่ดีแน่

นอกจากจะไม่ถูกต้องครองธรรมแล้ว ยังจะต้องถูกบ้านเมืองลงโทษ เป็นที่รังเกียจแก่สังคมอีกด้วย

ถ้าจะว่าเดือนพฤษภาคมเป็นเดือนที่เดือดร้อนเรื่องเงินแต่อย่างเดียว... ก็ยังไม่ถูกต้องนัก นอกจากเรื่องเงินแล้ว ยังเดือดร้อนไปถึงเรื่องที่อยู่อีกด้วยซีครับ แล้วก็ไม่ใช่เรื่องถูกไล่ออกจากที่ดิน หรือเจ้าของบ้านเช่าเค้าฟ้องขับไล่ อะไรต่ออะไรทำนองนั้นหรอกนะครับ เดือดร้อนเรื่องที่อยู่ในที่นี้ผมหมายถึงเรื่อง ที่เด็กนักเรียนที่ต้องย้ายที่อยู่จากบ้านนอกเข้ามาเล่าเรียนในกรุง หรือบางทีก็เด็กในกรุงต้องย้ายไปเรียนหนังสือที่บ้านนอกทำนองนั้นแหละครับ การย้ายที่อยู่นี่น่ะ เป็นเรื่องที่สำคัญนะครับ แล้วก็ไม่ใช่เฉพาะแต่นักเรียน นักศึกษาเท่านั้นนะครับ ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม ถ้าจะต้องย้ายที่อยู่ละก้อ จะต้องถือปฏิบัติให้เป็นที่ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของบ้านเมืองด้วยกันทั้งนั้นแหละครับ

คราวนี้ก็ถึงตอนที่ว่า เมื่อเราจะย้ายที่อยู่จะต้องทำยังไงบ้าง ใครล่ะที่มีหน้าที่ในการแจ้งย้ายเข้าหรือแจ้งย้ายออก เพราะถ้าไม่แจ้งแล้วจะเกิดอะไรขึ้น

การย้ายที่อยู่นี่น่ะ ตามปกติเป็นหน้าที่ของเจ้าบ้าน เหมือนกับเรื่องคนเกิดคนตายในบ้านนั่นแหละครับ เมื่อคนอยู่ในบ้านย้ายออกจากบ้านไปอยู่ที่อื่น เจ้าบ้านต้องไปแจ้งการย้ายที่อยู่ต่อนายทะเบียนผู้รับแจ้งไม่เกิน ๑๕ วัน นับแต่วันย้ายออก และเมื่อบ้านใดมีคนย้ายเข้ามาอยู่ เจ้าบ้านจะต้องไปแจ้งต่อนายทะเบียนไม่เกิน ๑๕ วัน นับแต่วันย้ายเข้า การแจ้งย้ายเข้าย้ายออกนี่ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมอะไรทั้งนั้น ทางราชการบริการฟรี แต่ถ้าไปแจ้งช้ากว่าที่กำหนดไว้ คือ เกินกว่า ๑๕ วันแล้วละก้อ อย่าได้บอกใครเชียว... ขายขี้หน้าเขาครับ เพราะมันเป็นความผิด ต้องถูกปรับสูงสุดถึง ๒๐๐ บาทนะครับ ยิ่งตอนเดือนพฤษภานี้ด้วยแล้ว อย่างผมว่าไว้เมื่อตอนแรกนั่นแหละครับ... เงินมันหายาก... ใครย้ายเข้าย้ายออกก็ไปแจ้งตามระเบียบเสียดีกว่า เงินร้อยสองร้อยนี่น่ะเก็บเอาไปซื้อเสื้อกางเกงให้ลูกนุ่ง ผมว่าสวยนา... จริงไหมล่ะครับ... แต่ก็นั่นแหละครับความจริงใครจะย้ายไปไหนมาไหน รึว่าจะเข้ามาอยู่ในบ้านเราตัวเราเจ้าบ้านแท้ ๆ ไม่รู้อิโหน่อิเหน่กับเขา... หนอยยังโดนปรับเสียอีก... ยังครับ...ไม่เป็นไรหรอกครับ คนที่เข้ามาอยู่ในบ้านเรานี่น่ะ...บางคนเขาก็มีวัฒนธรรมเหมือนกันมา... เดี๋ยวจะหาว่าไม่บอกนอกจากนี้ทางการก็มิใช่ว่าใจไม้ไส้ระกำอะไรหรอกครับ ใช่ว่าวางระเบียบแบบแผนอะไร

ขึ้นมาแล้ว ตั้งหน้าตั้งตาคอยจ้างปรับท่าเดียว ไม่ใช่ยังงั้นหรอกครับ เรื่องนี้ทางการก็ได้วางวิธีแก้ไขไว้แล้ว คือเป็นเรื่องของคนที่ย้ายเข้าไปอยู่ในบ้านของคนอื่นนั่นนะครับ เมื่อเราย้ายเข้าไปอยู่ในบ้านใครเขา เห็นท่าไม่ดี... เจ้าบ้านเค้าออกไปทำงานเช้ายันค่ำ ถึงแม้ว่าตอนนี้บางอำเภอเขาจะเปิดทำงานตอนหัวค่ำก็จริง ไอ้การจะรบกวนเจ้าของบ้านก็ดูน่าเกลียด อย่างนี้รับรองได้ไม่เป็นไรหรอกครับ เราย้ายไปอยู่บ้านใคร ท้องที่ไหนสบายมากครับ... นำสำเนาทะเบียนบ้านพร้อมเงินค่าธรรมเนียม ๕ บาท ไปแจ้งต่อนายทะเบียนผู้รับแจ้งแห่งท้องที่ที่ไปอยู่ใหม่ได้ทันทีเลยครับ แต่ต้องภายในกำหนด ๑๕ วัน นับแต่วันที่ย้ายจากบ้านอื่นมาอยู่ที่บ้านใหม่นี้ด้วยนะครับ ไปเองไม่ได้จะมอบหมายให้ใครไปแจ้งแทนก็ยังได้ และถ้าบ้านที่ไปอยู่ใหม่นี่น่ะ อยู่นอกเขตเทศบาลละก้อ จะต้องมีหนังสือยินยอมจากเจ้าบ้านที่เข้าไปอยู่ใหม่ นำไปแสดงต่อทางการด้วยครับ ถ้าบ้านอยู่ในเขตเทศบาลก็ไม่ต้องใช้หรอกครับ แต่ต้องตามกำหนด ๑๕ วัน อย่างที่บอกไว้แล้วด้วยนะครับ ประเดี๋ยวจะถูกปรับแล้วจะหาว่าไม่บอกอีกล่ะ...

ที่ผมคุยให้ฟังมานั้น เป็นเรื่องของการย้ายที่อยู่ไปตั้งหลักอยู่ที่อื่นนะครับ ไม่ใช่ไปอยู่ที่อื่นชั่วประเดี๋ยวประด๋าวสี่ห้าวันทำนองนั้น อย่างนี้ไม่ถึงกับต้องไปแจ้งกับใครเขาหรอกครับ แต่ถ้าต้องออกจากบ้านที่ตัวเองมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านนั้น ไปอยู่ที่อื่นชั่วคราวเกิน ๓๐ วันนี่สิครับ จะต้องไปแจ้งให้นายทะเบียนท้องที่ที่เรามีชื่ออยู่ในบ้านหลังเดิมทราบด้วยครับ ว่าเราจะย้ายไปอยู่ที่บ้านไหน ก็ไม่ใช่อะไรหรอกครับ... เพื่อป้องกันตัวของเราเองที่จะไม่ได้มีใครดูถูก หาว่ามีที่อยู่ไม่เป็นหลักแหล่ง เป็นคนจรจัดอะไรทำนองนี้ และเมื่อแจ้งแล้ว ทางการก็จะออกใบที่อยู่ชั่วคราวให้ เมื่อไปอยู่ที่บ้านที่ไปอยู่ใหม่ เจ้าบ้านเค้าจะได้ลงชื่อและรายการในใบที่อยู่ชั่วคราว แล้วก็จัดการลงบัญชีคนอยู่ในบ้านชั่วคราวไว้ โดยให้คนที่เข้าไปอยู่ลงชื่อในบัญชีเป็นหลักฐานด้วย ที่ต้องให้คนอยู่ชั่วคราวลงชื่อไว้ด้วย ก้อไม่ใช่อะไรหรอกครับ... เผื่อมีเรื่องมีราวอะไรขึ้นมาจะได้เอาไว้แสดงให้ใครเขารู้เท่านั้นเอง...เรื่องแจ้งการย้ายชั่วคราวนี่น่ะ ถ้าเผื่อเกิดย้ายปุบปั๊บขึ้นมากระทันหันอย่างที่เรียกว่าหลบหน้าเจ้าหนี้ขึ้นมา ครั้นจะมัวแจ้งนายทะเบียนที่ตัวเองมีชื่ออยู่ในบ้านก็กลัวใครเขาจะรู้ หรือว่าไม่ทันการอย่างนี้ไม่เป็นไร... ทางการผ่อนผันให้... ไปอยู่บ้านไหนก็รีบไปแจ้งต่อนายทะเบียนของบ้านนั้นเสียภายใน ๓๐ วัน นับแต่

วันออก พกเงินไปด้วย ๕ บาท เป็นค่าธรรมเนียมสำหรับนายทะเบียน ผู้รับแจ้งออกใบที่อยู่ชั่วคราวให้ ทีนี้เราก็ไม่ใช่คนหลักลอยแล้วใช่ไหมละครับ... ที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมทีละ ๕ บาทนี่ก้อ...ไม่ใช่อะไรหรอก...ก็เพราะเราควรจะแจ้งให้นายทะเบียนที่เราอยู่เดิมทราบว่าเราจะไปอยู่ที่ไหน... ถ้าเราไปแจ้งเสีย...เงิน ๕ บาทก็ไม่ต้องจ่าย เมื่อเราไม่แจ้งขึ้นมาไปแจ้งเอาโน่น... นายทะเบียนท้องที่ที่ไปอยู่ใหม่... ทางการต้องเสียเวลา เสียค่าใช้จ่ายแจ้งไปให้นายทะเบียนที่อยู่เดิมทราบด้วย นี่แหละครับเลยต้องชำระค่าธรรมเนียมกันบ้างนิดหน่อย

เมื่อย้ายไปอยู่ที่อื่นชั่วคราวเกิน ๓๐ วันแล้ว คราวนี้เกิดคิดถึงบ้านเดิม หรือว่าหาเงินได้พอใช้เจ้าหนี้ หรือว่าบางทีอาจจะคิดหลบเจ้าหนี้รายใหม่ขึ้นมา อยากจะกลับเสียแล้ว... สบายมากครับ เมื่อเรากลับมาอยู่บ้านที่เรามีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านเมื่อใดเราก็รีบนำใบที่อยู่ชั่วคราวที่ทางการออกให้ไปคืนนายทะเบียนผู้รับแจ้งแห่งท้องที่ ที่ตนมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านได้เลย แต่ต้องภายในกำหนด ๑๕ วัน นับแต่วันที่กลับมาอยู่บ้านนะครับ ไม่ยังงั้นถูกปรับ ค่าปรับก็ไม่เกิน ๒๐๐ บาทนั่นแหละครับ... การย้ายที่อยู่ชั่วคราวเกินกว่า ๓๐ วันนี่น่ะ เมื่อแจ้งทางการแล้วไม่ใช่ว่าจะไปอยู่ที่อื่นได้ตลอดไปตามใจชอบ อยากจะกลับบ้านที่เคยอยู่เดิมเมื่อไหร่ก็ได้ ไม่ใช่ยังงั้นนะครับ...เมื่อครบกำหนด ๑ ปีนับแต่วันออกใบที่อยู่ชั่วคราวให้ ถ้าเราไม่กลับไปอยู่บ้านที่เรามีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านทางการจะถือว่าเราย้ายที่อยู่ไปเลยทีเดียว คราวนี้ถ้าจะกลับไปอยู่บ้านที่เรามีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านอย่างเดิมละก้อ ต้องดำเนินการแจ้งย้ายที่อยู่ใหม่อย่างที่บอกไว้ตั้งแต่ต้นนั่นแหละครับ

เป็นยังไงบ้างครับ เช้าวันนี้คุยกันถึงเรื่องย้ายที่อยู่แล้ว เหนื่อยไหมครับย้ายที่อยู่แต่ละทีผมว่า เหนื่อยนะครับ ต้องหอบต้องหิ้วกันพะรุงพะรัง แต่ถ้าจะยังไงละก้อก่อนจะย้ายที่อยู่ไปไหนมาไหนละก้อถือปฏิบัติให้เป็นที่ถูกต้องด้วยนะครับ นอกจากจะไม่ผ่าฝืนระเบียบแบบแผนของบ้านเมืองแล้ว ยังไม่ต้องถูกปรับด้วย พบกันใหม่คราวหน้าก็คงเรื่อง เกิด แก่ เจ็บ ตาย อีกนะครับ

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง "ปีหนึ่งเราสูญเวลาไป ๒๒๕ วัน"

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์ – พุธ – ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

ท่านผู้ฟังครับ คิดว่าท่านคงจะเคยได้ยินคำโคลงบทนี้อยู่เสมอ ๆ นะครับ ว่า "เวลาและกระแสน้ำจะไม่คอยท่าใคร" ฟังดูแล้วรู้สึกว่าเป็นคำโคลงที่มีถ้อยคำและความหมายอย่างลึกซึ้ง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ก็ได้เคยกล่าวเป็นพระพุทธโอวาทไว้ว่า "ท่านทั้งหลายพึงพิจารณาตนเองว่า เวลาล่วงไป ๆ แล้ว ท่านทำอะไรอยู่ – – –" ท่านล่ะครับพิจารณาหรือเปล่าว่าท่านกำลังทำอะไรอยู่

คำโคลงหรือพุทธภาษิตที่กล่าวมาแล้ว เป็นถ้อยคำที่สอนให้มนุษย์ได้รู้จักคุณค่าของเวลา การที่คนเราได้ปล่อยให้กาลเวลาล่วงไปเฉย ๆ นั้นไม่เห็นได้ประโยชน์อะไรเลย และจะไม่ได้อะไรตอบแทนด้วย ทั้งยังเป็นการทำให้สูญเสียเศรษฐกิจของตนเองและของชาติเป็นอย่างมาก โดยที่บุคคลเหล่านั้นจะกลายเป็นผู้ว่างงานไป พระองค์จึงตรัสให้บุคคลได้ใช้เวลาให้ก่อประโยชน์แก่ตัวเองให้มากที่สุด ซึ่งผลที่จะได้รับในอนาคตก็ได้แก่ตนเอง ครอบครัว และชาติอย่างไม่มีปัญหา

ไม่ต้องมองอื่นไกลหรอกครับ เพียงท่านมองดูเพื่อนบ้านของท่านที่อยู่ในละแวกเดียวกัน ก็มักจะพบคนหลายแบบหลายพวก บางพวกเป็นคนที่มั่งมีศรีสุข บางพวกเป็นผู้มีพออันจะกิน ส่วนบางพวกก็ยากจนข้นแค้น และมีเป็นจำนวนมากเสียด้วย ถ้าหากดูอย่างถ่องแท้แล้วจะเห็นว่าคนที่มั่งมีศรีสุข หรือคนที่มีอันจะกินเหล่านั้น ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่รู้จักใช้กาลเวลาให้เป็นประโยชน์ รู้จักคุณค่าของเวลา รู้จักการทำงาน เขาเหล่า

นั้นจะไม่เป็นคนที่อยู่นิ่งเฉย ๆ โดยปล่อยให้เวลาล่วงเลยไป และมักจะพบเสมอว่าเขาเหล่านั้นเป็นคนขยันหมั่นเพียร ประหยัดเช่น รู้จักประกอบสัมมาอาชีพ เมื่อหมดจากหน้านาแล้วก็จะรู้จักปลูกผัก ปลูกพืชผลไม้ ขุดบ่อน้ำลอกคูริมบ้านหรือขุดบ่อเลี้ยงปลา เป็นต้น ในยามว่างก็จะปลูกผักกาดหรือไม่ก็ทำการจักตอกสาน หรือทอผ้า ตีเหล็ก แล้วแต่ความถนัดแหละครับ

ประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม ไม่ใช่อุตสาหกรรมอย่างญี่ปุ่น หรือประเทศอื่น ๆ ในยุโรป ประชากรในประเทศประมาณร้อยละ ๘๐ เป็นชาวไร่ ชาวนา ชาวสวน หรือไม่ก็ประกอบอาชีพการประมง ปัจจุบัน ประเทศไทยมีพลเมืองประมาณ ๓๘ ล้านคน นะครับพี่น้องเพื่อนร่วมชาติของเรา ๓๐ กว่าล้านคนเป็นชาวเกษตร การประกอบอาชีพการทำสวน ทำนาของประเทศไทยเรานั้น ส่วนมากยังทำอยู่ในรูปแบบเก่าเป็นส่วนมาก สำหรับการทำสวนทำนาแบบใหม่มีจำนวนน้อย เกษตรกรรมตามแบบเก่าดั้งเดิมตามที ทำกันมานั้นให้ผลผลิตให้แก่เกษตรกรอยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก ในปีหนึ่ง ๆ ชาวเกษตรกรมักทำการเกษตรเพียงครั้งเดียวเท่าที่สำรวจปรากฏว่าในจำนวน ๓๖๕ วัน ชาวเกษตรกรประกอบอาชีพประมาณ ๑๔๐ วันเท่านั้นดูซิครับ เรามีเวลาเหลืออีกตั้ง ๒๒๕ วัน ที่ไม่ได้ทำมาหากินเป็นชิ้นเป็นอัน บางคนก็ขยันขันแข็งแทบไม่มีเวลาได้หยุดพักผ่อน หมดหน้านาแล้วก็ประกอบอาชีพอย่างอื่น เช่น ตีเหล็ก ทอผ้าหรือไม่ก็ปลูกผักผลไม้ แต่ยังมีอีกเป็นจำนวนมากที่มิได้ประกอบอาชีพอะไรเลย ทั้งยังได้ปล่อยเวลาให้ผ่านไป โดยไม่ได้ทำอะไร บางพวกก็ไปเล่นไพ่ ตีไก่ กัดปลา หรือเที่ยวเตร่ เสียเงินเสียทอง หมดเนื้อหมดตัว บางทีฤทธิ์สุราเข้าไปก็ตีรันฟันแทงกันตายเป็นผีไปก็มากต่อมากช่วยกันลองพิจารณาดูซิครับ ทำไมเราจึงได้ปล่อยเวลาอันมีค่าเหล่านั้นให้ล่วงเลยไป มาช่วยกันคิดกันดีกว่าว่าเราควรจะทำอย่างไรดีกับเวลาที่ยังเหลืออยู่ ท่านพี่น้องที่เคารพ ท่านคงจะเห็นด้วยนะว่า ผืนแผ่นดินไทยของเรายังมีที่ว่างและที่อุดมสมบูรณ์ซึ่งเหมาะกับอาชีพกสิกรรมและอาชีพต่าง ๆ ได้อีกมาก เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วจึงเห็นว่าเมื่อหมดฤดูกาลทำนาแล้ว บางแห่งซึ่งทางราชการได้ลงทุนในด้านการชลประทานเพื่อให้ได้ทำนา ๒ ครั้ง ราษฎรทั้งหลายก็

ควรจะได้ให้ความร่วมมือสนับสนุน เพื่อให้การทำนา ๒ ครั้งได้ผล รีบลงมือไถและหว่านในโอกาสดีของท่านนี้โดยเร็ว ท่านมีปัญหาข้องใจอาจจะสอบถามกับเจ้าหน้าที่เกษตรกร หรือผู้ว่าราชการจังหวัด หรือนายอำเภอ หรือกำนันผู้ใหญ่บ้าน ถ้าตำบลใดเป็นที่ดอนก็ควรจะได้พิจารณาปลูกพืชพันธุ์อย่างอื่น เช่น ถั่ว มัน เป็นต้น แทรกลงไปก็ได้ ในยามว่างท่านอาจจะขุดบ่อเลี้ยงปลาเลี้ยงเป็ด เลี้ยงไก่ เลี้ยงสุกร ก็ได้ ถ้าท่านมีที่ราบกว้างเหมาะในการเลี้ยงสัตว์ ท่านก็อาจจะเลี้ยงโค กระบือ หรือม้า ก็แล้วแต่ อาชีพดังกล่าวแล้วนับว่าเป็นอาชีพที่จะหารายได้ให้แก่เกษตรกรในยามว่างได้เป็นอย่างดี ท่านมีที่ดินจำกัด แต่ถ้าท่านรู้จักใช้ที่ดินจำกัดนี้เข้าประกอบเกษตรกรรมหรืออย่างอื่นหลาย ๆ ครั้ง ที่ดินเหล่านี้จะให้ประโยชน์มหาศาลอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยต่อท่าน นาซึ่งท่านเคยทำเพียงปีละ ๑ ครั้ง ท่านต้องทำได้เพิ่มเป็น ๒ ครั้ง และทำเกี่ยวกับพืชผลอื่น ๆ ได้อีก ท่านจะได้ประโยชน์ทวีคูณ ดีกว่าเอาเวลาว่างไปเที่ยวเตร่รวมพวกกันกินเหล้าเมายา การใช้เวลาว่างแบบนี้มันไม่ได้ประโยชน์อะไรมากหรอกครับ อาจจะได้รับเพียงความสุขจอมปลอมชั่วครู่ชั่วยามเท่านั้น บางครั้งเผลอตัวเมาเข้าแล้วพรรคพวกเพื่อนฝูงชวนไป จี้เขาบ้าง ปล้นเขาบ้าง ฉุดคร่า กระทำอนาจารผู้หญิงบ้าง ดีไม่ดีพลอยติดคุกติดตะราง เสียสตางค์ ทำความเดือดร้อนให้ญาติพี่น้องเสียอีก เมื่อเป็นดังนี้ พี่น้องควรจะระลึกได้นะครับ เรื่องการเที่ยวเตร่เพื่อการพักผ่อน แน่นอนมันจำเป็นแต่ก็ไม่ควรให้เกินไปนะครับ

หากพี่น้องที่เป็นเกษตรกรที่ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี ขอแนะนำว่า ในอำเภอของท่านหรือในจังหวัดของท่านก็ได้มีผู้แทนที่จะให้คำแนะนำ จากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ประจำอยู่แล้ว หรือท่านอาจจะปรึกษาหารือจากกำนันผู้ใหญ่บ้าน นายอำเภอ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดก็ย่อมทำได้ทุกเวลา เมื่อท่านได้กระทำเช่นนี้แล้ว เวลาว่างที่มีอยู่ก็จะไม่เสียไปโดยไร้ประโยชน์

ในขณะนี้นะครับ ทางกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้ร่วมมือกับกระทรวงมหาดไทยที่จะสนับสนุนโครงการทำนา ๒ ครั้ง โดยจะได้เร่งรัดโครงการต่าง ๆ อย่างขมักเขม้นสำหรับผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นพ่อเมือง ก็จะได้ไปช่วยเหลือแนะนำ

ราษฎรโดยอาศัยหัวหน้าส่วนต่าง ๆ จากกระทรวงทบวงกรมที่สังกัดในจังหวัดไปแนะนำอาชีพเหล่านี้ ทั้งนี้ ก็เพื่อที่จะได้ช่วยเหลือพี่น้องชาวเกษตรกรทั้งหลาย ให้ได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์เพื่อครอบครัวและเพื่อตัวของท่านเอง ส่วนอื่น ๆ ในท้องที่กันดารที่มีการชลประทานไปไม่ถึงทางราชการก็จะได้แนะนำให้ประกอบอาชีพในด้านต่าง ๆ ตามที่เห็นว่าเหมาะสม ท่านเองก็พิจารณาดูได้นี่ครับว่าท้องที่ที่ท่านเองมีภูมิลำเนาอยู่นั้น พอจะทำมาหากินอะไรได้บ้าง ดีกว่าอยู่เฉย ๆ

ประเทศไทยเราถือว่าการเกษตรมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ มาตั้งแต่โบราณกาล จนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ก็ทราบกันดีแล้วว่า ผลิตผลทางเกษตรในปัจจุบันได้ทำรายได้อย่างมหาศาลให้แก่คนไทยและประเทศไทยเป็นอย่างมาก ซึ่งเราจะเห็นว่าเมื่อปีที่แล้วประเทศไทยเราได้ส่งข้าวออกไปขายต่างประเทศมากกว่า ๒ ล้านตัน นั่นคือผลผลิตของเกษตรกรของพี่น้องชาวไทยทุกคนนั่นเอง

ถ้าหากพี่น้องชาวไทยทั้งหลายต่างได้ตระหนักถึงหน้าที่ การใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว ความเจริญรุ่งเรืองของประเทศชาติก็จะต้องเกิดขึ้นอย่างไม่มีปัญหา รายได้ของแต่ละครอบครัวจะสูงขึ้น ดังนั้น คำกล่าวที่ว่าอย่าปล่อยให้เวลาให้เสียไปโดยเปล่าประโยชน์นั้นท่านก็จะไม่ได้ยิน ท่านจะมีงานทำอย่างสม่ำเสมอกันตลอดทั้งปีและท่านจะได้รับความสำเร็จ

ในขณะเดียวกันมีประชาชนบางหมู่บางจำพวกได้ใช้เวลาว่างให้เกิดโทษ อาทิเล่นการพนัน หรือไม่ก็ได้ไปเที่ยวปล้นสะดมลักเล็กขโมยน้อย หรือไปก่ออาชญากรรมหรือมิฉะนั้นก็หนีเข้าป่าไปร่วมกับผู้ก่อการร้ายก็มีอยู่เสมอ ๆ เมื่อสิ่งอบายมุขทั้งหลายที่ได้กระทำกันไปก็มักจะไม่พ้นมือของเจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมาย และถูกลงโทษในที่สุด และนำมาซึ่งความทุกข์ต่อครอบครัว ญาติมิตร ดังนั้น จึงควรที่จะได้หลีกเลี่ยงสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว

คนเราเกิดมาต้องการอะไร คำตอบอันนี้พี่น้องทุกคนคงจะทราบดีว่าเราต้องการความสุขในชีวิตและเราต้องการมีวิถีชีวิตที่ดีอีกด้วย ทำอย่างไรจึงจะได้รับผลสำเร็จดังได้กล่าวมาแล้ว คำตอบขั้นแรกก็คือ ท่านทุกคนจะต้องทำงานเพื่อหาเงิน เพื่อให้มีรายได้

เราไม่ควรอยู่ว่างเปล่า โดยไม่ได้ทำอะไรเลย เราควรจะประกอบสัมมาอาชีพในทางที่ถูกที่ควร

ดังนั้น เมื่อประเทศชาติซึ่งกอร์ปด้วยประชาชนพลเมืองที่มีความขยันขันแข็ง รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ดังได้กล่าวมาแล้ว ประชาชนเหล่านั้นจะมีวิถีชีวิตอยู่ในมาตรฐานอันสูง จะไม่เป็นผู้ยากจนและในที่สุดความสุขความเจริญเหล่านี้ รวมถึงชาติไทยทั้งชาติอีกด้วย

ขอตบท้ายอีกสักหน่อยนะครับว่า ขณะนี้แทบทุกหย่อมหญ้าในเมืองไทยนี้ข้าวของแพงเหลือเกินทั้งของกินของใช้ ฉะนั้นก็ต้องเพิ่มรายได้กันบ้างนะครับ และพร้อมกันนั้นก็ต้องหัดประหยัดกันไปในตัวด้วย สำหรับเรื่องการประหยัด รายการนี้ก็ได้พูดมาแล้ว ผู้ที่เปิดวิทยุรับฟังก็ทราบกันแล้วนะครับ แต่จะทำตามหรือไม่นั้นลองพิจารณากันเอาดีกว่านะครับ

"ข้าพเจ้าไม่อาจยืนขึ้นแล้วให้การสรรเสริญ
หรือตำหนิต่อสิ่งใด ๆ ที่เกี่ยวกับการกระทำของมนุษย์
และความเกี่ยวข้องของมนุษย์ตามทัศนะง่าย ๆ ต่อสิ่งนั้น"

(เอ็ดมันต์เบอร์ก)

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง ลูกนอกกฎหมาย

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์ – พุธ – ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

มากันแต่เช้าเลย แถมยังร้องห่มร้องไห้มาเสียอีก มาถึงก็ไม่ได้ไต่ถามสารทุกข์สุขดิบกันละ ตั้งหน้าสาธยายให้ฟังกันเลย ลูกของดิฉันถูกแม่เลี้ยงมันโกง พ่อไอ้หนูมันตายเมื่อเดือนที่แล้ว พ่อมันมีสมบัติมากมายก่ายกอง แม่เลี้ยงมันไม่ยอมแบ่งสมบัติให้ลูกของฉันเลย แล้วเด็กมันจะเอาไหนเล่าเรียน ตัวฉันเองมีรายได้น้อยหาเช้ากินค่ำ เมื่อพ่อไอ้หนูมีชีวิตอยู่ก็ได้ให้เงินใช้สอยเป็นประจำมิได้ขาด พ่อไอ้หนูตายไปแล้วใครจะให้เงินใช้สอย ขอท่านได้โปรดช่วยด้วยเถิด เพื่อเห็นแก่อนาคตของไอ้หนูมัน พูดพลางร้องไหไปพลางสักพักใหญ่ต่อมาหลังจากที่หยุดร้องไห้ จึงค่อยพูดจาถามไถ่พอได้ความว่า ตัวผู้ร้องนี้สมมุติเอาว่าชื่อนางพ่ายแพ้ เมื่อสมัยสาว ๆ สวยมาก มีอาชีพขายดอกไม้อยู่ปากคลองตลาดนี้เอง ด้วยบุญกรรมนำส่งอย่างไรไม่ทราบ เกิดไปชอบพอรักใคร่กับอาเสี่ยผู้หนึ่ง อาเสี่ยผู้นี้มีกิจการหลายอย่าง ทั้งเป็นเจ้าของรถบรรทุกสินค้าแถวปากคลองอีกด้วย บังเอิญอาเสี่ยผู้นี้แกมีภรรยาและลูกแล้ว ภรรยาแกชื่อว่านางสมหวัง นางพ่ายแพ้แกก็ไม่รังเกียจรังงอนแต่อย่างใด รักเสียอย่าง เป็นภรรยาน้อยก็ไม่ว่าอาเสี่ยผู้นี้จึงได้นางพ่ายแพ้เป็นภรรยาเก็บ รายนี้เก็บจริง ๆ ญาติฝ่ายผู้ชายไม่มีใครรู้ เรื่องราวก็ผ่านไปได้ด้วยดี จนมีทายาทขึ้นมาคนหนึ่งคือไอ้หนูคนนี้แหละ ขณะนี้อายุ ๑๐ ขวบ และกำลังเรียนหนังสืออยู่ ฉับพลันเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้น พ่อของไอ้หนูเป็นโรคหัวใจวายตายกระทันหัน ไม่ได้สั่งเสียอะไร นางพ่ายแพ้แกรักไอ้หนูมาก ห่วงว่ามันจะไม่มีเงินเรียน จึงพาไอ้หนูไปหา

นางสมหวัง ภรรยาหลวงของอาเสี่ย ไปถึงก็เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ฟัง และบอกว่าไอ้หนูนี้มันเลือดเนื้อเชื้อไขของเสี่ย แถมหน้าตาหล่อเหลาแบบเสี่ยเขาด้วย นางสมหวังได้ฟังเรื่องราวแต่ต้นจนจบก็โวยวายเอาว่า อะไรหน้าตาดี ๆ มาอ้างว่าคนโน้นคนนี้เขาเป็นผัวนี่คงหวังทรัพย์สมบัติจึงได้มา อาเสี่ยแกไม่มีเมียมีลูกที่ไหนอีก นอกจากลูกของฉันสามคนเท่านั้น แถมท้ายยังไล่ให้ออกจากบ้านไปอีก นางพ่ายแพ้เห็นว่าพูดกันไม่รู้เรื่อง ก็รีบกลับไปนอน คิดว่าเอ๊ะ ทำไมไอ้หนูมันลูกของอาเสี่ยแท้ ๆ มันก็ต้องมีสิทธิในทรัพย์สินของพ่อมัน มันเรื่องอะไรกันที่จะไม่ได้รับแบ่งสมบัติ คิดไปคิดมาในวันรุ่งขึ้น จึงได้มาที่สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรีมหาดไทย มาที่หน่วยรับเรื่องราวร้องทุกข์ มาร้องขอให้เจ้าหน้าที่เขาช่วยเหลือ

เรื่องเช่นนี้จะไม่เกิดขึ้น ถ้าหากนางพ่ายแพ้แต่งงานจดทะเบียนสมรสกับเสี่ย ไอ้หนูก็ย่อมถือว่าเป็นบุตรที่ชอบด้วยกฎหมายของเสี่ย ไอ้หนูก็มีสิทธิรับมรดก นางพ่ายแพ้ไม่ต้องมานั่งร้องห่มร้องไห้อย่างนี้ แต่ในเรื่องนี้ปรากฏว่าแม่ของไอ้หนูอยู่กินกับเสี่ยโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรสกันตามกฎหมาย เมื่อไม่ได้จดทะเบียนกันลูกที่เกิดขึ้น กฎหมายถือว่าเป็นลูกของแม่ฝ่ายเดียว หาใช่ลูกของพ่อด้วยไม่ กล่าวคือถือเป็นลูกนอกกฎหมายของพ่อไป บุตรนอกกฎหมายนี้โดยหลักแล้ว ไม่ใช่ผู้สืบสันดานของพ่อ จึงไม่เป็นทายาทของพ่อ พูดให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือรับมรดกของพ่อไม่ได้ ลูกนอกกฎหมายไม่ใช่ว่าจะไม่มีทางรับมรดกของพ่อเสียเลยทีเดียว กฎหมายอนุญาตให้พ่อรับรองเด็ก ๆ ผู้นั้นเป็นบุตร บุตรจึงจะรับมรดกของพ่อได้ การรับรองลูกนอกกฎหมายเป็นลูกของพ่อตามกฎหมายได้นั้นพ่อต้องไปจดทะเบียนรับรองบุตรต่อนายอำเภอเสียก่อน แต่ไม่ใช่ว่าพ่อนึกจะจดทะเบียนรับรองว่าใครเป็นบุตรก็จะไปบอกนายอำเภอแล้วจดทะเบียนเลยทีเดียว พ่อจะต้องพาเด็กและแม่ของเด็กไปให้ความยินยอมด้วย นายอำเภอเขาจึงจะจดทะเบียนรับรองบุตรให้ เมื่อเป็นพ่อเป็นลูกที่ชอบด้วยกฎหมายกันแล้ว หากพ่อตายไปลูกก็มีสิทธิรับมรดกของพ่อ

ลูกที่เกิดจากพ่อแม่ที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรสกัน และพ่อไม่ได้จดทะเบียนรับรองเป็นบุตร ดังเช่นกรณีของไอ้หนูนี้ อาเสี่ยแกไม่ได้จดทะเบียนรับรองไอ้หนูเป็นบุตรต่อนายอำเภอและอาเสี่ยแกตายไปเช่นนี้ ไอ้หนูจะมีสิทธิรับมรดกของพ่อมันหรือไม่ เรื่องนี้ต้องดูก่อนว่ามีพฤติการณ์ใดหรือไม่ ที่พ่อได้แสดงออกไปว่าเด็กผู้นี้เป็นลูกของตน ถ้า

ไม่มีพฤติการณ์จากพ่อ แม้จะเป็นที่รู้กันตลอดหัวบ้านท้ายบ้านว่าเด็กผู้นี้เป็นลูกของพ่อ หรือแม้ตายายของเด็กจะไปแจ้งทะเบียนคนเกิดว่า เด็กที่เกิดเป็นลูกของพ่อ เด็กก็ไม่มีสิทธิได้รับมรดกของพ่อเลย แต่ถ้ามีพฤติการณ์ที่แสดงออกจากพ่อโดยตรง เช่น พ่อไปแจ้งทะเบียนคนเกิดหรือลงทะเบียนสำมะโนครัว หรือพ่อพาไปฝากโรงเรียน บอกว่าเด็กเป็นลูกของตน หรือพ่อรับเลี้ยงให้การศึกษา และให้ใช้นามสกุล ทั้งยังแอบเบิกเงินค่าเล่าเรียนจากทางราชการเอาเสียอีก หรือพ่อมีจดหมายถึงพี่สาวของตนฝากฝั่งให้ช่วยอุปการะเด็กโดยบอกว่าเด็กคนนั้นเป็นบุตรของตน ถ้าอาเสี่ยแกทำอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กล่าวมานี้ ก็ถือว่าอาเสี่ยแกรับรองไอ้หนูเป็นบุตรตามกฎหมายแล้ว ไอ้หนูก็มีสิทธิรับมรดกของอาเสี่ย ชี้แจงกันอยู่เป็นนานนางพ่ายแพ้ก็อมยิ้มออกหน่อย แกยกมือไหว้และก็ลากลับไป

นี่ก็มีอีกรายหนึ่ง แต่งงานกันมาหลายปี ผู้หญิงหน้าตาสวยดี อายุเพิ่ง ๒๕ ปีเท่านั้น มีลูกกับสามีด้วยกันถึง ๓ คน ลูก ๆ ก็ยังเล็ก ๆ อยู่ทั้งนั้น สามีเป็นผู้มีอันจะกิน รายนี้ก็แต่งงานกันไม่ได้จดทะเบียนสมรสกันตามกฎหมาย ทั้งพวกเด็ก ๆ พ่อก็ไม่ได้จดทะเบียนสมรสรับรองเด็กเป็นบุตรไว้เลย แต่งงานอยู่กินกันมาได้ ๖ ปีสามีก็ตาย แม่ของเด็กขอรับมรดก กลับถูกญาติพี่น้องฝ่ายสามีเขาคัดค้าน หาว่าผู้ตายคือเจ้ามรดกไม่มีภรรยาและบุตรแต่อย่างใด เมียของผู้ตายอุ้มลูกไปหานายอำเภอเพื่อขอให้ช่วยเหลือตน นายอำเภอแกรับเรื่องแล้วก็ได้ชี้แจงให้ผู้ร้องเข้าใจว่า เมื่อผู้ร้องไม่ได้จดทะเบียนสมรสกับผู้ตาย ผู้ร้องจึงไม่ใช่ภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายของผู้ตาย เพราะฉะนั้นเมื่อญาติพี่น้องของผู้ตายเขาคัดค้านผู้ร้องไม่ให้รับมรดกก็ไปห้ามปรามอะไรเขาไม่ได้ เพราะพวกญาติของผู้ตายมีเหตุที่จะคัดค้านได้ ส่วนในเรื่องที่ว่าลูกของผู้ตายจะมีสิทธิรับมรดกของผู้ตายหรือไม่นั้น เรื่องนี้ปรากฏว่าผู้ตายไม่ได้จดทะเบียนรับรองเด็กเป็นบุตร ถ้าผู้ตายจดทะเบียนรับรองเด็กเป็นบุตรก็ไม่มีปัญหาอะไร พวกเด็กก็มีสิทธิรับมรดกของผู้ตายได้ทุกคน เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องทำนองเดียวกับเรื่องของนางพ่ายแพ้แม่ของไอ้หนู คือต้องดูว่ามีพฤติการณ์ใดบ้างหรือไม่ที่ผู้ตายได้แสดงออกว่าเด็ก ๆ พวกนี้เป็นลูกของตนก็ถือว่าผู้ตายได้รับรองพวกเด็กนั้นเป็นบุตรแล้ว จึงจะมีสิทธิรับมรดกของผู้ตาย

ก่อนจบรายการวันนี้ อยากขอเตือนพ่อแม่พี่น้องที่รักทั้งหลาย หากท่านมีลูกมีหลานเพื่อนฝูงแต่งงานอยู่กินกันเป็นคู่ผัวตัวเมีย แล้วยังไม่ได้จดทะเบียนสมรสกันตามกฎหมาย ก็รีบไปจดทะเบียนกันเสียให้ถูกต้อง บางคู่อยู่กินกันมามีลูกตั้งห้าหกคนก็ยังไม่ได้จดทะเบียน เมื่อไม่จดทะเบียนจะเดือดร้อนทีหลัง จะทำให้ลูกเต้าลำบาก ทรัพย์สินมรดกจะตกไปเป็นของผู้อื่น เขาเสียหมด การจดทะเบียนสมรสไม่ทำให้เราต้องเสียประโยชน์แต่อย่างใด กลับทำประโยชน์ให้ด้วย ตัดปัญหาความยุ่งยากต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น การจดทะเบียนสมรสนี้สะดวก ทางอำเภอเขาจัดบริการในวันธรรมดาทุกวัน และในวันเสาร์อาทิตย์ยังเปิดบริการ เพื่อพี่น้องจะได้จดทะเบียนสมรสกันทั่วถึง เมื่อจดทะเบียนกันหมดทุกคู่ต่อไปคำว่าลูกนอกกฎหมายก็จะหมดไป จะไม่มีใครเป็นลูกนอกกฎหมายอีก

"ข้าพเจ้าคิดว่าอาจเป็นความจริงว่า โชคชาตาเป็นผู้ควบคุมการกระทำของเราครึ่งหนึ่ง แต่ว่าโชคชาตาคงปล่อยให้อีกครึ่งหนึ่งหรือราว ๆ นั้นอยู่ในความควบคุมของเรา"

(เมเคียเวลลี่)

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง อยุธยายศล่มแล้ว

(ตอนที่ ๑)

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์ - พุธ - ศุกร์

เวลา 06.20 น. – 06.30 น.

เรายังคงจำกันได้ว่า กรุงศรีอยุธยาเสียแก่ข้าศึกเมื่อวันที่ ๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๓๑๐ นับถึงปีนี้ พุทธศักราช ๒๕๑๖ แม้เราผู้เกิดมาภายหลังกรุงแตกในยุคกรุงรัตนโกสินทร์ นับจากผู้ที่ได้เกิดทันรัชกาลที่ ๕ สืบมาถึงรัชกาลที่ ๙ ซึ่งเป็นรัชกาลปัจจุบัน ก็จะมีอายุไม่น้อยกว่า ๗๐ ปี ถือเป็นคน ๕ แผ่นดิน ได้รู้ได้เห็นเหตุการณ์บ้านเมืองที่ได้เปลี่ยนแปลงไปทั้งด้านวัตถุและอารยธรรม ตลอดจนการปกครองแผ่นดินที่เปลี่ยนจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช องค์พระมหากษัตริย์อยู่เหนือกฎหมาย มาอยู่ใต้กฎหมาย เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลง เพื่อให้ประเทศชาติมีระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยเยี่ยงนานาอารยะประเทศ นับเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปตามเหตุการณ์ของโลก อันจักทำให้ประเทศชาติก้าวหน้าไปสู่ความเจริญ โดยให้ประชาชนมีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารบ้านเมือง ตามระบอบประชาธิปไตย ซึ่งเป็นที่ปองปรารถนาของประชาชนทั่วประเทศ

แต่การที่ชนชาติไทยต้องย้ายราชธานีจากกรุงศรีอยุธยา มาตั้งขึ้นที่กรุงธนบุรีและกรุงรัตนโกสินทร์ เมื่อวันที่ ๒๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๓๑๐ และเมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๓๒๔ ตามลำดับ มันมิได้เกิดขึ้นเพราะประชาชนคนไทยเราได้กระทำขึ้น เพื่อขยายความเจริญรุ่งเรืองให้แก่กรุงศรีอยุธยา หากเป็นด้วยข้าศึกได้ตีกรุงศรีอยุธยาแตก แล้วเผาเสียพินาศจนสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีมิสามารถจะทรงบูรณะ

ปฏิสังขรณ์ให้คืนคงสภาพเดิมอันรุ่งโรจน์นั้นได้ ฉะนั้น เมื่อกอบกู้อิสรภาพของชนชาติไทยคืนมาได้ภายใน ๗ เดือนแล้วจึงทรงย้ายราชธานีมาตั้งขึ้นที่กรุงธนบุรี ในพุทธศักราช ๒๓๑๐ แล้วต่อมาอีก ๑๕ ปี พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกปฐมบรมวงศ์จักรีก็ได้ย้ายราชธานีมาตั้งกรุงรัตนโกสินทร์ขึ้น เมื่อพุทธศักราช ๒๓๒๕ ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น

ทำไมกรุงศรีอยุธยาจึงเสียแก่ข้าศึก น่าจะเป็นคำตอบของบรรดาผู้ที่อยากจะรู้ทุกคน ทำไม **อยุธยายศล่มแล้ว**--- ซึ่งนายนรินทรธิเบศนำเอามาเขียนไว้เป็นโคลงบาทแรกของท่านว่า *"อยุธยายศล่มแล้ว ลอยสวรรค์ ลงฤๅ"* บรรดานักวรรณคดีต่างถอดความหมายของโคลงบาทนี้ว่า *"พระนครศรีอยุธยานั้นล่มจมทำลายไปแล้ว กลับลอยจากสวรรค์ลงมาเป็นกรุงรัตนโกสินทร์ อีกครั้งหนึ่ง"* ซึ่งรับกับบาทที่ ๒–๓–๔ ว่า *"สิงหาสน์ปรางค์รัตน์ บรรเจิดหล้า บุญเพราพระหากสวรรค์ ศาสน์รุ่ง เรืองแฮ บังอบายเบิกฟ้า ฝึกฟื้นใจเมือง"* นี่ เป็นความบรรเจิดรุ่งเรืองของกรุงรัตนโกสินทร์ แต่ความรุ่งเรืองของกรุงรัตนโกสินทร์ ตามที่กวีวัจนะแต่งไว้เช่นนี้ ก็ยังหาสู้ความรุ่งโรจน์ของกรุงศรีอยุธยาได้ไม่ กรุงศรีอยุธยารุ่งเรืองทั้งความเจริญของบ้านเมือง รุ่งเรืองด้วยอารยะธรรม วัฒนธรรม ตลอดจนการค้าพานิช เป็นศูนย์กลางการค้าขายทางภาคตะวันออกของโลก ไม่ว่าชนชาติใดจะไปมาค้าขายติดต่อกัน จะต้องผ่านกรุงศรีอยุธยา ความเป็นศูนย์กลางของการค้าขายในภาคตะวันออก นำเอาความมั่งคั่งร่ำรวยมาสู่กรุงศรีอยุธยาอย่างมหาศาล จนเป็นที่อิจฉาริษยาแก่ประเทศใกล้เคียงเป็นอันมาก

อย่าลืมว่า เมื่อมีความมั่งคั่งร่ำรวยเกิดขึ้น ก็ต้องมีคนมั่งมีและมีคนจนเป็นของควบคู่กันไปเป็นจุดหายนะจุดหนึ่งของกรุงศรีอยุธยา ทำให้เกิดความแตกแยกระหว่างคนมีเงิน และคนยากจน เกิดช่องว่างระหว่างคนมีเงินและคนไม่มีเงิน นอกนั้นยังเกิดการอิจฉาริษยาระหว่างคนมีเงินด้วยกันอีกด้วย ขึ้นชื่อว่าความอิจฉาริษยาเกิดขึ้นที่ไหนแล้วที่แห่งนั้นจะหาความสมัครสมานสามัคคีกันยากนัก "**กรุงศรีอยุธยายศล่มแล้ว**" ก็มีลักษณะเป็นเช่นที่ได้กล่าวมา ความมั่งคั่งร่ำรวยของพระนครศรีอยุธยา เริ่มจากสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ทรงประกาศพระบรมกฤษฎาภินิหารย์ขึ้นไว้ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๑๓๓ อันเป็นปีเสด็จขึ้นเถลิงถวัลยราชสมบัติ ทรงทำศึกมีชัยแก่อริราชศัตรูด้วยพระบรมเดชา

นุภาพ พระมหาบารมีปกเกล้าปกกระหม่อมชาวไทย ให้ร่มเย็นเป็นสุขมากกว่า ๒๕๐ ปี ช่วงระยะเวลาอันยาวนานที่กรุงศรีอยุธยาว่างศึกเช่นนี้ ทำให้ชาวไทยกรุงศรีอยุธาหลงระเริงในความสนุกสนาน หมกมุ่นกับการพนันขันต่อ ก่อให้เกิดความแตกแยกสามัคคีระหว่างกันเอง ประชาชนพลเมืองไม่มีน้ำใจหนึ่งน้ำใจเดียวกัน การเกณฑ์ทหารเข้ารับราชการ ถ้ามีการนำเอาเงินไปเสียแทนก็ได้รับการยกเว้น ข้าราชการผู้ใหญ่เอาเปรียบข้าราชการผู้น้อย ขุนนางผู้ใกล้ชิดผู้มีอำนาจทำการผูกภาษีอากรอย่างไม่เป็นธรรม เช่นมีการผูกภาษีผักบุ้ง เป็นต้น ผู้ที่จะเก็บผักบุ้งไปรับประทานจะต้องเสียภาษีให้แก่ผู้ผูกภาษีเป็นต้น เป็นเหตุที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนขึ้นในแผ่นดินอย่างหนึ่ง และในอีกหลายประการที่เกิดขึ้นในกรุงศรีอยุธยาตอนปลายใกล้จะเสียกรุงแก่ข้าศึก นั่นคือความเห็นแก่ตัวของขุนนางผู้ใหญ่ที่มีอำนาจในครั้งนั้น มิได้เห็นแก่ราชการงานแผ่นดิน แม้แต่ในพระราชวงศ์ บ้านพลูหลวงเองก็แตกแยกรบราฆ่าฟันแย่งราชสมบัติกันจนเป็นเหตุให้ประหัตประหารขุนนางข้าราชการที่มีความรู้ความสามารถเสียเป็นอันมาก จนขาดคนดีที่มีฝีมือเข้ารับราชการ ในวงราชการงานเมืองเต็มไปด้วยคนประจบสอพลอ ทำให้เกิดความแตกแยกระหว่างคนที่ซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินกับคนที่ไม่มีความรู้ หากได้ดีขึ้นเพราะการประจบประแจงในวงการทหารก็อยู่กันอย่างประมาทขาดการฝึกปรืออาวุธ ซึ่งเป็นเหตุหนึ่ง เมื่อมีศึกมาติดพระนครศรีอยุธยาหาคนยิงปืนใหญ่ไม่ได้

ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น พระนครศรีอยุธยาร่ำรวยอย่างมหาศาล ขนาดพานใส่หญ้าให้ช้างเผือกกินก็เป็นทองคำทั้งใบ แล้วลองนึกดู อื่น ๆ เล่าจะเต็มไปด้วยทองขนาดไหน ข้าศึกได้ทราบกิตติศัพท์เช่นนี้ ก็ยกกันมาอย่างกองโจร มีกำลังเพียง ๒๐,๐๐๐ คนเศษ ชวนกันเดินเข้าล้อมกรุงศรีอยุธยาอย่างลอยชายเข้าเมือง

ทางกรุงศรีอยุธยาแต่งทัพออกสกัดการลอยชายเข้าเมืองอย่างประปรายขนาดสามเพลาก็ตกม้าตาย ข้าศึกได้ใจกรูเกรียวเข้าล้อมกรุงศรีอยุธยาโดยปราศจากการต้านทานจากทัพกรุงศรีอยุธยาแต่ประการใด ๆ บรรดาทะแกล้วทหารที่ตั้งหน้าตั้งตารบศึกก็ท้อถอยเพราะการยิงปืนทำลายข้าศึกแต่ละครั้งต้องขออนุญาตเข้าไปยังศาลาลูกขุนข้างในเสียก่อนเล่ากันมาว่า เพราะพวกนางสนมกำนัลกลัวเสียงปืนใหญ่เกรงแก้วหูจะแตก พอรู้ว่ายิงปืนก็จะได้เอาสำลีอุดหูไว้ก่อน

บรรดาทหารที่อยู่ภายในกรุงศรีอยุธยา มีพระยาตากเป็นต้น เห็นว่าจะอยู่รักษาพระนครศรีอยุธยาไว้ไม่ได้เป็นแน่แล้ว จึงคุมกันได้ทหารร่วมใจ ๕๐๐ คน ตีฝ่าออกจากกรุงศรีอยุธยา อยู่ทางนี้กรุงศรีอยุธยาก็แตกลงด้วยน้ำมือราชศัตรู และด้วยความแตกแยกของชาวไทยผู้ซึ่งขาดความสมัครสมานสามัคคีต่อกัน เมื่อวันที่ ๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๓๑๐

จากการศึกษาทางวิชาประวัติศาสตร์ เราเชื่อกันอย่างปราศจากสงสัยว่า กรุงศรีอยุธยาแตกเพราะความประมาทและขาดความสามัคคีระหว่างกันเอง พระเจ้าเอกทัศน์หรือพระที่นั่งสุริยาศน์อัมรินทร์ เสด็จหนีข้าศึกไปซ่อนองค์อยู่ใต้พุ่มไม้จิกแทนการยืนหยัดสู้ราชศัตรู ให้สมศักดิ์กษัตริย์ขัตติยชาติ การสูญเอกราชของชาติไทยในครั้งนั้น เหลือคณานับ และมีต้นเหตุมาจากความประมาทขาดสามัคคีเป็นประการสำคัญ

ปัจจุบัน เราจะให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยเช่นนั้นหรือ

"แม้หวังตั้งสงบ จงเตรียมรบให้พร้อมสรรพ์

คติพจน์ของพระบาทสมเด็จพระมกุฎเกล้า ฯ

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง เขาจำนอง – จำนำกันอย่างไร

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์ – พุธ – ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

วันนี้รายการปกป้องครองธรรมของสำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทยขอนำเอาเรื่องที่เกี่ยวกับความทุกข์ของประชาชนมาคุยกันอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการจำนองและการจำนำ ก็ไอ้เรื่องหนี้สินนั่นแหละครับ พระท่านก็บอกอยู่แล้วว่ามีหนี้ที่ไหนก็มีทุกข์ที่นั่น แต่ทีนี้เดือดร้อนเรื่องเงินทองขึ้นมา มันก็ต้องกู้หนี้ยืมสินกันบ้างด้วยการเอาทรัพย์สินของเราไปจำนองหรือจำนำ เพราะไอ้จะออกปากขอยืมกันเฉย ๆ เงินมาก ๆ ไม่มีอะไรไปวางไว้ให้เขาก็คงไม่มีใครเขาให้ เรื่องจำนองจำนำจึงเกิดขึ้น กระทรวงมหาดไทยเองก็ได้รับการร้องทุกข์เกี่ยวกับเรื่องการจำนองจำนำมากต่อมากด้วยกัน ผู้คนหมดเนื้อประดาตัว ต้องขายบ้านขายช่อง ขายที่ขายทาง โอ๊ย ขายจนไม่มีจะขายก็เพราะไอ้เรื่องนี้ บางรายที่รักใคร่นับถือกันหรือแม้แต่ญาติพี่น้อง ต้องทะเลาะเบาะแว้งบาดหมางกันก็เพราะเรื่องนี้ แต่อย่าเพิ่งตกใจครับ ถ้าเราได้รู้ว่าเรื่องการจำนองจำนำมันเป็นอย่างไรกัน เราก็หาทางป้องกันไม่ให้พลาดจนถึงหมดเนื้อหมดตัวได้

ก่อนอื่นเราต้องรู้จักเสียก่อนว่าการจำนองนั้นคืออะไร การจำนอง นั้นไซร้ไม่ใช่หมาน้อยธรรมดาแน่ อย่าไปคิดอย่างนั้นนะครับ การจำนองนั้นก็คือการที่เราเอาทรัพย์ของเราที่เรียกกันว่าอสังหาริมทรัพย์ คือทรัพย์ที่เคลื่อนที่ไม่ได้ เช่นบ้านเรือน ที่ดิน หรือแม้จะเป็นสังหาริมทรัพย์บางอย่าง เช่น เรือ แพ สัตว์พาหนะ ที่มีขนาดที่กฎหมายกำหนดก็จำนองได้เหมือนกันคือ ไปจดทะเบียนจำนองไว้กับเจ้าหน้าที่ เพื่อเป็นประกัน

ว่าถ้าเราไม่ชำระหนี้แล้วภายในเท่านั้นวันเท่านี้วัน ทรัพย์ของเราที่เราเอาไปจำนอง**ก็จะตกเป็นของผู้ที่เราไปกู้ยืมเงินเขามา** ข้อสำคัญบ้านเรือนที่ดินที่เราเอาไปจำนองนั้นก็เป็นของ ๆ เรา จะเอาของ ๆ คนอื่นไปจำนองไม่ได้ ทรัพย์บางอย่างมีเจ้าของร่วมกันหลายคน เช่นบ้านเรือน ที่ดิน เจ้าของทุกคนก็ต้องให้ความยินยอมด้วย จึงจะนำไปจำนองได้ ไม่ใช่นายแดงจะเอาที่นาของพี่ดำที่มีกรรมสิทธิร่วมอยู่ด้วยไปจำนอง โดยไม่รับอนุญาตเป็นหนังสือจากพี่ดำก่อนไม่ได้ ไอ้เรื่องที่จะต้องฟ้องร้องกันก็อยู่ตรงนี้แหละ ทีนี้ทรัพย์ที่เราเอาไปจำนองไว้นั้น เมื่อจำนองแล้ว เราก็ยังคงมีสิทธิครอบครองและทำประโยชน์อยู่ต่อไป เช่นยังมีสิทธิอาศัยในบ้าน ทำไร่ทำนาในที่ดินได้ ไม่จำเป็นจะต้องออกจากบ้านออกจากที่ดินที่เอาไปจำนอง แต่อย่าลืมว่าการจำนองนั้นต้องทำสัญญา และจะทำกันเองก็ไม่ได้ ต้องไปทำต่อหน้าพนักงานเจ้าหน้าที่ที่อำเภอ หรือที่จังหวัด เพราะต้องจดทะเบียนจำนองกันด้วย เรื่องนี้ต้องระวังให้ดี เพราะเคยเกิดเรื่องกันขึ้นมาบ่อย ๆ ครั้ง เช่น ชาวบ้านจำนองที่ดินกัน แทนที่จะไปจดทะเบียนจำนองตามกฎหมาย กลับปรากฏว่าฝ่ายผู้กู้เงินมักจะเอาโฉนดที่ดินของตนมาให้เจ้าหนี้ที่ให้กู้เงินยึดถือไว้เฉย ๆ ซึ่งไม่มีผลเลย และไม่เป็นการประกันให้ด้วยว่า ถ้าผู้จำนองหรือฝ่ายลูกหนี้ผิดสัญญาแล้ว ผู้รับจำนองหรือฝ่ายเจ้าหนี้จะนำที่ดินขายหรือยึดถือที่ดินเอาเป็นของตัวได้ ทั้งนี้ก็เพราะไม่ได้ทำกันให้ถูกต้อง กล่าวคือ ไปจดทะเบียนจำนองที่ดินกันก่อนนั่นเอง

ที่พูดไปนั้นก็พอเข้าใจกันโดยเนื้อหาแล้วละครับว่า ทำไมคนเราถึงต้องมาจำนองทรัพย์สินกัน ถ้าจะต้องจำนองจะต้องทำอย่างไร ต้องไปจดทะเบียนให้เป็นหลักฐานคงเข้าใจนะครับทีนี้ปัญหามีอยู่ว่า สมมุตินะครับ ถ้านายเขียวไปกู้เงินจากนายขาวโดยเอาที่ดินไปจำนองไว้กับนายขาว และจดทะเบียนจำนองทำสัญญากันเรียบร้อยแล้ว ต่อมาเมื่อถึงเวลาชำระหนี้ คือนายเขียวเกิดเบี้ยวนายขาวขึ้นมาไม่ยอมชำระหนี้ทำนองต้นก็หายปลายก็หด ว่างั้นเถอะ นายขาวก็ต้องฟ้องร้องศาลให้บังคับจำนอง คือฟ้องศาลขอให้ยึดทรัพย์คือที่ดินนั้นมาขายทอดตลาด เพื่อเอาเงินมาชำระหนี้ อย่างไรก็ดีถ้านายเขียวขาดส่งดอกเบี้ยตามสัญญาเป็นเวลา ๕ ปีติดต่อกัน ทั้งลูกหนี้หรือผู้จำนองมิได้แสดงให้เป็นที่พอใจแก่ศาลว่า ราคาทรัพย์สินนั้นท่วมจำนวนเงินที่ค้างชำระแก่เจ้าหนี้อยู่ และทรัพย์ที่นำมาจำนองนั้น มิได้ติดจำนองรายอื่นครอบอยู่ด้วยแล้ว นายขาวก็อาจขอให้ศาลพิพากษาให้ที่ดิน

ที่นายเขียวมาจำนองอยู่แก่นายขาวนั้น ตกเป็นสิทธิของนายขาวได้ทันทีโดยไม่ต้องขายทอดตลาดก็ได้

ทีนี้เรื่อง จำนำล่ะเป็นอย่างไรกัน เรื่องจำนำนั้นต่างกันกับเรื่องจำนองอยู่นิดเดียว หลักใหญ่ก็คือการที่เราเอาทรัพย์ที่เรียกว่า สังหาริมทรัพย์ คือทรัพย์ที่เคลื่อนที่ได้ หยิบฉวยได้ เช่น เครื่องเพชร โทรทัศน์ ตู้เย็น วิทยุ เป็นต้น มามอบให้แก่เจ้าหนี้ยึดถือไว้ เช่นนายดำขอยืมเงินจากนายโด่งไป ๑๐๐ บาท โดยนายดำมอบโทรทัศน์ไว้กับนายโด่ง อย่างนี้เรียกว่านายดำเอาโทรทัศน์ไปจำนำนายโด่งไว้ แต่จะเห็นว่าการจำนำนี้ต่างกับการจำนอง คือต้องเอาของไปส่งมอบไว้เลย และเจ้าหนี้คือนายโด่งนั้นย่อมมีสิทธิที่จะยึดทรัพย์ที่นายดำนำมาจำนำไว้ จนกว่าลูกหนี้คือนายดำจะนำเงินมาชำระหนี้ครบถ้วน และทีนี้ถ้าถึงกำหนดชำระเงินที่ยืมไปนั้น นายดำไม่ยอมมาชำระหนี้ นายโด่งผู้เป็นเจ้าหนี้ก็อาจบังคับจำนำ คือเอาทรัพย์ที่นายดำมาจำนำเอาไว้ขายทอดตลาด ขายได้เท่าไหร่ก็หักไว้ ถ้าเงินที่ขายได้ยังเหลืออยู่ก็ต้องคืนนายดำผู้เป็นลูกหนี้ไป

นั่นเป็นตัวอย่างที่เราพบเห็นกันอยู่เสมอ จึงจำเป็นจะต้องรู้ว่าข้อเท็จจริงเป็นอย่างไรมีวิธีอย่างไร หลักเกณฑ์อย่างไรจึงจะทำได้ถูกต้อง ต้องทำสัญญา ต้องจดทะเบียน ต้องส่งดอกเบี้ยอย่างไม่ผิดนัดผิดสัญญา ก็จะไม่เกิดเรื่องเกิดราวขึ้น ไม่จำเป็นจริง ๆ ก็อย่าไปกู้หนี้ยืมสินเอาข้าวเอาของไปจำนำจำนองเขา อดอยากยากแค้นถึงเวลาขึ้นมาก็ต้องอดทน อย่าเห็นแก่ความฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย ต้องรู้จักประหยัดบ้าง นึกว่ายามไร้ขึ้นมาก็เอาดอกหญ้าไปแซมผมไว้ก่อน เสื้อผ้าอาภรณ์เครื่องสำอางค์ ไม่ใช่เป็นของจำเป็นนักก็รอไว้ทีหลัง แต่ถ้าจำเป็นขึ้นมา จำเป็นต้องเอาทรัพย์สินของเราไปจำนองจำนำ ก็ต้องทำให้ถูกต้อง จะได้ไม่มีเรื่องมีราวและบาดหมางใจกัน ทางที่ดีถ้าคิดจะจำนองจำนำแล้วกลัวผิดพลาดขึ้นก็ไปปรึกษาหารือกับผู้รู้ ขึ้นไปบนอำเภอคุยกับที่ดินอำเภอ ปลัดอำเภอ หรือนายอำเภอ ขอคำแนะนำจากเขาก่อนก็ได้ จะได้ไม่เสียใจภายหลัง เรื่องทำนองนี้มีเยอะกันไว้ดีกว่าแก้ แย่แล้วเดี๋ยวจะแก้ไม่ทัน

รายการปกป้องครองธรรม

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง การทำพินัยกรรม

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์ – พุธ – ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

"ดิฉันมาขอความเป็นธรรมเจ้าค่ะ มรดกของพ่อแม่ถูกพี่ชายโกงเอาไปคนเดียวหมด วัวควายไร่นาที่มีอยู่ก็ขายมาสู้ความจนหมดแล้ว ไม่มีอะไรเหลือ ไม่มีที่ทางจะทำมาหากินแล้ว ถ้าท่านไม่ช่วยเหลือ ดิฉันกับลูกอีก ๖ คน เห็นจะต้องอดตายแน่ เพราะศาลท่านตัดสินยกที่นาทั้งหมดให้พี่เขาไปแล้ว"

อีกรายหนึ่ง เข้ามาถึงพูดไปร้องไห้ไป "ดิฉันถูกลูกสะใภ้ไล่ออกจากบ้าน ลูกชายของดิฉันมันไม่ดี มันกลัวเมีย แต่มันไม่ว่าเมียมัน ปล่อยให้เมียมันว่าดิฉันทุก ๆ วัน แล้วยังมีหน้ามาห้ามไม่ให้ดิฉันออกจากบ้าน ใครจะทนไหวท่านเจ้าคะ ถ้าท่านเป็นดิฉันท่านจะทนไหว ดิฉันจะมาขอร้องทุกข์ขอให้ท่านเรียกเอาบ้านและที่นา มรดกของสามีดิฉันคืนให้ดิฉันไหม ลูกมันไม่เดือดร้อนหรอกเจ้าค่ะ เมียมันรวย มรดกข้างเมียมันมีเยอะแยะไป"

เรื่องราวเหล่านี้เจ้าหน้าที่รับเรื่องราวร้องทุกข์ของกระทรวงมหาดไทย จะได้ยินกันแทบทุกวัน ที่พอจะช่วยได้ก็ช่วยกันไป แต่ที่เขาทำถูกต้องตามกฎหมายก็ไม่รู้จะช่วยอย่างไร ถึงจะได้ผล เพราะบ้านเมืองมีขื่อมีแป จะมาอ้างว่าดิฉันหรือผมเป็นคนโบร่ำโบราณไม่รู้กฎบัตรกฎหมายก็ไม่ได้ เพราะเป็นหลักทั่วไปว่าทุกคนต้องรู้กฎหมาย บางคนถึงกับบอกว่า ถ้ามันไม่เป็นธรรมอย่างนี้ ไม่รู้จะมีกฎหมายไว้ทำไม โถ คุณยายก็นึกเข้าข้างตนเองยันเลยนะ สมัยนี้ไม่ว่าบ้านเมืองที่ไหน ๆ ในโลกเขาก็มีกฎหมายกัน

ทั้งนั้น ถ้าไม่มีกฎหมายมันจะยุ่งยากชุลมุนวุ่นวายกันยิ่งกว่านี้อีก อยู่เป็นบ้านเมืองกันไม่ได้หรอก

เรื่องยุ่งยากทั้งหลายที่เกิดขึ้นก็เพราะไม่ทำกันเสียให้ถูกต้องตามกฎหมาย มีทรัพย์สมบัติเยอะแยะขณะที่มีชีวิตอยู่ก็ไม่ทำพินัยกรรมไว้ การทำพินัยกรรมกฎหมายท่านก็ไม่ได้มีแบบอะไรให้ยุ่งยากมากมาย ทำกันได้ง่าย ๆ เพียงแต่เขียนว่า เมื่อข้าพเจ้าตายแล้วของอะไรจะให้แก่ใครก็บอกเขาไป บอกวันเดือนปีที่ทำด้วย แล้วก็เซ็นชื่อหรือลงลายมือชื่อคนเขียนพินัยกรรมไว้ก็เป็นอันใช้ได้ กฎหมายเรียกว่าพินัยกรรมเขียนเองทั้งฉบับ ถ้าเขียนเองไม่ได้ไปไหว้วานคนอื่นเขามาเขียนให้ก็ต้องมีพะยานรู้เห็นด้วยอย่างน้อย ๒ คน ถ้าไม่แน่ใจสงสัย หรือจะให้พินัยกรรมแน่นอนถูกต้องยิ่งขึ้น ไปปรึกษานายอำเภอหรือให้นายอำเภอทำพินัยกรรมให้ ภาษากฎหมายเขาเรียกว่าพินัยกรรมที่ทำเป็นเอกสารฝ่ายเมือง ถ้ากลัวว่าลูกหลานมันจะรู้ว่ายกสมบัติให้ไม่เท่ากัน อีกคนได้มากอีกคนได้น้อยมันจะเสียใจหรือโกรธเอา ก็ทำเป็นพินัยกรรมเอกสารลับเสีย โดยการเอาพินัยกรรมใส่ซองปิดผนึก แล้วก็ลงชื่อตามรอยต่อหรือรอยผนึก ถ้าทำบนอำเภอก็ไม่มีปัญหา ถ้าทำมาจากบ้านก็บอกนายอำเภอท่านว่า จะทำพินัยกรรมเอกสารลับ แต่ต้องพาพะยานไปอำเภอด้วย ๒ คน แล้วให้ถ้อยคำกับนายอำเภอต่อหน้าพะยานทั้งสองคนว่า นี่คือพินัยกรรมของผมล่ะ ผมจะมาทำกับท่านให้มันเป็นพินัยกรรมเอกสารลับ ถ้าพินัยกรรมในซองที่ปิดไว้ไม่ได้เขียนเองโดยตลอด นายอำเภอท่านก็จะถามว่าใครเป็นคนเขียนให้ และคนเขียนให้มีบ้านช่องหรือภูมิลำเนาอยู่ที่ไหน แล้วนายอำเภอท่านก็จะจดถ้อยคำลงไว้บนซอง ลงวันเดือนปี ลงชื่อพะยาน ลงชื่อเจ้าของพินัยกรรม และลงชื่อประทับตราตำแหน่งของนายอำเภอ แล้วนายอำเภอท่านก็จะจัดการเอาพินัยกรรมนั้นไปเก็บรักษาไว้บนอำเภอให้ ผู้ทำพินัยกรรมตายเมื่อไหร่ ท่านก็จะมอบพินัยกรรมให้ทายาทหรือผู้มีสิทธิอื่นใดตามที่ผู้ทำบอกไว้

การทำพินัยกรรม ถ้าไปทำบนอำเภอ นายอำเภอหรือเจ้าหน้าที่ที่นายอำเภอมอบหมายเขาก็จะทำให้ ให้คำแนะนำต่าง ๆ จนเรียบร้อย ไม่มีปัญหาอะไร อย่างนี้เขาเรียกว่าพินัยกรรมเอกสารฝ่ายเมือง ทีนี้ถ้าเป็นพินัยกรรมทำเอง เขียนเองทั้งฉบับก็ไม่มี

ปัญหามาก เขียนเองทั้งฉบับเสร็จก็ลงชื่อตัวคนเขียนหรือคนทำพินัยกรรมก็เป็นอันใช้ได้ แต่ต้องบอกวันเดือนปีที่เขียนหน่อย ไม่ต้องมีพะยานหรืออยากจะให้มีพะยานก็ได้ คำว่าเขียนเองนั้น ต้องเขียนด้วยลายมือของตัวเอง จะพิมพ์ไม่ได้ อย่าเผลอไปพิมพ์เข้า อย่าไปนึกว่าพิมพ์ดีดเองได้พิมพ์เอาไว้ดีกว่า เวลาตายไปแล้วคนเปิดพินัยกรรมจะได้อ่านกันง่าย ๆ ภาษากฎหมายท่านเรียกว่า พินัยกรรมเขียนเองทั้งฉบับ

แบบพินัยกรรมอีกอย่างหนึ่งก็คือ พินัยกรรมธรรมดา จะพิมพ์เองเขียนเองหรือไปจ้างวานใครมาเขียนให้ก็ได้ แต่ต้องมีพะยานอย่างน้อย ๒ คน คนทำพินัยกรรมต้องลงลายมือชื่อต่อหน้าพะยานทั้งสองคนก็ต้องลงลายมือชื่อด้วย ถ้าใช้คนอื่นเขียนให้ต้องระบุคนเขียน และถ้าคนเขียนเป็นพะยานด้วยก็ต้องระบุไว้ในพินัยกรรมว่าเป็นคนเขียนและพะยาน การลงชื่อก็ต้องลงลายเซ็นหรือเขียนชื่อ หรือเขียนชื่อไม่ได้จะพิมพ์นิ้วมือแทนก็ได้ กฎหมายท่านห้ามใช้ตรายาง แกงได หรือเครื่องหมายอื่นแทน ส่วนพะยานนั้นแม้ลายนิ้วหัวแม่มือก็ปั๊มแทนการลงชื่อได้

ข้อความในพินัยกรรมนั้น ข้อความที่จะต้องระบุก็คือ ต้องบอกว่าถ้าผู้ทำพินัยกรรมตายมีทรัพย์สินอะไรจะยกให้แก่ใครก็บอกไป ต้องบอกวันเดือนปีที่เขียนด้วย เพราะว่าพินัยกรรม คือ คำสั่งครั้งสุดท้ายของผู้ตายที่แสดงเจตนายกทรัพย์สินหรือแบ่งทรัพย์สินของตนให้ผู้อื่นอันจะให้มีผลเมื่อตนตายแล้ว แต่ก็ต้องระวังอีกนิดหนึ่งเวลาเขียนพินัยกรรมว่าจะยกทรัพย์สินอันไหนให้แก่ใครนั้น จะต้องยกให้กับคน จะเป็นลูกหลานของตนหรือใครก็ได้ ทรัพย์สินของเรานี้ จะยกให้ใครได้ทั้งนั้น จะยกให้นิติบุคคลตามกฎหมายก็ได้ เช่นยกให้วัด ยกให้มูลนิธิการกุศลหรือสมาคมการกุศล หรือยกให้ทางราชการ ยกให้ได้ทั้งนั้น แต่อย่าไปเขียนว่า ยกให้ไอ้ดำสุนัขที่ซื่อสัตย์ หรืออีด่างควายที่เคยทำนาให้ เพราะว่ามันเป็นสัตว์ ไม่ใช่คน มันเอาทรัพย์สมบัติไปใช้ไม่เป็น ถ้าเขียนเข้าไปในพินัย-กรรม ส่วนที่ยกให้หมูหมาวัวควายนั้นไม่มีผล พ่อแม่ลูกเมียของเจ้าของมรดกอาจจะเป็นความฟ้องร้องกันแบ่งเอาส่วนที่ยกให้หมูหมาวัวควาย ได้ในภายหลัง จะเดือดร้อนคนเป็นที่มีความอยากได้เปล่า ๆ

สิ่งที่จะต้องระวังอีกเรื่องหนึ่งก็คือ อย่าให้คนที่จะเป็นผู้รับมรดกเป็นพยานในพินัยกรรมเพราะจะทำให้คนนั้นหมดสิทธิในการรับมรดก จำไว้ให้ดีครับ โดยเฉพาะคนที่จะรับมรดกตามพินัยกรรม อย่าไปลงชื่อเป็นพยานในพินัยกรรมเข้า เดี๋ยวจะอดไม่ได้มรดก

พินัยกรรมด้วยวาจาจะทำได้เมื่อมีเหตุการณ์พิเศษเท่านั้น และเหตุการณ์พิเศษนั้น ทำให้ไม่สามารถจะทำพินัยกรรมเป็นลายลักษณ์อักษรตามที่ได้เล่ามาแล้วได้ เช่นว่าคนกำลังจะตายคิดจะทำพินัยกรรม ต้องตกอยู่ใน อันตรายใกล้ความตาย เวลามีโรคระบาด หรือในเวลาสงคราม เครื่องเขียนไม่มีจะใช้ การกล่าวด้วยวาจาเป็นพินัยกรรมที่สมบูรณ์ได้ แต่ต้องกล่าวต่อหน้าพยาน ๒ คน พยาน ๒ คน ต้องอยู่พร้อมกันด้วย พยานทั้งสองคนต้องไปแสดงตนต่อกรมการอำเภอโดยไม่ชักช้า และต้องบอกให้กรมการอำเภอทราบว่า ผู้ทำพินัยกรรมสั่งไว้ด้วยวาจาว่าอย่างไร สั่งที่ไหนวันเดือนปีที่สั่ง และเหตุการณ์พิเศษที่กีดขวางมิให้ทำพินัยกรรมเป็นลายลักษณ์อักษรนั้นเป็นอย่างไร พยานต้องพิสูจน์ให้เห็นเด่นชัดว่าเป็นความจริง ถ้าปรากฏจากการสืบสวนได้ความว่าไม่จริง เป็นความเท็จ พยานที่ไปแจ้งก็มีความผิดฐานแจ้งความเท็จ และพยานทั้งหมดจะต้องลงลายมือชื่อเอาไว้ท้ายข้อความที่แจ้ง และนายอำเภอจะเก็บรักษาเอาไว้ ผลของพินัยกรรมนี้จะสิ้นสุดลงเมื่อพ้นกำหนด ๑ เดือน นับแต่ผู้ทำพินัยกรรมด้วยวาจากลับสู่ฐานะที่จะทำพินัยกรรมแบบอื่น ๆ ที่จะเป็นลายลักษณ์อักษรได้ คือ ผู้ทำพินัยกรรมไม่กำลังจะตาย นอนเจ็บออด ๆ แอด ๆ อยู่ก็พอจะเรียกใครมาเขียนพินัยกรรมให้ได้แล้ว พ้นไปเดือนหนึ่งไอ้วาจาที่สั่งไว้ก็ไม่เป็นพินัยกรรมเสียแล้ว

ใคร ๆ ก็ทำพินัยกรรมได้ครับ กฎหมายบอกว่าคนที่ทำพินัยกรรมไม่ได้ ก็มีคนบ้ากับคนที่อายุไม่ครบ ๑๕ ปีบริบูรณ์ คนบ้ากับคนที่อายุไม่ครบ ๑๕ ปีบริบูรณ์ ทำพินัยกรรมถูกแบบอย่างไรก็ใช้ไม่ได้ครับ

เวลานี้ที่มีปัญหากันมาก ก็ได้แก่คนที่อยู่ต่างจังหวัดหรืออยู่ในชนบท มักไม่นิยมจะทำพินัยกรรมกัน โดยมากมักจะยกทรัพย์สินให้ผู้รับด้วยวาจา ซึ่งเป็นการกระทำที่เลื่อนลอยไม่มีหลักฐาน เมื่อมีเรื่องมีราวถึงขนาดไปตกลงกันอำเภอไม่ได้ ก็ต้องฟ้องยังโรงศาลเสียร้องกันเวลาทำมาหากิน เสียเงินเสียทอง เกิดความแตกร้าวกันขึ้นในวงศาคณาญาติ บางรายพี่น้องร่วมท้องไส้เดียวกันถึงกับฆ่าฟันกันล้มตายกันไปก็มี เพราะ

ไอ้เรื่องแบ่งสมบัตินี่แหละครับ ทำพินัยกรรมเสียให้ถูกต้องก็สิ้นเรื่อง ตอนที่มีชีวิตอยู่จะทำพินัยกรรมเมื่อไหร่ก็ได้ ทำไว้นานเท่าใดก็ไม่เสีย ทำไว้ก่อนแหละดี เพราะคนเราอาจจะตายเมื่อไหร่ก็ได้ ทางที่จะตายมีเยอะ นอนอยู่บนบ้านดี ๆ เครื่องบินอาจจะตกลงมาทับตายเอาบนบ้านก็ได้ ต่อไปอาจจะมีข่าวว่าดาวเทียมตกลงมาทับคนตายก็ได้ ของพรรค์นี้มันบ่อแน่ดอกนาย ตายไปแล้วเกิดลูกหลานพ้องร้องแย่งสมบัติกัน ไอ้ที่หาเอาไว้แทบเป็นแทบตาย กลายเป็นของคนอื่นไปเสียหมด เพราะลูกหลานมันเอาไปขายสู้ความกัน เสียแรงหาเสียเปล่า ๆ พวกลูกหลานคนตายก็เหมือนกัน เราอยากจะเตือนไว้หน่อย พอจะอลุ่มอล่วยกันได้ก็ตกลงกันเสีย เสียเปรียบได้เปรียบกันนิด ๆ หน่อย ๆ ก็ช่างมันเถอะ ถ้าสู้ความกันไปสมบัติที่ได้มาอาจจะไม่เท่ากับที่เสียไปก็ได้นะครับ บรรดาผู้ที่ทะเลาะเบาะแว้งเพราะพินัยกรรมนั้นก็เป็นญาติพี่น้องกันทั้งสิ้น อย่าทะเลาะวิวาทกันเลย ศัตรูกำลังรุกรานเราอยู่ ขอให้สามัคคีกันไว้เถอะพี่น้องไทยเอ๋ย

"ธรรมชาติได้กำหนดให้มนุษยชาติอยู่ภายใต้
การควบคุมของสองเจ้านายสูงสุด คือความเจ็บปวด
(Pain) และความพอใจ (Pleasure)

(เจเรมี เบนแธม)

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง "การประกันผู้ต้องหา"

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์-พุธ-ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น.–๐๖.๓๐ น.

ท่านผู้ฟังครับ รายการปกป้องครองธรรม ได้พูดถึงเรื่องที่เกี่ยวกับความสงบสุขของราษฎรมาหลายสิบเรื่องแล้ว สำหรับเรื่องที่เกี่ยวกับความยุ่งยากของประชาชนอีกเรื่องหนึ่งซึ่งราษฎรบ่นกันเหลือเกิน และปวดหัวไปตาม ๆ กัน ก็ไม่ใช่เรื่องอะไรหรอกครับ เรื่องที่เกี่ยวกับตำรวจนั่นแหละครับ เพราะธรรมดาตำรวจกับประชาชนหนีกันไม่พ้น ตั้งแต่เกิดจนตาย ฝ่ายหนึ่งเป็นผู้รักษากฎหมาย อีกฝ่ายหนึ่งมีโอกาสกระทำผิดกฎหมาย ส่วนเรื่องที่จะพูดถึงวันนี้ก็เรื่องประกันผู้ต้องหานะครับ

ทำไมต้องประกันผู้ต้องหาละครับ คนเราพูดง่าย ๆ ว่าไม่ทำผิดไม่ต้องเป็นผู้ต้องหา ผู้ต้องหาที่จะพูดถึงนะครับคือผู้ที่ทำผิดกฎหมายบ้านเมือง กฎหมายอาญานั่นแหละครับ เมื่อทำผิดกฎหมาย คนอื่นได้รับความเดือดร้อน ตำรวจเห็น รู้ หรือคนอื่นมาบอกตำรวจก็ต้องจับ จับ จับเข้ากรงขัง หรือจะเรียกว่าตะรางหรือมุ้งสายบัวก็ตามอุปฌาสัยนะครับ เมื่อโดนเรื่องอย่างนี้ก็ต้องกลุ้มใจกันละครับ พูดก็พูดเถอะครับ คนเราดู ๆ ก็แปลก ก่อนที่จะทำผิดไม่กลัวไม่ได้คิดอะไรเลย แต่พอถูกตำรวจจับเท่านั้นแหละครับ ร้องห่มร้องไห้วิ่งกันให้วุ่นไปหมด เมื่อถูกขังก็ต้องมีการวิ่งเต้นขอประกัน เพื่อให้ออกจากมุ้งสายบัวแหละครับ ความจริงในเรื่องประกันผู้ต้องหาก็ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไรเลย แต่เป็นเพราะความไม่เข้าใจของราษฎรเอง จึงทำให้เรื่องง่ายกลายเป็นเรื่องยาก และกินเวลานานเหลือเกิน เพราะฉะนั้นพอออกชื่อถึงสถานีตำรวจจึงกลัวกันเหลือเกิน ไม่อยากจะกรายเข้าใกล้โรงพัก ตำรวจกับประชาชนเข้ากันไม่ได้ ความจริงตำรวจก็คนธรรมดา

แต่พอแต่งเครื่องแบบ บางคนพูดง่าย ๆ ว่าทำเขื่อง พูดไม่ใคร่เข้าหูคน เบ่งกันบ้างจนเป็นที่หมั่นไส้ของประชาชน ตำรวจนั้นเป็นผู้รักษากฎหมาย สุภาพกันหน่อยก็จะน่ารักจริงไหมครับ

เอาละครับ พูดกันมาตั้งนาน ยังไม่ถึงความสำคัญของการประกันผู้ต้องหาเลย การประกันผู้ต้องหาในที่นี้หมายถึงการขอประกันผู้ต้องหาคดีอาญาที่ถูกคุมขังขั้นสอบสวนของตำรวจเท่านั้น มิได้รวมถึงขั้นพนักงานอัยการหรือศาลนะครับ สิ่งแรกที่จะกระทำในการประกันผู้ต้องหา คือใบยื่นคำร้องขอประกันตัวผู้ต้องหา ณ สถานีตำรวจที่ควบคุมตัวผู้ต้องหานั้นไว้ การยื่นคำร้องไม่ต้องเสียเงิน เพียงแต่เสียค่าธรรมเนียมในการเขียนคำร้องเพียง ๒ บาทเท่านั้น และค่าอากรอีก ๒๐ สตางค์ ต่อจากนั้นก็เป็นเรื่องของเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ดำเนินการ เพื่อเสนอต่อผู้มีอำนาจในการอนุญาตให้ประกันคือผู้ที่เป็นสารวัตร หรือผู้บังคับกองเป็นผู้พิจารณา เมื่อสารวัตรใหญ่หรือผู้บังคับกองอนุมัติก็เป็นเสร็จเรื่อง คือนำผู้ต้องหาออกจากห้องขังได้ แต่มิได้หมายความว่าเสร็จสิ้นคดีไปแล้ว การประกันผู้ต้องหาจากโรงพักนี้มีระยะเวลาแค่ตำรวจสอบคดีหรือทำสำนวนเสร็จเท่านั้น เมื่อส่งสำนวนฟ้องผู้ต้องหาอยู่ในอำนาจของศาลแล้วก็เป็นอันสิ้นสุด

ทีนี้หันมาพูดในเรื่องหลักทรัพย์การค้ำประกัน เพราะเมื่อจะประกันผู้ต้องหาก็แสดงตัวเพื่อประกันเฉย ๆ ตำรวจเขาไม่ยอมหรอกครับ เพราะหากปล่อยไป พอผู้ต้องหาหนีไม่ทราบว่าจะใช้อะไรเป็นหลักยึดถือไว้ ฉะนั้นอย่าลืมนะครับ ว่าการประกันนั้นต้องมีหลักทรัพย์ประกันที่ทางราชการตำรวจกำหนดไว้มี ๓ ประเภทด้วยกัน คือเงินสด หลักทรัพย์อื่น และบุคคลค้ำประกันโดยแสดงหลักทรัพย์ พูดถึงเรื่องเงินสดที่จะนำมาวางเป็นเงินประกันนั้นต้องเป็นเงินไทยนะครับ ส่วนหลักทรัพย์อื่นนั้นหมายถึงพันธบัตรของรัฐบาลและโฉนดที่ดิน เฉพาะโฉนดที่ดินหากมีชื่อผู้อื่นร่วมอยู่ด้วย ต้องได้รับอนุญาตจากผู้ถือกรรมสิทธิ์ร่วมนั้นต้องมีหลักฐานมาแสดงด้วย และโฉนดที่ดินที่นำมาวางเป็นหลักประกันนั้น ผู้ประกันต้องหานายตำรวจสัญญาบัตรประจำการ ทำหนังสือรับรองด้วยว่าโฉนดนั้นเป็นโฉนดที่แท้จริง และมีราคาตามอ้างในสัญญาประกัน ท่านผู้ฟังเห็นแล้วนะครับ ว่ามีโฉนดก็ไม่ใช่ประกันได้ทันที จะต้องมีการตีราคา มีนายตำรวจสัญญาบัตรประจำการรับรอง อีกอย่างนะครับ ในกรณีที่ให้มีบุคคลที่วางใจมีหลักทรัพย์แสดงเป็น

หลักประกันนั้น ก็เป็นเพียงเปิดโอกาสให้ผู้ประกันเพียงแต่แสดงหลักทรัพย์ประกันได้ เช่นนำบ้านที่เป็นอสังหาริมทรัพย์มาแสดง แต่ต้องเป็นที่เชื่อถือของเจ้าพนักงานตำรวจด้วยว่าเป็นกรรมสิทธิของผู้ประกันจริง และมีราคาพอตามสัญญาประกัน ที่พูดมาทั้งหมดเป็นเรื่องของหลักทรัพย์ที่จะเอามาประกันผู้ต้องหา ทีนี้ส่วนผู้จะไปประกันเขานั้นต้องมีอะไรไปบ้าง ไม่ใช่ไปโรงพักแล้วบอกว่า ผมชื่อนายนั้น นายนี่ ใครจะทราบละครับ ไม่มีใครรู้จักท่านหรอก จึงขอบอกเสียเลยว่า ผู้ที่ไปประกันผู้อื่นนั้นต้องมีบัตรประชาชน เพราะตำรวจจะได้ทราบว่าชื่ออะไร อยู่ที่ไหน ทำมาหากินอะไร พอจะเป็นนายประกันได้หรือไม่ สำหรับหลักฐานอื่นที่จะใช้เป็นหลักประกันก็ต้องติดตัวไปด้วยนะครับ ไม่ใช่ไปตัวเปล่า กลับมาเอาใหม่สามเที่ยว สี่เที่ยว แล้วหาว่าตำรวจไม่อำนวยความสะดวก ปัญหาต่อไปที่ทำความหนักใจให้แก่ผู้ค้ำประกันและตำตรวจก็คือ การตีราคาทรัพย์สำหรับค้ำประกันนั้นแหละครับ บางรายราคาหลักทรัพย์ เมื่อตีราคาแล้วน้อยไปไม่พอจะประกัน ก็หาว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจกลั่นแกล้งบ้าง เบี้ยวบ้าง อะไรทำนองนี้ ความจริงราคาหลักทรัพย์ของเราเท่าไรก็พอจะทราบ ค่าประกันผู้ต้องหาเขาตีราคาเท่าไรก็ลองเปรียบเทียบดูเองก็แล้วกัน ถ้าหลักทรัพย์ไม่พอก็หาเพิ่มเติมก็แล้วกัน แต่อย่าลืมนะครับว่า ถ้าเป็นคดีอุกฉกรรจ์ เช่นคดีฆ่าคนตาย หรือปล้นทรัพย์ พนักงานสอบสวนไม่อาจกำหนดค่าปรับตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ มักจะตีราคาประกันสูงประมาณหนึ่งแสนบาท สำหรับคดีความผิดพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค ก็ได้มีประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๙๖ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๑๕ กำหนดราคาหลักประกันในการขอประกันผู้ต้องหาไว้ไม่เกินจำนวนเงินตามเช็คนั้น

ที่พูดมาถึงบุคคลที่จะยื่นคำร้องขอประกันตัวผู้ต้องหา เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ต้องพิจารณากลั่นกรองกันอย่างละเอียดทีเดียวละครับ ไม่ใช่ใครก็จะขอประกันได้ เพราะการทำสัญญาประกันนั้นเป็นนิติกรรม จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์อย่างหนึ่ง เจ้าพนักงานผู้ทำนิติกรรมจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ ในส่วนที่ว่าด้วยนิติกรรม พูดง่าย ๆ ว่าผู้ที่จะไปขอประกันตัวผู้ต้องหานะครับ จะต้องไม่เป็นผู้เยาว์ ไร้หรือเสมือนไร้ความสามารถ ถ้าเป็นหญิงมีสามี ก็ต้องได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสามีมาแสดง หากเป็นกรณีมอบอำนาจให้คนอื่นนำหลักทรัพย์ไปขอประกันผู้ต้องหาแทน ก็ต้องมี

หลักฐานใบมอบอำนาจตามกฎหมาย ไปมอบแก่เจ้าพนักงานด้วย แต่ถ้าเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย ต้องให้ผู้ทำการแทนนิติบุคคลนั้นมายื่นคำร้องขอประกันผู้ต้องหาได้ แต่นิติบุคคลนั้นจะต้องจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลที่ถูกต้องตามกฎหมายด้วย

เท่าที่กล่าวมาตั้งแต่ต้นนะครับ เป็นเรื่องของการประกันผู้ต้องหาจากสถานีตำรวจนะครับ พูดมาเพื่อให้พี่น้องที่ไปติดต่อขอประกันผู้ต้องหาไม่ต้องเสียเวลาทำมาหากินกันมากนัก คือได้เตรียมเอกสารไปให้พร้อม แต่ก็ขอเตือนตบท้ายอีกหน่อยนะครับว่า ในบางครั้งที่ต้องเสนอสัญญาประกันไปยังผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือพิจารณา ผู้ขอค้ำประกันควรจะติดตามเรื่องไปด้วยนะครับ หากเกิดมีการสงสัยเรื่องหลักทรัพย์ขึ้นมาจะได้อธิบายกันได้ เรื่องมันจะได้เสร็จสิ้นเร็ว ๆ เดี๋ยวจะมาว่ามีการถ่วงเรื่องหรือเบี้ยวกันอีก

รายการปกป้องครองธรรม ใคร่ขอเรียนให้พี่น้องที่รักว่า เรื่องการประกันก็นับว่ายุ่งยากพอควร เพราะกว่าจะประกันได้ก็ต้องเข้าไปนอนซังเตในกรงเสียหลายชั่วโมงหลายวันหรือหลายสัปดาห์แล้วแต่คดี แม้ว่าประกันตัวออกมาแล้ว เพื่อนฝูงหรือใครก็ทราบลือกันไป และล้อเลียนว่าคนติดตะราง คนถูกขัง กลายเป็นคนมีแผลมีปมด้อยไป เพราะฉะนั้น อย่าไปริกระทำความผิดเข้า หรือเห็นว่าจะผิดก็หลับหูหลับตาหนีไป อย่าไปทิษฐิมานะ กลัวเสียเหลี่ยมกัน แล้วก็จะเสียใจภายหลัง จึงขอให้เราอยู่กันอย่างสงบสุขดีกว่า

ลิ้นของคนฉลาดอยู่ที่หัวใจ ส่วนลิ้นของคนโง่อยู่ที่ปาก

(วาทะปราชญ์)

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง เช่าซื้อกับการซื้อเชื่อ

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์–พุธ–ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

รถยนต์สมัยนี้ราคาแพงคันหนึ่งราคาตั้งหลาย ๆ แสน ต่างคนต่างบ่นกันว่าไม่มีเงิน เงินทองเป็นของหายาก แต่คุณเอ๋ยหลวงท่านสร้างถนนเพิ่มขึ้นปีละไม่รู้กี่ร้อยกี่พันกิโลเมตร ก็ยังไม่พอให้รถยนต์วิ่ง จะไปไหนมาไหนระยะทางไม่กี่กิโลเมตรใช้เวลาเป็นชั่วโมง รถติดกันเป็นพืด ใครไม่มีรถยนต์ใช้ดูเหมือนว่าจะกลายเป็นคนล้าสมัยไปเข้าสังคมกับใครเขายาก จะไปติดต่อการงานกับใครเขาก็ดูไม่ค่อยนับหน้าเชื่อถือ ใครมีรถเก๋งคันงาม ๆ นั่ง ย่อมได้รับการนับหน้าถือตาจากวงสังคม ใครเขาก็เกรงอกเกรงใจ เมื่อสังคมเป็นอย่างนี้ทุกคนไม่ว่าจะยากมีดีจน ก็พยายามขวนขวายหาเงินซื้อรถมาประดับบารมี ไอ้ที่พอจะมีกินหน่อยก็ไม่ค่อยเดือดร้อน เลือกรถราคาหลาย ๆ แสนได้ ที่ไม่ค่อยจะมีเงินก็พยายามหาซื้อรถเก่า ๆ ที่พอวิ่งได้มาใช้ ไอ้รถเก่ามาก ๆ วิ่งไปบ้างหยุดตายกลางถนนบ้าง ทำให้การจราจรติดขัด แม้รถเก่า ๆ พี่น้องอย่านึกว่าคันหนึ่งราคาสองสามพันบาทนะครับ ล่อเข้าไปคันหนึ่งหลาย ๆ หมื่นเหมือนกัน แต่ด้วยความอยากได้อยากดังก็ต้องขวนขวายหามาจนได้ เงินทองสมัยนี้หายากจะเอาเงินที่ไหนเป็นหมื่นเป็นแสนซื้อรถยนต์กันเล่า แต่ละคนเงินเดือนคนละไม่กี่พันบาท ลำพังแต่ใช้กินในครอบครัวก็ไม่ค่อยพอหัวเดือนท้ายเดือน ข้าวสาร ผักหญ้าต่าง ๆ ก็ขึ้นราคากัน จนรัฐบาลท่านต้องประกาศควบคุมราคาเครื่องอุปโภคบริโภคกันยกใหญ่ มันน่าแปลก เขาหาเงินหาทองกันมาจากไหน รถยนต์ถึงได้เต็มบ้านเต็มเมือง ผมจะบอกให้ก็ได้ครับ เขาใช้วิธีซื้อแบบ

ผ่อนส่ง คือเอาเงินดาวน์ลงไปก้อนหนึ่ง ส่วนที่เหลือก็ผ่อนส่งกันไป บางคนผ่อนระยะสั้น บางคนผ่อนส่งระยะยาว บางรายตักเข้าไปสามสี่ปี จะผ่อนสั้นหรือยาวขึ้นอยู่กับฐานะของแต่ละบุคคล พูดง่าย ๆ ก็คือขึ้นอยู่กับว่าแต่ละคนจะมีปัญญาผ่อนเขาเดือนละเท่าไร ถ้าผ่อนเดือนละมาก ๆ ระยะการผ่อนก็สั้นลง โดยการซื้อขายแบบนี้จึงทำให้รถยนต์ราคาหลาย ๆ แสนบาทวิ่งเต็มบ้านเต็มเมือง แต่พวกที่เขามีเงินมีทองจริง ๆ เขาซื้อเงินสดเลยก็มีมาก พวกนี้จะไม่ขอพูดถึง การซื้อแบบผ่อนส่งนี้ใช่ว่านิยมเฉพาะการซื้อขายรถยนต์ การซื้อของทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ ตู้เย็น วิทยุ ตัดเสื้อตัดกางเกง ต่างก็นิยมใช้ระบบผ่อนส่งทั้งสิ้น ใครมัวแต่จะขายเฉพาะเงินสด ก็ไม่ต้องขายกันละ เพราะคนไม่ค่อยมีเงินสดซื้อกัน โดยเฉพาะการซื้อขายที่ดิน บ้านเรือน นิยมใช้ระบบเงินผ่อนกันทั้งนั้น ระยะเวลาผ่อนส่งสิบปีสิบห้าปีก็มี กว่าจะผ่อนกันหมด ลูกหลานโตเป็นหนุ่มสาวไปตาม ๆ กัน

ท่านผู้ฟังคงแปลกใจว่า มาพูดเรื่องการซื้อขายแบบผ่อนส่งกันทำไมเสียเวลาทุกคนเขารู้จักเรื่องอย่างนี้กันดีแล้ว แทบจะพูดได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันทีเดียว ที่ได้หยิบยกเรื่องนี้มาพูดก็เพราะการซื้อขายแบบผ่อนส่งนี้ มีลักษณะการซื้อขายคล้ายกับการเช่าซื้อ ผมพูดแต่เพียงว่าคล้ายกันเท่านั้น เพราะฉะนั้นจริง ๆ แล้วไม่เหมือนกัน การเช่าซื้อกับการซื้อ เช่าหรือซื้อขายแบบผ่อนส่งนั้นไม่เหมือนกัน แต่จะต่างกันอย่างไรจะได้พูดให้ฟังต่อไป เพราะขณะนี้มีผู้เข้าใจเรื่องซื้อขายแบบผ่อนส่งกับการเช่าซื้อสับสนกันมาก มักจะมีความเข้าใจว่าเหมือนกันเป็นอย่างเดียวกัน ถ้าเข้าใจว่าเหมือนกันที่จริงแล้วไม่เหมือนกัน ก็อาจทำให้เกิดผลเสียหายได้ เพราะผลในกฎหมายของทั้งสองเรื่องนี้ต่างกัน นี่คือจุดใหญ่ที่จะพูดให้ท่านผู้ฟังได้เข้าใจกันในวันนี้ การที่ท่านผู้ฟังได้รับฟังกันอยู่ทุกวี่ทุกวัน ทางวิทยุกระจายเสียงบ้าง ทางหน้าหนังสือพิมพ์ ตามป้ายโฆษณาหรือหนังสือชี้ชวนต่าง ๆ ว่าบ้านและที่ดินผ่อนส่งระยะยาว เงินดาวน์ไม่มี วิทยุโทรทัศน์หลายขนาดผ่อนส่งเดือนละสองร้อยบาท อะไรต่อมิอะไรอีกมากมาย ท่านผู้ฟังคงเข้าใจว่าเป็นการซื้อขายแบบผ่อนส่ง แต่ที่แท้จริงแล้วการซื้อขายแบบนี้ ผู้ขายส่วนมากมักจะทำในรูปของการเช่าซื้อ ไม่ใช่การผ่อนส่งตามที่พูดกัน การที่จะเข้าใจว่าเป็นการซื้อขายแบบผ่อนส่งหรือเช่าซื้อนั้น ต้องเข้าใจเสียก่อนว่าการซื้อขายแบบผ่อนส่งและการเช่าซื้อ

นั้นคืออะไร เช่าซื้อคือการที่เจ้าของเอาทรัพย์สินให้เช่า โดยเจ้าของส่งมอบทรัพย์ให้ผู้เช่าซื้อได้ครอบครอง ใช้ประโยชน์ และผู้เช่าซื้อชำระเงินให้เป็นงวด ๆ และมีเงื่อนไขว่าเมื่อผู้เช่าซื้อ ส่งใช้เงินตามจำนวนที่ตกลงกันไว้แล้ว จึงให้ทรัพย์นั้นตกเป็นกรรมสิทธิ์เด็ดขาดแก่ผู้เช่าซื้อ ตัวอย่างเช่น นายอุตสาหะ ฯ เก็บหอมรอมริบ พอมีเงินก้อนหนึ่งก็ไปที่บริษัทซื่อตรงจัดสรรที่ดินและบ้าน ขอเช่าซื้อบ้านและที่ดินในราคาสองแสนบาท โดยชำระล่วงหน้าให้สองหมื่นบาท และผ่อนส่งเดือนละหนึ่งพันบาทจนกว่าจะครบ อย่างนี้นายอุตสาหะเข้าอยู่ในบ้านและที่ดินนั้นได้เลย แต่ต้องผ่อนส่งเงินให้บริษัทซื่อตรงฯ เดือนละพันบาทจนกว่าจะครบสองแสนบาท เมื่อยังผ่อนไม่ครบกรรมสิทธิ์ในบ้านและที่ดินยังเป็นของบริษัทซื่อตรง ฯ เขาอยู่ เมื่อไหร่ผ่อนให้เขาจนครบสองแสนบาทแล้ว นายอุตสาหะจึงจะได้กรรมสิทธิ์ นี่เป็นเรื่องการเช่าซื้อกรรมสิทธิ์ยังไม่โอนไปทีเดียว ต่อไปจะพูดถึงเรื่องการซื้อเช่าหรือซื้อขายแบบผ่อนส่ง การซื้อขายแบบนี้เป็นการซื้อขายแบบธรรมดา คือผู้ซื้อได้กรรมสิทธิ์ในทรัพย์นั้นแล้ว ตั้งแต่ทำสัญญาซื้อขายกันเสร็จเด็ดขาด แต่ยังไม่ได้ชำระราคาให้ทั้งหมด คือผ่อนเวลาชำระเงินออกไปในวันหลังเท่านั้น เรียกภาษาชาวบ้านว่า ซื้อเชื่อ ตัวอย่างเช่น นายแดงซื้อโทรทัศน์จากร้านสหกรณ์ไป ราคาสองพันบาท โดยขอผ่อนชำระให้เป็นรายเดือน ๆ ละห้าร้อยบาท อย่างนี้ นายแดงได้กรรมสิทธิ์ในโทรทัศน์ตั้งแต่แรกเลย ท่านผู้ฟังคงเห็นแล้วว่าการเช่าซื้อกับการซื้อเชื่อหรือซื้อขายแบบผ่อนส่งนั้นดูลักษณะภายนอกแล้วย่อมคล้ายคลึงกัน คือผู้ซื้อได้ทรัพย์สินไป โดยมิได้จ่ายเงินให้กับผู้ขายทั้งหมด แต่ผ่อนชำระให้เป็นงวด ๆ ตามแต่จะตกลงกัน แต่ข้อแตกต่างประการสำคัญก็คือ เรื่องเช่าซื้อกรรมสิทธิ์ยังไม่ตกมาเป็นของผู้เช่าซื้อจนกว่าผู้เช่าซื้อจะใช้ราคาเช่าซื้อครบถ้วนแล้ว ผู้เช่าซื้อจะเอาทรัพย์ไปจำนำหรือจำหน่ายจ่ายโอนให้คนอื่นไม่ได้ ถ้าขืนทำไปอาจเป็นผิดกฎหมายอาญาฐานยักยอกทรัพย์ จะพาให้ติดคุกติดตารางไปตาม ๆ กัน ใช่ว่าจะติดคุกติดตารางเพียงอย่างเดียว เจ้าของยังฟ้องเรียกเอาทรัพย์นั้นคืนมาได้ แต่ก็ยังมีผู้ฝ่าฝืนถือไป เช่าซื้อของเขามาได้สองสามเดือนแล้วเอาทรัพย์นั้นออกขายบ้าง จำนำบ้าง เพื่อต้องการเอาเงินสดมาใช้ หากเจ้าของเขาเอาเรื่องก็จะพากันเดือดร้อนไปตาม ๆ กัน แต่ถ้าเป็นการซื้อขายแบบผ่อนส่งแล้วกรรมสิทธิ์มักตกเป็นของผู้ซื้อทันทีตั้งแต่ทำสัญญา ผู้ซื้อผ่อนจะโอนทรัพย์นั้นให้เมียน้อย อีตัวที่ไหน

ก็ได้ หรือจะทำอย่างไรกับทรัพย์สินก็ทำได้ทั้งสิ้น นี่คือข้อแตกต่างที่สำคัญในเรื่องของการได้กรรมสิทธิ์ แต่มีข้อแตกต่างที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ ในเรื่องเช่าซื้อนั้น หากผู้ซื้อหรือผู้เช่าซื้อผิดนัดไม่ชำระเงินสองงวดติดกัน เช่นถ้ากำหนดชำระเงินทุก ๆ สิ้นเดือน ถ้าถึงสิ้นเดือนแล้วไม่ชำระสองเดือนติดกันแล้ว ผู้ให้เช่าซื้ออาจบอกเลิกสัญญา และเรียกเอาทรัพย์คืนไป ส่วนเงินค่าเช่าซื้อที่จ่ายไปแล้ว ผู้ให้เช่าซื้อหรือเจ้าของมีสิทธิริบไว้ได้ทั้งหมด แต่ถ้าเป็นเรื่องซื้อแบบผ่อนส่งแล้ว ผู้ขายมีทางทำได้สองอย่างคือ ฟ้องเรียกเงินที่ยังค้างอยู่ หรือมิฉะนั้น ก็บอกเลิกสัญญาเอาทรัพย์นั้นคืนได้ แต่ผู้ขายต้องคืนเงินที่ผู้ซื้อเขาชำระให้ตนไว้แล้ว ผู้ขายจะเอาทั้งของคืนและริบเงินอย่างเช่นกรณีเรื่องเช่าซื้อไม่ได้ ผู้ขายมีสิทธิเพียงฟ้องเรียกค่าเสียหายได้จำนวนหนึ่งเท่านั้น

ฉะนั้น หากจะมีการซื้อขายแบบผ่อนชำระราคาภายหลังแล้ว ผู้ขายจึงนิยมบังคับให้ผู้ซื้อทำเป็นสัญญาเช่าซื้อ ซึ่งทางฝ่ายผู้ขายได้ประโยชน์มากกว่า พวกที่ซื้อบ้านแบบผ่อนส่งก็ดี ซื้อรถยนต์แบบผ่อนส่งก็ดี ผู้ขายมักจะบังคับให้ทำในรูปเช่าซื้อทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นการที่จะเป็นการซื้อเชื่อหรือเช่าซื้อนั้น ขึ้นอยู่กับว่าได้ตกลงกับผู้ขายในแบบใด ซึ่งผลในกฎหมายของทั้งสองนี้แตกต่างกันมากตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ใครที่รู้ตัวว่าไม่อยู่ในฐานะที่จะผ่อนส่งเขาได้โดยสม่ำเสมอ แล้วอย่าไปเช่าซื้อเขามา เพราะหากไม่มีเงินให้เขาสองงวดติดกันแล้วจะสูญเงินเปล่า เรื่องเช่าซื้อนี่ไม่ใช่ของที่จะทำกันเล่น พลาดท่าพลาดทางไม่รู้ซึ่งในเรื่องนี้ก็อาจติดคุกติดตรางได้เหมือนกัน ก่อนจะซื้อหาอะไรจงประมาณตนให้ดี จะพาครอบครัวเดือดร้อน (ดังภาษิตที่ว่า เห็นช้างขี้ก็อย่าขี้ตามช้าง อย่าเห็นแก่ความสะดวกความสุขสบาย ความโก้เก๋ที่จะได้รับพยายามซื้อหาแต่ของที่จำเป็น การซื้อแบบผ่อนส่งหรือเช่าซื้อนี้ ราคาของก็มักจะสูงกว่าราคาเงินสดเป็นจำนวนมาก รัฐบาลท่านขอให้ทุกคนช่วยกันประหยัด ก็ช่วย ๆ ท่านหน่อย อย่าฟุ่มเฟือยนัก ประเทศชาติของเราจะไม่ต้องเสียเปรียบดุลย์การค้าของต่างประเทศเขามากนัก.

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง สัญญาก่อนสมรส

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์ – พุธ – ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

สังคมมนุษย์นี้มีความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกันมาก ไม่ว่าจะเป็นในด้านความเป็นอยู่ การศึกษาหรือในเรื่องอื่น ๆ จะหาความเท่าเทียมกันยาก บางคนร่ำรวยมหาศาล มีความเป็นอยู่อย่างฟุ่มเฟือย เครื่องใช้ไม้สอยล้วนแต่ของดี ๆ ราคาแพง เสื้อผ้าอาภรณ์ชุดหนึ่งเป็นร้อยเป็นพันบ้านช่องห้องหับใหญ่โตยังกับปราสาทราชวัง หน้าร้อนอยู่บ้านอยู่ช่องกันไม่ได้ ต้องหาที่พักผ่อนตากอากาศกัน ที่รวยน้อยหน่อย ก็เที่ยวเตร่อยู่ในประเทศ แถวชายทะเลหรือสถานที่ท่องเที่ยวต่างจังหวัด พวกที่รวยมากหน่อยก็ขี่เครื่องบินไปตากอากาศเมืองนอกเมืองนาตามอัธยาศัย เป็นที่เพลิดเพลินเจริญใจไปตาม ๆ กัน นี่ว่ากันถึงคนรวย ตอนนี้ลองหันมาดูพวกคนจน ๆ บ้าง พวกจนนี้จนหลาย อาหารการกินก็ไม่ต้องพูดกันละ หมู เห็ด เป็ด ไก่ ในรอบปีไม่เคยพบ ล่อน้ำพริกกับปลาทูกันทุกวัน แถมตามข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์เมื่อสองสามวันนี้ ว่าปลาทูเต็มไปด้วยพยาธิ เมื่อกินเข้าไปแล้วจะทำให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ขึ้น ถ้าเป็นจริงตามที่หนังสือพิมพ์เขาว่า แล้วคนจน ๆ จะกินอะไร บ้านอยู่อาศัยเล็กยังกะรังหนู หลังคาบ้านกันแดดกันฝนก็ไม่ค่อยได้ แต่แม้บ้านที่อยู่จะเล็กจะน้อยอย่างไรก็ยังดีกว่าพวกที่ไม่มีบ้านอยู่อาศัย เช่นพวกสลัมแถวคลองเตยที่ถูกทางการท่าเรือฯเขาไล่ที่ตั้งหมื่นสองหมื่นคนต่างก็ไม่รู้จะไปซุกหัวหลับนอนกันที่ไหน ต้อง

เที่ยวเร่ร่อนหลับนอนตามใต้สะพานบ้าง หรือมีที่ดินตรงไหนว่าง ๆ ก็หาเศษไม้รังกระดาษมาทำเป็นเพิงกันแดดกันน้ำค้าง จนรัฐบาลท่านต้องยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ โดยพยายามจะหาที่อยู่อาศัยให้กับผู้ไร้ที่อยู่อาศัยพวกนั้น ก็นับว่าเป็นข่าวที่น่ายินดีอีกอย่างหนึ่งที่รัฐ-บาลท่านไม่ทอดทิ้งพี่น้องประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนตกทุกข์ได้ยาก ก็ต้องช่วย ๆ กันไปคนละไม้ละมือ

ที่พูดมาให้ฟังนี้อย่าไปคิดอะไรให้มันมากเรื่องไปถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาของโลกก็แล้วกัน มีคนจนก็ต้องมีคนรวย มีคนสวยก็ต้องมีคนไม่สวย เป็นของคู่กันไป แม้จะเป็นเรื่องธรรมดาของโลกก็ตาม แต่คนจน ๆ ก็อยากจะรวย คนรวยก็ไม่อยากที่จะจน ทุกคนอยากจะรวยกันทั้งนั้น ท่านผู้ฟังคงแปลกใจว่าทำไมวันนี้ จึงได้พูดกันถึงเรื่องยากดีมีจนกันเสียยืดยาว มันไม่เห็นเกี่ยวกับเรื่องสัญญาก่อนสมรสตรงไหน เรื่องนี้จะว่าเกี่ยวก็ไม่ใช่ จะว่าไม่เกี่ยวก็ไม่เชิง เพราะสัญญาก่อนสมรส มูลเหตุของสัญญาก็เกิดมาจากเรื่องมี ๆ จน ๆ นั่นเอง กล่าวคือคนเราที่ชอบพอรักใคร่คิดจะเป็นคู่ผัวตัวเมียกันนั้น ไม่ใช่ว่าชอบกันอย่างเดียวแล้วก็จะได้แต่งงานกันสะดวกทุกคู่ไป โอ๊ย มันมีปัญหาสารพัด แต่ปัญหาที่ยิ่งใหญ่อันดับหนึ่ง คงได้แก่เรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ นั่นเอง ไอ้หนุ่มไม่มีเงินมีทองค่าสินสอดทองหมั้นให้พ่อแม่ฝ่ายหญิงเขา เขาก็ตั้งข้อรังเกียจเอา ผมว่าจะเลือกลูกเขยลูกสะใภ้กันสักที อย่ามองแต่เรื่องมี ๆ จน ๆ เพียงอย่างเดียว ถึงแม้ จะได้ไอ้ที่จนหน่อย แต่เป็นคนดี รู้จักทำมาหากิน อุปนิสัยใจคอดี ก็น่าจะรับไว้พิจารณาบ้าง ไม่ผิดกติกาแต่อย่างใด แต่ถึงอย่างไรก็ตามทุกคนก็คงอยากให้ลูกหลานของตนแต่งงานอยู่กินกับคนมั่งมีศรีสุข แต่ไอ้เรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ พรรค์นี้ ใช่ว่าจะเลือกให้เกิดขึ้นกับคนนั้นคนนี้ได้ตามชอบใจ มันเกิดขึ้นของมันเอง ดังเช่นพวกนักประพันธ์เขากล่าวกันไว้ว่า ความรักไม่มีพรมแดน ไม่มีชั้นวรรณะ อะไรทำนองนั้น ผมไม่ค่อยถนัดนัก ที่เขาพูดมันก็จริงของเขา ดังเช่นลูกสาวเศรษฐีชอบพอรักใคร่กับคนขับรถ แหม่มฝรั่งสถานทูต เลิกรากับผัวมารักใคร่อยู่กินกับกรรมกรสามล้อ ว่ากันให้นัวไปเลย เหตุที่ความรักมันไม่เลือกที่เกิดนี้เอง จึงทำให้เกิดปัญหาขึ้น คือพ่อแม่พี่น้องของพวกผู้รากมากดีต่างกีดกันไม่ให้ลูกหลาน

ของตนไปชอบพอรักใคร่กับคนยากคนจน ที่กีดกันจนเป็นผลสำเร็จก็มีมาก ไอ้ที่ไม่สำเร็จได้แต่งงานอยู่กินกันเป็นคู่ผัวตัวเมีย ชนิดที่เรียกกันว่าดอกฟ้ากับหมาวัดก็มีหลาย บางคู่ถูกกีดกันมาก ๆ เกิดน้อยอกน้อยใจในบุญวาสนาขึ้นมา ก็หาทางออกโดยการฆ่าตัวตายเพื่อแสดงให้โลกรู้ถึง – ความรักแท้ ผมเห็นใจผู้หลักผู้ใหญ่ที่มีความเป็นห่วงบุตรหลานของตน จะตกระกำลำบาก หากแต่งงานมีครอบครัวไปแล้ว และกลัวว่าฝ่ายพวกคนจนจะเข้ามีส่วนในทรัพย์สมบัติ ทรัพย์สินจะถูกผลาญเสียหมด หรือพวกคุณผู้หญิงฐานะดี เป็นนักธุรกิจชั้นนำเป็นที่หมายปองของพวกหนุ่มโสด ไม่โสด และพวกแมงกะชอนแท้ทั้งหลายอยากจะมีสามีกับเขา ก็เกรงว่าเมื่อแต่งงานแต่งการไปแล้ว สามีจะทำปู้ยี่ปู้ยำกับทรัพย์สินของตน หรือเมื่อแต่งงานไปแล้วตนเองมีความประสงค์จะจัดการทรัพย์สิน ธุรกิจของตนเองไม่ต้องการให้สามีเข้ามายุ่งเกี่ยว

หากกลัวเช่นนี้ก็พอมีทางแก้ไขได้ ไม่ต้องทนอยู่เป็นสาวแก่แม่หม้ายขึ้นคงขึ้นคานไป ทางแก้ก็คือกฎหมายกำหนดวิธีการแก้ไขปัญหาเรื่องนี้ไว้ โดยอนุญาตให้ชายหญิงทำสัญญาก่อนสมรสกันไว้ได้ สัญญาก่อนสมรสนี้ต้องทำเป็นหนังสือ ลงลายมือชื่อคู่สมรสและพยานอย่างน้อย ๒ คน และข้อสำคัญคือสัญญานี้จะต้องทำขึ้นก่อนที่จะแต่งงานกัน หรืออย่างช้าที่สุดในขณะที่จดทะเบียนสมรสกัน โดยชายหญิงจะขอให้นายทะเบียนบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ก็ได้ สาระสำคัญที่ควรระบุไว้ในสัญญาก่อนสมรส เช่นกำหนดกันไว้ว่าให้ทรัพย์สินที่ทั้งสองฝ่ายมีมาก่อนสมรสตกเป็นสินส่วนตัวของฝ่ายนั้น ซึ่งถ้าทำสัญญากันไว้เช่นนี้ ต่างฝ่ายต่างมีอิสระในทรัพย์สินของตนเองอย่างเต็มที่ใครแต่งงานเพื่อหวังในทรัพย์สินเงินทองของอีกฝ่ายหนึ่ง เจอสัญญานี้เข้าก็ต้องชงักเพราะแต่งไปแล้วจะไปยุ่งเกี่ยวในทรัพย์สมบัติของเขาไม่ได้ เช่น ภริยามีบ้านให้เช่าอยู่ห้าหกหลัง ก็มีสิทธิจัดการเกี่ยวกับบ้านเช่านี้ได้ตามเดิม เงินค่าเช่าทุกบาททุกสตางค์ก็เป็นสมบัติของภรรยาหรือถ้าไม่พอใจจะขายหรือจำนองก็ได้ โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมของสามี และสามีจะเข้ามายุ่งเกี่ยวไม่ได้ พวกแมงดาปีกทองทั้งหลายคงไม่ชอบสัญญาประเภทนี้ เช่น นาย

แดงจะแต่งงานกับนางสาวเขียว ก่อนแต่งงานนายแดง มีบ้านหนึ่งหลังพร้อมที่ดินร้อยตารางวา ส่วนนางสาวเขียวมีที่ดินสามไร่ หากทั้งคู่แต่งงานกันโดยไม่ได้ทำสัญญาก่อนสมรสไว้ บ้านหนึ่งหลังพร้อมที่ดินร้อยตารางวาของนายแดงกับที่ดินสามไร่ของนางเขียวตกเป็นสินบริคณห์ นายแดงสามีเป็นผู้จัดการเกี่ยวกับสินบริคณห์นั้นทั้งหมดนางเขียวภรรยาจะเอาที่ดินสามไร่ของตนไปขายหรือจำนองไม่ได้ จะทำได้ต้องได้รับความยินยอมจากนายแดงสามีเสียก่อน หากนางเขียวขายที่ของตนไปโดยพลการแล้วสัญญาซื้อขายเป็นโมฆียะ นายแดงอาจบอกเลิกสัญญาซื้อขายนั้นเสียก็ได้ แต่ถ้าก่อนแต่งงานกันได้ทำสัญญาก่อนสมรสไว้ว่าให้ทรัพย์สินที่ทั้งสองฝ่ายมีมาก่อนสมรส ตกเป็นสินส่วนตัวของฝ่ายนั้นแล้ว นายแดงมีอำนาจจัดการเฉพาะบ้านหนึ่งหลังกับที่ดินร้อยตารางวาของตนเท่านั้น จะเอาที่ดินสามไร่ของนางเขียวไปขายหรือจำนองไม่ได้ นางเขียวยังคงมีอำนาจเด็ดขาดในที่ดินสามไร่ของตน จะขายหรือโอนให้หนุ่มที่ไหนก็ย่อมทำได้ ใช่ว่ากฎหมายจะยอมให้ทำสัญญาก่อนสมรสระบุอำนาจในการจัดการทรัพย์สินบริคณห์ ไว้ว่าใครเป็นผู้มีอำนาจจัดการทรัพย์สินบริคณห์ เพราะตามกฎหมายแล้วสามีเป็นผู้จัดการสินบริคณห์ เว้นแต่จะมีสัญญาก่อนสมรสกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น เพราะฉะนั้นกรณีที่ภริยาเป็นผู้มีฐานะดีต้องการจัดการทรัพย์สินด้วยตนเอง หรือพวกพ่อแม่พี่น้องที่กลัวว่าลูกสาวของตนแต่งงานไปแล้ว ผัวมันจะมาผลาญทรัพย์สินเงินทองเสียหมด ก็สามารถทำสัญญาก่อนสมรสไว้ ให้ภริยาเป็นผู้จัดการสินบริคณห์แต่ผู้เดียว หรือให้ภรรยาจัดการสินบริคณห์ร่วมกับสามีก็ได้

อย่างไรก็ตาม แม้การกระทำเช่นนี้จะทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย แต่ในทางปฏิบัติแล้วมีผู้นิยมทำสัญญาก่อนสมรสกันน้อยมาก ทั้งนี้เพราะเป็นการฝ่าฝืนความรู้สึกและจารีตประเพณีของไทยเรา ที่ต้องถือว่าสามีเป็นผู้นำ เป็นหัวหน้าครอบครัว หรือที่เรียกว่าผู้ชายเป็นช้างเท้าหน้า หญิงเป็นช้างเท้าหลัง การไปให้เขาทำสัญญาก่อนสมรสไว้เช่นนี้ ผู้ชายอาจถือเป็นปมด้อยอย่างมากที่ผู้หญิงแสดงถึงความ ไม่ไว้วางใจในเรื่องทรัพย์สินเงินทองแล้วจะอยู่เป็นผัวเมียกันได้อย่างไร แต่ถ้าทั้งสองฝ่ายมีความเข้าใจกันอย่างดีแล้ว

การที่ทำสัญญาก่อนสมรสไว้นั้น น่าจะเกิดประโยชน์และเกิดความเป็นธรรมขึ้นกับทั้งสองฝ่าย โดยเฉพาะฝ่ายหญิงหากผิดพลาดไปแล้วก็จะลำบาก ยิ่งเจอผู้ชายประเภทไม่รู้จักทำมาหากินเกาะเมียกิน ที่ชาวบ้านเขาเรียกว่าพวกแมงดา ด้วยแล้วยิ่งไปกันใหญ่ หรือบางคนก่อนแต่งงาน เรียบร้อยยังกับผ้าพับไว้ แต่พอได้เป็นผัวขึ้นมา พ่อเจ้าประคุณบางคนก็แปลงร่างยังกับหนังอินเดีย เคยพูดจาเรียบร้อยก็เปลี่ยนเป็นประโชกโฮกฮาก เสาร์อาทิตย์เคยอยู่บ้านกับลูกเมียก็เปลี่ยนไปอยู่สนามม้าแทน เมียมีคนเดียวไม่พอต้องหาเพิ่ม สารพัดที่จะเป็นไป หากให้พ่อเจ้าประคุณแกมีอำนาจจัดการทรัพย์สินเงินทอง เสียแต่ผู้เดียวแล้วหมอนวด อีตัว ก็จะพากันสุขสบายไปตาม ๆ กัน ยังไงก่อนแต่งก็ค่อยพูดค่อยจากันเสียให้เข้าใจ ทำสัญญาในเรื่องการจัดการทรัพย์สินกันไว้อย่างน้อยที่สุดก็ให้ได้ร่วมกันจัดการสินบริคณห์ก็ยังดี เพราะถ้าร่วมกันจัดการแล้ว ใครคนใดคนหนึ่งจะจำหน่ายจ่ายโอนหรือจัดการเกี่ยวกับสินบริคณห์ลำพังคนเดียวไม่ได้ จะต้องได้รับความเห็นชอบของทั้งสองคนจึงจะทำได้ เป็นการป้องกันไม่ให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง นำทรัพย์สินไปขายหรือจำนองได้ตามชอบใจ ครอบครัวลูกเต้าจะได้ไม่ตกระกำลำบากทีหลัง

ผู้มีใจหนักแน่น ย่อมไม่มีสิ้นที่ว่องไว

(เช็กสเปียร์)

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง เกิด แก่ เจ็บ ตาย (ตอนที่ ๕)

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์–พุธ–ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

เป็นยังไรบ้างครับ... ตั้งแต่โรงเรียนเปิดเทอมมานี่... หัดเป็นคนตื่นแต่เช้ากับเค้าบ้างรึเปล่าครับ...ที่ผมถามนี่น่ะ...ถามเฉพาะคนที่ไม่มีรถใช้ ต้องโหนรถเมล์เป็นประจำเท่านั้น ไม่เกี่ยวข้องกับคนที่มีรถส่วนตัวหรอกนะครับ เพราะคนที่มีรถใช้คงไม่เดือดร้อนเท่าไหร่ จะตื่นแต่เช้าหรือว่าจะตื่นสายโด่ง ก็ไม่เป็นไร อาบน้ำแต่งตัวเสร็จสรรพขับรถปร๋อออกจากบ้านได้ทันที... ไอ้คนที่ไม่มีรถใช้... ต้องอาศัยรถเมล์นี่ซิครับ... ลำบากหน่อย... คิดว่าถ้าตื่นแต่เช้าแล้ว รถเมล์คงจะไม่แน่น... ที่ไหนได้ล่ะ... พอโผล่จากปากตรอก เต็มพรึบไปหมด ก็พรรคพวกเพื่อนบ้านแถวที่เราอยู่นั่นแหละไม่ใช่ใครที่ไหนเลย เค้าคงคิดเหมือนกับเรานั่นแหละครับ ต้องรีบออกจากบ้านแต่เช้าเพราะกลัวรถเมล์จะแน่น ทุก ๆ คนต่างนึกต่างคิดเหมือนๆ กันว่า ต้องแต่เช้า... ไม่งั้นรถเมล์แน่น...พอมาจ๊ะเอ๋กันที่ป้ายรถเมล์เข้า...เอ้อ...ค่อยยังชั่ว...ยิ้มหน้าตาเหยเกไปตามๆ กัน ก็จะให้ยิ้มแฉ่งได้ยังไงล่ะครับ บั๊ดโธ่... ไอ้เรารึ... ต่างคนต่างตาลีตาเหลือกตื่นแต่ไก่โห่ ข้าวเช้ารึก็ยังไม่ได้กิน...ตอนตีสี่ตีห้านี่ก้อ...โอ้โฮ... อากาศกำลังสบายดีพิลึกเชียวละ ถ้าหลับฝันหวานก็ได้อีกตั้งงีบใหญ่ ไอ้ครั้นจะนอนต่อไปรึ...ตื่นสายประเดี๋ยวรถเมล์จะแน่น ในที่สุดก็อย่างว่านั่นแหละครับ คนเราลงใจตรงกันเข้าเมื่อไร ไม่ว่าฝ่ายใด

ฝ่ายนึงก็คงจะถึงกับต้องพังกันไปข้างนึงตามธรรมเนียมนั่นแหละครับ... แต่ที่ผมว่าพังนั่นน่ะ ไม่ได้หมายความว่าต้องถึงกับตูมตาม เป็นที่น่าหวาดเสียว ขนาดแขนขาดขาขาด หรือว่าตึกรามบ้านช่องพังพินาศ อะไรทำนองนั้นหรอกครับ ที่ผมว่าพังในที่นี้หมายถึงว่า...โธ่...พี่มาทีหลัง...พี่มาทีหลัง...เอ๊ย...ไม่ครับ...ไม่ใช่... หมายถึงว่าเมื่อเรามาทีหลังใช่ไหมครับ...พอรถเมล์จอดปุ๊บ...ก็ตั้งหน้าตั้งตาโกยอ้าว ราวกับอาณัติ รัตนพลนักวิ่งลมกรดหรือก็ใช่ที่ คนเราบางทีก็มีความอายหลงเหลืออยู่บ้างเหมือนกันนะครับ ใช่ว่าพอรถเมล์จอดปั๊บก็รีบขึ้นปุ๊บทันที ช่างแกสิ...ใครจะมาก่อนมาทีหลัง...เฮ้อ..ฉันไม่แคร์ซะอย่าง ใครจะทำไม...ว่าเข้านั่น...โอ้โฮ...ยังงี้ลำบากครับ...ก็พิโธ่เอ๋ย...ไอ้ลูกเด็กเล็กแดงก็ยังมี สู้อุตส่าห์ยืนคอยมาตั้งนาน ที่ไหนได้...พับผ่า...ยังมาเจอลุงแก่แล้วขอลุงก่อนยังงี้...บ๊ะ...ใครจะทนได้ ดีไม่ดีอาจจะเจออย่างผมว่าเมื่อตะกี้นั่นแหละครับ... ตูมตามเอาเลยทีเดียวก็ว่าได้ ผมเองน่ะ...เรื่องเล็กครับ เดี๋ยวจะหาว่าไม่บอกใคร จะนัดไปตีรันฟันแทงกันที่ไหนละก้อ...เฮ้อ...ขอให้รู้เถอะครับ.... รับรองได้... ผมรับรองร้อยเปอร์เซ็นต์เชียว...และก้อ...ไม่ใช่ขอร่วมมีเอี่ยวด้วยหรอกนะครับ ร้อยเปอร์เซ็นต์จริง ๆ ผมโกยหน้าตั้งรวดเร็วกว่าอาณัติ รัตนพล นายร้อยลมกรดเสียอีกด้วย ไม่ต้องคอยจับเวลาหรอกครับ...แต่ก็นั่นแหละครับถึงยังไง...ยังไง...เราคนไทยซึ่งนับว่าเป็นชาติที่มีวัฒนธรรมกับเขา จะแย่งลูกเด็กเล็กแดง ตลอดจนนักเรียนตัวกะเปี๊ยกที่ยืนคอยรถเมล์รึก็ใช่ที่ สู้ปล่อยให้เด็กเหล่านั้นขึ้นรถไปก่อนดูจะเหมาะกว่า และก้อ...ผมเคยพบเคยเห็นมานักต่อนักแล้วครับ ส่วนมากก็เอออออะลุ่มอล่วยให้เด็กขึ้นก่อนทั้งนั้น แต่มาเมื่อตอนโรงเรียนเปิดเทอมใหม่ๆ นี่ซิครับผมอ่านหนังสือพิมพ์รายวัน เห็นรูปภาพเด็กนักเรียนผู้หญิงตกจากรถเมล์ ตามข่าวบอกว่าสลบและได้รับบาดเจ็บถึงสาหัส ทราบแล้วก็ได้แต่นึกปลงสังเวช ทำไมหนอ....ถึงปล่อยให้เด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ห้อยโหนรถเมล์ มือหนึ่งต้องถือกระเป๋าหนังสือ อีกมือหนึ่งรึก็ต้องคอยเหนี่ยวรั้งไม่ให้ตกจากรถ แล้วคนขับรถเล่า.... กระเป๋ารถเมล์เล่าจะรู้บ้างไหม...จะคิดบ้างไหมว่า เวลารถเมล์วิ่งไปต้องแซงซ้ายบ้างแซงขวาบ้างนั่นแหละ เด็กคนที่โหนที่ห้อย

อยู่นั่นจะเป็นยังไงบ้าง อย่าคิดเอาแต่ว่าเที่ยวนี้หามมา...ฉันคนขับและกระเป๋ายิ้มแฉ่ง ได้พิเศษแล้วละ....ยังงี้แย่ครับ....พอรถแซงไปแซงมา รึว่าเกิดต้องหยุดรถขึ้นมาโดยกระทันหันนี่ซิครับ ลำบากแล้วละ...รถหยุดกระทันหันขึ้นมา... คนโดยสารจะไปรู้ได้ยังไงกันล่ะ รถเบรคคนไม่ได้เบรคตามไปด้วย คราวนี้แหละครับ คราวนี้ก็เกิดเรื่องขึ้นมา ที่ไอ้คนโหนอยู่ตรงบันไดก็ไม่ได้ระมัดระวังอะไรนัก พอเบรคฉึก...ก็เหวี่ยงคนหล่นลงไปดังตุ้บ ถ้าขาแขนไม่หักก็อหัวฟาดถนนสลบแหงแก๋ไม่เป็นท่า... ท่านผู้ฟังลองหลับตานึกภาพดูเองก็แล้วกันครับ ว่าน่าสงสารแค่ไหน ถ้าเป็นลูกเป็นหลานเราบ้างละครับ จะให้ทำยังไง... ผมเองงงครับ...ถ้าเจอยังงี้เข้า บอกตรง ๆ ครับ...งงจริง ๆ...จะให้ทำยังไง ผมบอกไม่ถูกหรอกครับ...แล้วก้อไม่ใช่ว่าจะเล่นตัวไม่ยอมบอกหรอกนะครับ ถ้าจะให้บอกจริง ๆ ก้อบอกได้แต่เพียงว่า อนิจจา วัฏฏสังขารา นั่นแหละครับ พิโธ่พิถังเอ๋ย สู้อุตส่าห์ฟูมฟักถนอมกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดูมาเป็นอย่างดี หวังไว้ว่าจะได้ฝากผีฝากไข้ต่อไปในภายภาคหน้าเสร็จแล้วก็ไอ้แค่นี้เองแหละหนา เกิดมายังไม่ทันแก่เลยเจ้าประคุณเอ๋ย ดันมาเจ็บอย่างนี้เสียก่อน จะเป็นจะตายยังไงก็ไม่รู้ เฮ้อ... ผมก็ได้แต่เพียงถอนใจอย่างระโหยโรยแรงจริง ๆ ครับ....แต่ก็นั่นแหละครับ.....ไอ้ที่หล่นตุ้บหล่นตั้บอย่างที่ผมรำพึงรำพันมาเมื่อตะกี้นี้น่ะ เรียกได้ว่าอย่างสถานเบานะครับ หนักกว่านี้ยังมีอีกตั้งพะเรอ โอ๊ย...จิปาถะจริง ๆ ถ้าจะเปรียบเทียบกับเรื่องโฆษณาทางทีวีละก้อ ต้องยกมือตบหัวแล้วบอกว่า หย่อยอย่าให้เซด ทำนองนั้นแหละครับ แล้วก้อถ้าจะให้ผมสาธยายมาก ๆ ดีไม่ดีเวลาผมรอขึ้นรถเมล์ รถเกิดเกลียดขี้หน้าไม่ยอมรับ ผมก็คงต้องเดินอ่วมอกโรยสบายใจเฉิบคนเดียว จากบ้านกว่าจะถึงที่ทำงานทุก ๆ วัน เหงื่อโทรมตัว ใครพบใครเห็นถ้าไม่หาว่าผมบ้า ก้อต้องว่าผมเมาแน่ ๆ ใช่ไหมล่ะครับ ถ้าจะว่ากันตรงไปตรงมาแล้ว จะโทษรถเมล์ฝ่ายเดียวก็คงจะไม่ถูกต้องนัก ถ้ารถแน่นแล้วเราไม่ขึ้นซะอย่าง ใครจะทำไม อยู่ที่ว่าเราใจอ่อนน่าซิครับ และก้อใจจะไม่อ่อนรึก้อไม่ไหว ยืนคอยตั้งนานรถยังก็ไม่มา แดดรึก็ร้อน บางทีฝนก้อพรำ ๆ ยิ่งหน้านี้ด้วยแล้ว...บอกตรง ๆ ครับ ต้องอ่อนใจเบียดเสียดยัดเยียดขึ้นไปจน

ได้ทั้ง ๆ ที่แน่นแสนแน่นก็ต้องยอม บางทีก็พอมีที่เหยียบซักเท้าเดียวก็ยังไหว โหนครับ... บางวันต้องโหนทั้งเช้าทั้งเย็น ดีไม่มีเดือนหนึ่งตั้ง ๗๐-๘๐ เที่ยว จนผมอดรนทนไม่ได้ อยากเล่นหนังเป็นตัวทาร์ซานโห่ฮิ้วไปเลยเชียวแหละครับ แล้วก้อถ้าจะให้ผมเล่นจริง ๆ แล้วละก้อ ผมว่า...ผมเก่งกว่าจริง ๆ รับรองได้ จะไม่เก่งยังไงล่ะครับ ไอ้ที่ผมโหนนี่น่ะ... แทบไม่เรียกว่าโหนอย่างเดียวหรอกนะ ต้องเรียกว่าห้อยด้วยถึงจะถูก เพราะไอ้รถที่ผมต้องโหนต้องห้อยอยู่ทุกวี่ทุกวันนั่นน่ะ มันเอียงกะเท่เล่จนกระทั่งผมกลัวมันจะทับผมเข้าซักวันหนึ่งจนได้ แล้วก้อถ้าถึงวันนั้นขึ้นมาจริง ๆ ไอ้เกิด แก่ เจ็บ ตายของผมที่คุยฟุ้งอยู่นี่น่ะ ถึงเวลาต้องเกมโดยที่ผมยังไม่ทันแก่...ต้องตายเสียก่อนนั่นแหละครับ...

ความจริงไอ้การที่ปล่อยให้คนโดยสารต้องโหนต้องห้อย แออัดยัดเยียดกันอย่างที่ท่านผู้ฟังเคยพบเคยเห็นอยู่เป็นประจำทุกวันนี่น่ะ ไม่ใช่ว่าจะเป็นที่ถูกต้องครองธรรมหรอกนะครับ เป็นความผิดต้องระวางโทษเสียด้วยซี ไอ้การปล่อยให้ผู้โดยสารเกาะ ห้อยโหน หรือนั่งไปนอกตัวรถนี่น่ะ ถ้าจะเอาจริง ๆ ละก้อ ถูกปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท และก้อนอกจากปรับแล้ว ดีไม่ดีศาลมีอำนาจถอนใบอนุญาตขับรถ หรือว่าถูกนายทะเบียนยึดใบอนุญาตขับรถได้อีก ๑ ปีด้วยนะครับ ขับรถรายได้วันละ ๖๐-๗๐ บาท ก้อน่าคิดนะครับ โดนยึดใบอนุญาตแล้วจะลำบาก ยังไง ๆ ก็เอาแต่พอควรครับทั้งกระเป๋ารถเมล์ด้วย คิดเสียว่าเราวิ่งมากเที่ยวก้อเปอร์เซ็นต์จ่ายงามก้อแล้วกัน และก้อจะยังไงละก้อผมอยากจะบอกสักนิดว่า ขอให้ผมลงตามป้ายเถอะครับ....เลยป้ายแล้วไล่ผมลงตรงสี่แยกน่ะเสียวครับ...ผมกลัวรถที่วิ่งทางซ้ายจะชนผมตายเสียก่อน คุณผู้ฟังระวังไว้ด้วยนะครับ ประเดี๋ยวจะหาว่าผมไม่บอกอีกล่ะ

เป็นยังไงบ้างครับท่านผู้ฟัง เกิด แก่ เจ็บ ตาย เช้าวันนี้ ผมเองเพ้อเจ้อไปร้อยแปด ไอ้เรื่องรถเรื่องราเรื่องยานพาหนะ หรือว่าเรื่องการใช้รถใช้ถนนนี่น่ะเรื่องยุ่งครับ น่าปวดหัวจริง ๆ ขนาดเราท่านที่ไม่มีรถนี้ก้อน่าดู จะข้ามถนนตาละทียังลำบากจ้องแล้วจ้องอีก.... ข้ามปุ๊บ...ปั๊.... มาซะอีกแล้ว ขืนโกยมีหวังแบน.... หยุดรึก็ไม่ได้

ไอ้ข้างหลังมาอีกแล้ว ยืนตัวลีบเป็นไม้เสียบกุ้งเลยเชียวละ ไอ้ครั้นจะก้าวต่อ... ดีไม่ดีเดินชนรถเข้าก้อยุ่ง เฮ้อ....น่าปวดหัวนะครับ....คนเดินถนนก็วุ่นวายกันพอดู....คราวนี้ลองคนขับบ้างซิครับ....ปวดหัวร้อยแปดพันประการเหมือนกันนะครับ.... ต้องระมัดระวังน่าดูจริง ๆ ครับ นั่งจับพวงมาลัยรถอยู่น่ะ ไม่ใช่ว่ามีความสุขหรอกนะ นั่งอยู่นั่นน่ะยังไม่รู้เลยว่าอีกซักประเดี๋ยวจะต้องเข้าซังเตรึไม่ ต้องระวังอยู่ตลอดเวลาว่ามีคนข้ามถนนในทางข้ามหรือว่าทางม้าลายรึไม่ ไม่หยุดก็มีความผิดซะด้วย บางทีเจอเอาคนที่ขับรถไม่มีมารยาทเข้าด้วย น่าดูครับ....ร้อนก็ร้อนด้วย ละก้อ มีหวังครับ ฟังกันแน่ ๆ ไม่ฟังกันฝ่ายเดียวก้อทั้งสองฝ่ายนั่นแหละครับ ช่วยไม่ได้จริง ๆ....เช้านี้ผมเองก้อเพ้อเจ้อมาเยอะแยะคุยกันพอหอมปากหอมคอ ได้ระบาย เรื่องรถเมล์แล้วค่อยโล่งไปนิด ไอ้เรามันคนต้องโหนต้องห้อยนี่ครับ ลำบากยังไงก็ว่าไปยังงั้น.... แล้วก็ไอ้การใช้รถใช้ถนนนี่น่ะ วันหลังถ้ามีโอกาสผมจะสาระแนเล่าให้ท่านฟังว่า ความผิดมันมีเยอะแยะแค่ไหน สำหรับวันนี้ต้องรีบหน่อยครับ รถเมล์กำลังแน่นตื่นสายเสียด้วย ลาก่อนครับ

มนุษย์เราเกิดมาเพื่อความรัก ความรักคือหลักของความเป็นอยู่และเป็นจุดมุ่งหมายของชีวิต

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง เกิด แก่ เจ็บ ตาย (ตอนที่ ๖)

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์–พุธ–ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น.–๐๖.๓๐ น.

เช้าวันนี้ เรามาคุยกันถึงเรื่อง เกิด แก่ เจ็บ ตาย กันอีกสักครั้งนะครับ ความจริงตั้งแต่เริ่มเกิดมาเป็นคน จากชีวิตวัยเด็กจนกระทั่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่ แล้วก็ถึงวัยชรา.....ในที่สุดก็ถึงแก่ความตายนี่น่ะ มีเรื่องที่จะพูดจะคุยกันเยอะแยะเชียวละครับ ท่านผู้ฟังลองนึกลองคิดถึงตัวของเราเองดูซิครับ เอาตั้งแต่จำความได้มาจนถึงเช้าวันนี้ ชีวิตที่ผ่านมาเป็นยังไงบ้าง บางคนก็ลำบากยากแค้นมาตั้งแต่เด็ก บางคนก็สุขบ้างทุกข์บ้างตลอดมา เห็นไหมล่ะครับ......เอาเพียงแค่นี้ โดยไม่ต้องถามเลยเถิดไปว่าวันนึงวันนึงท่านมีความเป็นอยู่ยังไร ทำมาหากินพอเลี้ยงครอบครัวไหม และอะไรต่อมิอะไรอีกร้อยแปด ขืนมัวถามอยู่ก็เสียเวลาเปล่า ๆ ไอ้คนเรานี่นะ......ความเป็นคนน่ะต่างคนต่างมีเหมือน ๆ กัน แต่ความเป็นอยู่ของคนแต่ละคนนี่สิครับ มันไม่เหมือนกัน มีคนดีก็ต้องมีคนเลวปนเปกันไป ของธรรมดาใช่ไหมครับ แต่ก็นั่นแหละครับ ไม่ว่าคนดี คนเลว คนจน คนรวย ถึงเวลาเข้า ต่างคนต่างก็ต้องม้วยมรณากันทั้งนั้น เกิดมาแล้วต้องตายด้วยกันทุกคน แล้วแต่ว่าใครจะตายอีท่าไหนเท่านั้นเอง บางคนก็ตายดัง ได้ลงข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ บางคนตายไม่มีใครรู้เรื่องรู้ราวเลยก็มี จะตายดังหรือตายไม่ดังมันก็เท่ากันครับ ตายแล้วก็ต้องเอาไปเผาหรือเอาไปฝังตามธรรมเนียม พูดถึงเรื่องตายแล้วหวาดเสียวครับ ไม่ว่าใครก็คงไม่อยากตายด้วยกันทั้งนั้น อย่างผมนี่น่ะ......ว่ากันตรง

ไปตรงมาเลยเชียวครับ ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ แล้ว ผมยังไม่อยากตายหรอกครับ เพราะตอนนี้ถ้าผมต้องจำเป็นปุบปั๊บเกิดตายไปเสียก่อน เรื่อง เกิด แก่ เจ็บ ตาย ที่ผมคุยกับท่านผู้ฟังนี่ก้อเป็นอันว่าผมยังไม่ได้บอกกับท่านผู้ฟังเลยว่า เมื่อเกิดมีคนตายแล้วจะต้องทำยังไงบ้าง ถึงจะเป็นที่ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของบ้านเมือง จริงไหมล่ะครับ..... ยังไง ๆ ละก้ออย่าให้ผมตายตอนนี้เลยนะครับ เอาไว้ตายตอนจบก็ยังดี.....ใช่มั๊ยล่ะครับ

เอาละครับ.....คราวนี้มาถึงเรื่อง "ตาย" กันเสียที ไอ้เรื่องตายนี่ก็เหมือนกับเรื่องเกิดนั่นแหละครับ คนเราที่เกิดมาเป็นคนกับเขานี่ ไม่ว่าใครก็เลือกสถานที่ตายเองไม่ได้ทั้งนั้น ที่ผมว่านี่ไม่ได้หมายความไปถึงคนที่ตั้งใจที่จะตายนะครับ เพราะคนที่เกิดเบื่อโลกแล้วอยากตายน่ะ เลือกสถานที่ตายได้ครับ คนที่ไม่เคยคิดว่าจะตายน่ะซิครับเลือกที่ตายไม่ได้ บางคนก็ตายในบ้าน บางคนก็ตายนอกบ้าน แต่เดี๋ยวนี้ส่วนมากแล้วมักจะไม่ค่อยตายในบ้านหรอกครับ ตายในโรงพยาบาลเป็นส่วนใหญ่

ทีนี้เราก็มาคุยกันถึงเรื่องที่ว่ามีคนตายภายในบ้านกันก่อน การตายในบ้านก็อย่างที่เคยคุยให้ฟังมาแล้วหลายต่อหลายหนนั่นแหละครับ สถานที่ซึ่งทางราชการวางระเบียบแบบแผนว่าเป็นบ้านในที่นี้ หมายถึงโรงเรือน หรือสิ่งปลูกสร้างสำหรับใช้เป็นที่อยู่อาศัย และรวมไปถึงแพตลอดจนเรือที่ซึ่งจอดเป็นประจำที่ใช้เป็นที่อยู่ ที่อาศัยเป็นประจำ โรงพยาบาล แม้กระทั่งโรงแรม ถือว่าเป็นบ้านด้วยนะครับถ้าเกิดตายในสถานที่ที่ว่ามาแล้วเมื่อตะกี้นี้ ท่านว่าเป็นการตายในบ้านครับ ส่วนการตายนอกบ้านนั้น ก็คือการตายนอกชายคาของสิ่งที่ผมบอกให้ฟังว่าทางราชการถือว่าเป็นบ้านนั่นแหละครับ

เมื่อทราบว่าตายในบ้านหมายความว่าตายที่ไหน และตายนอกบ้านหมายความว่าตายที่ไหนแล้ว คราวนี้ก็มาถึงหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติให้เป็นที่ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของบ้านเมืองกันต่อไปกันแล้วนะครับ

เมื่อมีคนตายในบ้าน ไม่ว่าบ้านนั้นจะเป็นบ้านของตนเอง หรือว่าเช่าเขาอยู่ก็ตาม เจ้าบ้านจะต้องไปแจ้งต่อนายทะเบียนผู้รับแจ้งแห่งท้องที่ที่บ้านของตนตั้งอยู่ภายใน ๒๔ ชั่วโมง นับแต่เวลาตาย ถ้าบ้านนั้นไม่มีเจ้าบ้าน ให้ผู้พบศพเป็นผู้ไปแจ้ง จะไปแจ้งด้วยตนเอง หรือว่าจะมอบหมายให้ใครไปแจ้งแทนก็ได้ สถานที่ที่รับแจ้งก็มีที่อำเภอ สำนักงานเทศบาล สำนักทะเบียนตำบลเป็นต้น จำไว้ก็แล้วกันว่า บ้านตั้งอยู่ในท้องที่

ไหน ก็ไปแจ้ง ณ ท้องที่นั้น ง่ายดีไม่ต้องไปคิดให้มาก ส่วนเรื่องคนตายนอกบ้านนั้น ตามกฎหมายกำหนดหน้าที่ให้บุคคลที่ไปกับผู้ตาย หรือว่าผู้พบศพ เป็นผู้ไปแจ้งต่อนายทะเบียนผู้รับแจ้ง ณ ท้องที่ที่มีคนตายหรือว่าพบศพนั่นแหละครับ ถ้าไม่สะดวกจริง ๆ จะไปแจ้งในท้องที่ที่สามารถจะแจ้งได้ รวดเร็วกว่าก็ยังได้ครับ แล้วก็ภายใน ๒๔ ชั่วโมง นับแต่เวลาตายหรือพบศพนะครับ ตายนอกบ้านเช่นนี้นอกจากจะแจ้งกับนายทะเบียนผู้รับแจ้งแล้ว จะต้องแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือพนักงานฝ่ายปกครองก็ได้ ทางการยินดีรับแจ้งเสมอ ขอให้รีบไปแจ้งก็แล้วกัน และก็ภายในกำหนด ๒๔ ชั่วโมง อย่างที่บอกด้วยนะครับ ประเดี๋ยวจะโดนปรับ

เรื่องตายที่ผมว่ามาแล้วน่ะ หมายถึงว่าการตายอย่างธรรมดา มิได้หมายถึงการตายโดยผิดธรรมชาตินะครับ ถ้าเป็นการตายโดยผิดธรรมชาติไปอีกเรื่องหนึ่ง ที่ทางการถือว่าเป็นการตายโดยผิดธรรมชาตินั้น หมายถึงว่า ฆ่าตัวตาย ถูกผู้อื่นทำให้ตาย ถูกสัตว์ทำร้ายให้ตาย และตายโดยยังไม่ปรากฏสาเหตุ เป็นต้น การตายโดยผิดธรรมชาติอย่างที่ผมว่ามานี่น่ะ ถ้าได้เกิดขึ้น ณ ที่ใด สามี ภรรยา ญาติมิตรสหาย หรือผู้ปกครองของผู้ตาย ซึ่งรู้เรื่องการตาย มีหน้าที่ต้องไปแจ้งความต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือว่าเจ้าหน้าตำรวจโดยเร็วที่สุดเท่าที่สามารถจะทำได้ ไม่ใช่ ๒๔ ชั่วโมง เหมือนกับที่ว่ามาแล้วนะครับ ศพจะมีสภาพยังไงก็ปล่อยเอาไว้ยังงั้น ไม่ควรจะเคลื่อนย้ายด้วย และถ้าที่ที่มีผู้ตายอย่างว่า ไม่มีสามี ภริยา ญาติ มิตรสหายสักคน ผู้ที่พบศพนั่นแหละครับเป็นผู้แจ้ง ยกตัวอย่างเช่น นายหวัง ไปเช่าโรงแรมแล้วก็กินยาตาย นายเว้งเจ้าของโรงแรมทราบเรื่องเอาตอนสองโมงเช้า และปรากฏว่านายหวังได้ตายไปแล้วประมาณ ๘ ชั่วโมง ถ้าเรื่องเป็นอย่างนี้ นายเว้งซึ่งเป็นเจ้าของโรงแรมจะไปแจ้งในวันรุ่งขึ้นของอีกวันหนึ่งจะได้หรือไม่ คำตอบก็คือ ตามปกติถ้าเป็นการตายธรรมดา นายเว้งจะไปแจ้งในวันรุ่งขึ้นของอีกวันหนึ่งก็ได้ ถ้าไม่เกิน ๒๔ ชั่วโมง นับแต่เวลาตาย แต่เรื่องนี้เนื่องจากเป็นการฆ่าตัวตาย ซึ่งทางบ้านเมืองถือว่าเป็นการตายผิดธรรมชาติ และได้กำหนดหน้าที่ไว้โดยเฉพาะให้ผู้ที่พบศพ ต้องไปแจ้งการตายต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยเร็วที่สุด กำหนดเวลาที่ให้แจ้งภายใน ๒๔ ชั่วโมง นับแต่เวลาตาย จึงไม่อาจนำมาใช้ในกรณีนี้ คือจะต้องรีบแจ้งโดยเร็วที่สุดหลังจากพบศพ อาจจะก่อนหรือหลัง ๒๔

ชั่วโมงภายหลังการตายก็ได้ การที่นายหวังตายในโรงแรม นายเว้งซึ่งเป็นเจ้าของโรงแรม ถ้าไม่มีเหตุจำเป็นแล้วจะไปแจ้งในวันรุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งไม่ได้ ถ้าฝ่าฝืนต้องถูกปรับ จาก เรื่องตายในโรงแรมแล้ว คราวนี้ลองมาคุยกันถึงเรื่องการตายบนที่สูง ๆ กันบ้างนะครับ นายดำกับนายด่างเป็นเพื่อนกัน ชวนกันไปพักผ่อนท่องเที่ยวที่จังหวัดเชียงใหม่ ออกเดินทางโดยเครื่องบินจากดอนเมือง เครื่องบินเที่ยวนี้แวะรับส่งผู้โดยสารที่จังหวัดลำปาง ขณะที่เครื่องบินกำลังจะวิ่งขึ้นจากสนามบินจังหวัดลำปาง นายด่างเกิดเป็นลมชักหัวใจวายขึ้นมาอย่างกระทันหัน เรื่องนี้ใครมีหน้าที่แจ้งการตายของนายด่าง จะแจ้ง ณ ที่ไหนและเมื่อใด คำตอบก็คือ เมื่อมีคนตายนอกบ้าน บุคคลที่ไปกับผู้ตายหรือผู้ที่พบศพ เป็นผู้แจ้งการตายต่อนายทะเบียนผู้รับแจ้งแห่งท้องที่ที่บุคคลผู้นั้นตาย หรือท้องที่ที่พบศพ หรือจะไปแจ้ง ณ ท้องที่ที่สามารถจะแจ้งได้ในโอกาสแรกภายใน ๒๔ ชั่วโมง นับแต่เวลาตายหรือพบศพ และหากจะสะดวกแล้ว จะแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือพนักงานฝ่ายปกครองก็ได้ สำหรับเรื่องของนายดำกับนายด่างซึ่งจะไปเที่ยวที่จังหวัดเชียงใหม่ แต่ยังไม่ทันถึง นายด่างเกิดตายเสียก่อน เช่นนี้ ตามปกตินายดำจะต้องแจ้งต่อนายทะเบียนแห่งท้องที่ที่นายด่างตายคือที่จังหวัดลำปาง แต่เนื่องจากนายด่างตายในขณะเดินทาง ทางราชการได้กำหนดเป็นข้อแก้ไขความไม่สะดวกขึ้นไว้ เช่นเรื่องที่ว่ามานี่ถ้าปรากฏว่าหลังจากตายแล้ว เครื่องบินไม่ได้บินตรงไปยังจังหวัดเชียงใหม่ แต่ได้บินไปจังหวัดเชียงรายก่อน นายดำต้องแจ้งต่อนายทะเบียนท้องที่จังหวัดเชียงราย แต่ถ้าถึงสนามบินจังหวัดเชียงรายไม่สามารถแจ้งได้ พอเครื่องบินถึงจังหวัดเชียงใหม่ จะต้องแจ้งต่อนายทะเบียนท้องที่จังหวัดเชียงใหม่ หรือว่าจะแจ้งต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ได้ แต่จะต้องแจ้งภายใน ๒๔ ชั่วโมง นับแต่เวลาตายด้วยนะครับ ไม่ยังงั้นมีความผิดถูกปรับครับ

เป็นยังไงบ้างครับ เช้าวันนี้คุยกันถึงเรื่องตายแล้วใจคอมันห่อเหี่ยวพิลึกนะครับ ตั้งแต่เกิดมาจนกระทั่งตายนี่แหละครับ ที่คนเราต้องวุ่นวายกัน ไหนจะเรื่องโน้นเรื่องนี้ร้อยแปด บ้างก็ชิงดีชิงเด่นกัน บ้างก็ร่ำรวยแล้วยังไม่พอใจ โลภโมโทสันอยากจะได้ต่าง ๆ นานา ที่สุดพอตายเข้าจริง ๆ ก็เอาไปไม่ได้สักนิด บางคนก็คิดว่าตัวตายแล้วพ้นทุกข์หมดเคราะห์หมดกรรม แต่ที่ไหนได้ละครับ คนตายนั่นแหละครับต้องสร้างทุกข์

สร้างเคราะห์กรรมแก่คนยังไม่ตาย โธ่......ก็ตายกันหนเดียว งานศพต้องว่ากันให้มโหฬารซะหน่อย ว่าเข้านั่น......อย่างบ้านนอกบางแห่งแล้วยิ่งไปกันใหญ่ บางแห่งตั้งศพเจ็ดวันเจ็ดคืนเหล้ายาปลาปิ้งจะเท่าไรไม่ต้องอั้น ใครใคร่ดื่ม ใครใคร่กินตามสบาย พองานเสร็จคิดบัญชี ตายละวา......ต้องไปเที่ยววิ่งกู้เงินหามาใช้หนี้กันให้วุ่น เข้าตำราให้คนตายขายคนเป็นนั่นแหละครับ เอากันแต่พอเหมาะพอควรเถอะครับ ยังไง ๆ ก็ตายไปแล้ว อย่าให้ฟุ่มเฟือยนัก ทำแต่เฉพาะเท่าที่จำเป็นเถอะนะครับ เข้าของเครื่องใช้ต่าง ๆ ก็มีราคาแพงขึ้นอยู่ทุกวัน เงินทองที่จะจับจ่ายใช้สอยก็หายากด้วยนะครับ คนที่ร่ำรวยขั้นเศรษฐีก็ช่างเขาเถอะครับ อย่างเรา ท่านต้องทำมาหากินได้เงินใช้แทบจะไม่ชนเดือนนี่ซิครับ.......น่าคิด

ท่านผู้ฟังครับ ผมได้คุยกับท่านผู้ฟังมาแล้วว่าเกิดจะต้องทำยังไง มาจนกระทั่งถึงเช้าวันนี้ ท่านผู้ฟังคงจะทราบแล้วนะครับ ว่าตายจะต้องทำยังไงอีกบ้าง ก็เป็นอันว่า เรื่องเกิด แก่ เจ็บ ตาย สมควรจะยุติได้แล้ว ถึงแม้ว่าจะกระท่อนกระแท่นไม่สมบูรณ์เท่าที่ควรนัก ผมก็ขอขอบคุณท่านผู้ฟังที่อุตส่าห์ทนฟังมา จนกระทั่งจบรายการเช้าวันนี้ เอาไว้พบกันใหม่โอกาสหน้านะครับ สำหรับเช้านี้ต้องขอลาก่อนครับ

"ถ้าข้าพเจ้าก้าวหน้า จงเดินตามข้าพเจ้าไป
ถ้าข้าพเจ้าถอยหลัง จงฆ่าข้าพเจ้าเสีย"

(มุสโสลินี)

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง คนหนักแผ่นดิน (ตอน ๑)

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์–พุธ–ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

รายการปกป้องครองธรรมวันนี้ ดูแค่หัวข้อแล้วก็น่ากลัวไปหน่อย ยังกับภาพยนตร์ประเภทบู๊ล้างผลาญ ความจริงแล้วถ้าผู้ฟังได้สรวมวิญญาณจริง ๆ เพื่อจะต่อต้านกับคนหนักแผ่นดินแล้ว ก็คงจะดุเดือดพอกัน แต่เราก็ทำไม่ได้ เพราะติดขัดด้วยกฎหมายและระเบียบวิธีต่าง ๆ ข้อนี้รายการของเราไม่ได้มุ่งหมายที่จะยุให้เกิดความอาฆาตพยาบาทกันเลย เพียงแต่ประสงค์จะชี้ให้เห็นว่า คนที่มีการประพฤติปฏิบัติเช่นใดที่เราเรียกว่า คนหนักแผ่นดิน และเราจะมีวิธีการป้องกันคนพวกนี้อย่างไร หรือเพาะนิสัยสร้างสมนิสัยให้เกิดในหมู่คนอย่างไร จึงจะให้พวกเราที่อยู่รวมกันในสังคมรู้จักและร่วมมือกัน ไม่เพียงแต่ปฏิบัติตนในฐานะพลเมืองดีของชาติเท่านั้น หากยังรวมไปถึงการร่วมมือร่วมใจกัน สอดส่องสิ่งที่จะเป็นอันตรายที่จะมากล้ำกรายหรือช่วยกันระมัดระวังบุคคลที่จะเป็นพิษเป็นภัยต่อประเทศชาติอันเป็นที่รักของเราอีกด้วย คือเกิดเป็นคนอย่าให้เสียชาติเกิด อย่าให้ถูกตราหน้าว่าเป็นคนหนักแผ่นดินได้

ท่านผู้ฟังเคยสังเกตไหมครับว่า สมัยปู่ย่าตายายของเรา แต่โบร่ำโบราณมา ถึงแม้ท่านจะไม่มีเครื่องอุปกรณ์อำนวยความสะดวกสบายเช่นปัจจุบันนี้ ไม่มีไฟฟ้าใช้ ไปไหนก็ต้องเดิน ต้องนั่งเกวียน ขี่ม้า ไม่มีรถเก๋ง จักรยานยนต์ หรือแม้แต่รถสองล้อ สามล้อ ไม่มีเครื่องปรับอากาศ จะเอาร้อนเอาหนาวก็ได้ เรียกได้ว่าความเจริญทางวัตถุและ

เครื่องมือเครื่องใช้ยังไม่มีเลย แต่ท่านที่เคารพของเราทั้งหลายเหล่านั้นส่วนใหญ่แล้วก็อยู่กันอย่างสุขสบาย อยู่ร่วมกันอย่างสันติ ไม่เคยเอารัดเอาเปรียบ อิจฉาริษยาต่อกัน ไม่ต้องปล้นฆ่า ลักวิ่งชิงปล้นกัน มีอะไรก็แบ่งปันกัน ช่วยกันไปตามอัตภาพ ใครมีทุกข์ก็รับฟังและร่วมเห็นใจในทุกข์ ใครมีสุขก็รู้สึกยินดีปรีดาไปด้วย เรียกได้ว่าความเจริญทางจิตใจและศีลธรรมอยู่ในมาตรฐานสูงมาก สมัยก่อนนั้นเท่าที่ผู้หลักผู้ใหญ่เล่าให้ฟัง หากใครสักคนทำชั่วร้าย และประพฤติผิดศีลธรรมขึ้นมาแล้ว ก็เรียกได้ว่าไม่ต้องรอให้กฎหมายบ้านเมืองลงโทษหรอก ตัวคนทำเองก็จะรีบไปผูกคอตายเสียก่อนเพราะสังคมไม่ยอมรับ เข้าไหนก็ไม่ได้ ใครพบก็เบือนหน้าหนี คนด่าสาปแช่งไปทุกครัวเรือน สังคมก็ลงโทษคนนั้นไปเอง

หันมาดูสมัยนี้บ้างเป็นไร มีใครสักกี่คนที่กลัวความชั่ว หรือบาปกรรมที่ก่อขึ้น ได้ทีก็กล่าวร้ายป้ายสีกัน ได้ช่องก็เอารัดเอาเปรียบกัน ใครมีทุกข์ก็ยิ่งถูกซ้ำเติมหนักขึ้น ใครมีสุขก็ไม่พ้นคนริษยา ความเข้าอกเข้าใจกันอย่าหวังเลย ที่กล่าวมานี้มิใช่เป็นการมองโลกในแง่ร้ายเลย ความจริงก็มีอยู่ที่เป็นคนดีมีศีลธรรมและรู้จักเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แต่มีเปอร์เซ็นต์น้อยมาก และเราต้องยอมรับกันว่าในสังคมปัจจุบันนี้ ไม่ว่าจะอยู่ในวงของนครหลวงหรือต่างจังหวัดก็ตาม ยังมีมนุษย์อีกประเภทหนึ่งที่ไม่ได้ประพฤติตนให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมเลย ตรงกันข้ามกับกระทำตนเป็นกาฝาก เป็นคนหนักแผ่นดิน ลักเล็กขโมยน้อย ชิงทรัพย์ปล้นทรัพย์ ประพฤติผิดศีลธรรมและกฎหมายอยู่เป็นเนืองนิจ โดยมิได้เกรงกลัวต่ออาญาแผ่นดินและข้อบังคับของสังคมเลย ซึ่งจะเห็นได้ว่า เดี๋ยวมีปล้นทรัพย์ที่โน่น ฆ่าเจ้าทรัพย์ตายบ้าง ลักทรัพย์ที่นี่ วิ่งราวชิงทรัพย์กันออกเกลื่อนไปโดยไม่ได้เกรงกลัวต่อกฎหมายบ้านเมือง กฎหมายเองก็มีบทลงโทษหนักอยู่แล้ว คือ ถ้าปล้นทรัพย์และฆ่าเจ้าทรัพย์ตายด้วย ให้ลงโทษถึงประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกถึงหลายสิบปีขึ้นไป

ถ้าปล้นทรัพย์ทำให้เจ้าทรัพย์บาดเจ็บ ให้จำคุกได้ถึง ๒๐ ปี

ถ้าไปวิ่งราวทรัพย์เขา ต้องโทษจำคุกถึง ๕ ปี และถ้าทำให้เจ้าทรัพย์บาดเจ็บถึงตายด้วย ต้องถูกจำคุกถึง ๑๕ ปี ปรับถึง ๓ หมื่นบาท

ลักทรัพย์ ต้องโทษจำคุกถึง ๓ ปี หรือ ๕ ปี ปรับตั้งแต่หนึ่งพันถึงหนึ่งหมื่นบาท

ชิงทรัพย์ ถ้าเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายด้วยแล้ว จะต้องถูกจำคุกถึง ๒๐ ปี และปรับถึงสี่หมื่นบาท

ข่มขืนกระทำชำเรา ต้องโทษจำคุกถึง ๒๐ ปี

ซึ่งจะเห็นได้ว่ากฎหมายได้กำหนดโทษ สำหรับบรรดาพวกหนักแผ่นดินที่ทำความเดือดร้อนให้กับพี่น้องประชาชนไว้อย่างหนักหน่วงแล้ว และก็มีอยู่ไม่น้อยในท้องที่ต่าง ๆ ที่ผู้กระทำความผิดเหล่านี้ได้ไปชดใช้กรรมในคุกตะรางไปมากต่อมากรายด้วยกันแล้ว แต่ก็ยังมีอีกมากที่รอดตากฎหมายไปได้ แต่ก็อย่าหวังเลยว่าผู้กระทำผิดเหล่านั้น จะอยู่อย่างสุขสบายอย่างคนธรรมดา โทษของกรรมจะต้องทำให้เขาร้อนรุ่ม หวาดระแวง ห่วงหน้าพะวงหลังทุกวินาที และไม่วันใดก็วันหนึ่งชีวิตเขาก็จะถูกกฎหมายลากคอออกมา สังคมก็จะพากันสาปแช่ง กรรมอันเกิดจากบาปหนาของเขา ก็จะส่งผลให้เขาได้รับทุกข์ทรมานตลอดไป

ทีนี้พอเราทราบแล้วว่า ไอ้พวกกาฝากหนักแผ่นดิน คือบุคคลที่อยู่ไม่เพียงแต่ไม่เคยทำประโยชน์ให้กับสังคมแล้ว มันยังอยู่กันอย่างแบบกดขี่ข่มเหงคะเนงร้ายต่อความสุขของประชาชนด้วยกันอีกด้วยแล้ว ก็เป็นเรื่องที่น่าคิดว่าทำไมพวกนี้จึงไม่ลดน้อยลงเสียที พอเงียบไปสักพักเดี๋ยวก็มีปล้นฆ่าอีก ลักทรัพย์กันอีก ตีชิงวิ่งราวกันอีก ไม่รู้หยุดหย่อน เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าบุคคลพวกนี้เหมือนมีบาปกรรมติดตัวมาตั้งแต่เกิด ชาวบ้านทั่วไปเขาแก้ความจนด้วยความขยันขันแข็ง อดทนทำมาหากิน สู้อุตส่าห์เก็บหอมรอมริบไว้ แต่ไอ้พวกหนักแผ่นดินแก้ความจนด้วยการเอารัดเอาเปรียบเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน สร้างความชอกช้ำและทรมานใจให้กับเพื่อนมนุษย์ด้วยกันอย่างแสนสาหัส ไม่ยอมที่จะคิดอ่านทำมาหากินโดยสุจริต คิดไปอีกที บางทีพวกนี้ก็ไม่ค่อยกลัวกับความผิดนัก พอไปปล้นเขา ไปฆ่าเขา ไปลักทรัพย์ชิงทรัพย์เขา ตำรวจจับมาได้ทีก็วิ่งเต้น ทำเรื่องหนักให้เป็นเบา หรือให้ตำรวจเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ มีตำรวจหลายต่อหลายคนที่ประพฤติเข้าด้วยกับพวกหนักแผ่นดินเหล่านี้ ช่วยเหลือให้รอดพ้นจากความผิดอาญา เพราะเห็นแก่อามิสสินจ้าง และลาภบรรณาการต่าง ๆ โดยหารู้ไม่ว่าพฤติการณ์ที่ตัวทำไปอย่างนั้นเท่ากับเป็นพวกหนักแผ่นดินไปด้วยกันนั่นเอง โดยไม่คิดถึงศักดิ์ศรีและเกียรติยศ

ในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ให้ขจัดทุกข์บำรุงสุขให้กับประชาชน อย่างนี้เราเรียกว่าพวกสมทบกับพวกหนักแผ่นดิน พวกเราต้องระวังให้มาก ถ้าพบเห็นหรือทราบเบาะแสเข้าละก็ ช่วยบอกกันมาด้วย จะได้เอาเรื่อง ลากคอมาเข้าคุกเสียให้หมดพร้อม ๆ กัน

ว่าที่จริงแล้ว ไอ้คนประเภทกาฝากอยู่อย่างหนักแผ่นดินนี้ เราสามารถทำให้มันลดน้อยไปได้เหมือนกัน ถึงแม้จะทำให้มันหมดไปจากโลกนี้ไม่ได้ก็ตามเถอะ วิธีแก้ไขพวกนี้ก็คือ เราต้องสร้างอบรมลูกหลานของเรา ที่จะเติบโตมาเป็นผู้ใหญ่ในวันข้างหน้าขึ้นมาแทน ฝึกอบรมให้เด็กรุ่นลูกรุ่นหลานของเราเป็นเด็กที่มีระเบียบวินัย รู้จักเคารพต่อกฎหมายบ้านเมือง รู้จักหน้าที่ รู้จักว่าอะไรคือความดี อะไรคือความชั่ว อบรมสั่งสอนแกให้ตั้งมั่นอยู่ในศีลประพฤติธรรม ไม่ให้มีนิสัยชอบข่มเหงคะเนงร้ายผู้อื่น หรือผู้ที่อ่อนแอกว่า ให้รู้จักเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน หากเราได้อบรมสั่งสอนแกให้เกิดมีความสำนึกเช่นนี้แล้ว ความรู้สึกในด้านดีงาม ก็จะซึมเข้าไปในตัวแกตั้งแต่เขายังเป็นเด็กและจะฝังแน่นจวบจนเติบใหญ่และเป็นพลเมืองดีของชาติต่อไป และพวกนี้ต่อไปก็จะมาเป็นกำลังอันสำคัญของบ้านเมือง เป็นผู้ใหญ่ที่จะมาช่วยกันต่อต้านและขจัดพวกหนักแผ่นดินให้หมดสิ้นไป ยิ่งปัจจุบันนี้ ชาติของเราต้องประสบกับภัยคุกคามแทรกแซงบ่อนทำลายจากพวกศัตรูฝ่ายตรงข้ามด้วยแล้ว ประเทศชาติก็ยิ่งต้องการพลังแห่งความสมัครสมานสามัคคี รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกันของพี่น้องคนไทยด้วยกันอย่างมาก ดังนั้นเราจึงต้องสร้างคนรุ่นใหม่ คือรุ่นลูกรุ่นหลานของเราให้สืบมรดกแห่งความดีงามให้มากยิ่งขึ้น เพื่อจะได้เติบใหญ่ขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ที่ดีเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศ อยู่อย่างคนที่มีประโยชน์ต่อสังคม ไม่ใช่อยู่อย่างมาเกาะสังคม หนักแผ่นดิน ซึ่งมีแต่ความสาปแช่งกันทั่วไป

เมื่อได้หันไปมองดูบุคคลที่อยู่อย่างหนักแผ่นดินว่ามันอยู่กันแบบไหนประพฤติกันแบบไหน แล้วผู้ฟังก็คงจะเกิดความไม่สบายใจไปกับรายการนี้ด้วย เพราะท่านผู้ฟังเองก็คงจะเคยได้พบได้ฟังเรื่องของสังคมหนักแผ่นดิน จากทางหน้าหนังสือพิมพ์หรือวิทยุโทรทัศน์อยู่เรื่อย ซึ่งจะเห็นว่ามันมีจำนวนไม่น้อยทีเดียว ท่านผู้ฟังก็จะสบายใจได้อย่างไรเพราะถ้าพวกหนักแผ่นดินทวีมากขึ้นทุกวัน บ้านเมืองของเราก็เจริญไม่ได้ ประเทศก็คงเต็มไปด้วยโจรผู้ร้าย ประชาชนก็คงอยู่กันอย่างไม่สงบสุข ต่อไปแผ่นดินก็จะลุกเป็นไฟและถึงความหายนะในที่สุด

ทีนี้เราต้องมาคิดถึงวิธีช่วยกันป้องกันปราบปรามพวกกาฝากหนักแผ่นดินกันดูว่า เราจะทำได้อย่างไรบ้าง เราชาวบ้านชาวเมืองเป็นกำลังสำคัญอย่างมากที่จะสามารถช่วยทางราชการในทางปราบปรามป้องกันพวกกาฝากสังคม พวกหนักแผ่นดินได้ ก็คือช่วยกันเป็นหูเป็นตาแทนให้เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลไปในตัว พบเห็นพฤติการณ์ของโจรผู้ร้ายก็ต้องบอกกันไว้ให้ได้รู้กันบ้าง หรือทราบถึงวิธีปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ที่ช่วยเหลือให้ผู้กระทำความผิดได้รอดพ้นจากความผิดโดยไม่ชอบไม่ควร ก็ขอให้ช่วยบอกมาที่สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยก็ได้ หรือบอกมายังหัวหน้าส่วนราชการนั้น ๆ โดยตรงก็ได้ ก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ช่วยกันขจัดพวกกาฝากหนักแผ่นดินของบ้านเมืองของเราให้ลดน้อยลงได้ นอกจากนี้ก็อย่าลืมว่าขอให้ช่วยกันตักเตือนลูกหลานของเราให้ประพฤติตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม กระทำแต่ในสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายและศีลธรรมอันดีงาม พบเห็นอะไรที่คิดว่าจะเป็นพิษเป็นภัยต่อความปลอดภัยของชาติบ้านเมืองของเรา ก็ให้บอกมาเล่า เราต้องสร้างเด็กของเราให้เป็นผู้ที่ความสำนึกมีความจงรักภักดี และหวงแหนในชาติบ้านเมืองของเราให้ได้

เรื่องพวกที่อยู่อย่างหนักแผ่นดินนี้ ความจริงมีอยู่หลายอย่าง ไม่ใช่เฉพาะพวกโจรผู้ร้ายเท่านั้น พวกพ่อค้าวานิชที่ชอบหลีกเลี่ยงภาษีอากร พวกชอบขับรถตีนผีไม่คำนึงถึงชีวิตของผู้อื่นที่ประพฤติตนเป็นอันตรายต่อพี่น้องประชาชนด้วยกัน ก็เรียกว่าเป็นพวกที่อยู่อย่างหนักแผ่นดินทั้งนั้น เกิดมาเสียชาติเกิด ไม่ได้ทำประโยชน์ให้กับชาติบ้านเมืองและพี่น้องประชาชนด้วยกันเลย ยังมีอีกหลายจำพวก น่ากลัวจะต้องมาในคราวหน้าอีก คงจะมีเรื่องเล่าสู่กันฟังอีกมาก แต่อย่างไรก็ดี ขอบอกเสียก่อนว่า วิธีขจัดหรือปราบคนหนักแผ่นดินนั้น หากฟังกันไปแล้ว เกิดความเจ็บแค้นขึ้นมา ก็อย่าไปลงมือเสียเอง เราต้องปราบเขาด้วยความถูกต้องของระเบียบกฎหมาย ขอให้แจ้งมาเท่านั้น ทางราชการเตรียมพร้อมที่จะปราบปรามอยู่แล้ว ทั้งนี้และทั้งนั้น ก็เพื่อพวกเราจะได้อยู่ร่วมอย่างมีความสุขและได้เห็นความเจริญก้าวหน้าของบ้านเมืองของเรายิ่ง ๆ ขึ้นต่อไป สวัสดีครับ

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง **คนหนักแผ่นดิน** (ตอน ๒)

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์ – พุธ – ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

รายการปกป้องครองธรรมของเราในวันนี้ ก็จะพูดถึงเรื่องของคนที่ไม่ทำประโยชน์ให้แก่แผ่นดิน อยู่เป็นคนไม่หนักแผ่นดินเปล่า ๆ แถมยังโกงแผ่นดินเสียด้วย คนประเภทนี้ในเมืองไทยของเรายังมีอีกเยอะแยะ ต้องว่ากันเป็นเรื่อง ๆ ไป

เวลานี้ก็ได้ยินเสียงบ่นกันทั่วเมือง ไม่ว่าหนุ่มหรือสาว จนจะกลายเป็นตาแก่ขี้บ่นกันไปหมดแล้ว บ่นกันทุกอาชีพ ข้าราชการก็บ่นว่าหลวงให้เงินเดือนน้อย ไม่พอจะกิน ข้าราชการที่มีเงินเดือนมากพอจะกินก็บ่นต่อไปอีกว่า ไม่พอจะใช้หนี้สังคม ไหนจะงานบวช งานแต่งงาน งานศพ งานกินเลี้ยงสังสรร เวลานี้ก็หน้าบวชนาคอีกแล้วน่ะครับ เตรียมใช้หนี้เงินที่ยืมเขาไปช่วยงานบวชนาคกันต่อไปเถอะ

ทางฝ่ายประชาชนก็บ่นครับ บ่นว่าที่บ้านไฟฟ้ายังเข้าไปไม่ถึง ไม่มีไฟฟ้าจะใช้ ข้าวของแพงไปเสียทุกอย่าง ตำรวจก็ไม่พอ ชลประทานก็ยังเข้าไปไม่ถึงที่นา ถนนก็ยังไม่ดีโดยเฉพาะหน้านี้เป็นหน้าฝนเสียด้วย คนที่อยู่บริเวณที่ถนนไม่ดีก็เดือดร้อน ไปไหนมาไหนให้เลอะเทอะเปรอะเปื้อน เรื่องที่จะบ่นมีมากมาย สารพัดเรื่องที่จะให้บ่น

ทางฝ่ายรัฐบาลท่านก็บ่นอยู่เหมือนกัน บ่นว่างบประมาณไม่พอที่จะให้ท่านใช้สนองความต้องการของประชาชน งบประมาณมันบีดหีบไม่ค่อยจะลงเสียแล้ว

ถ้าหากว่าเราจะหัดเป็นคนคิดมากเสียหน่อย เห็นอะไรดีก็คิดว่า ทำไมถึงดีอย่างนั้น ถ้าเห็นอะไรเลว ก็คิดว่า ทำไมถึงชั่วเลวถึงเพียงนั้น คำว่าทำไม เพียงคำเดียว

ถ้าคิดต่อไปก็จะทำให้เกิดปัญญา ในเรื่องนี้ก็เหมือนกัน หากจะมาคิดกันว่า ทำไมรัฐบาลจึงไม่สามารถให้บริการตอบสนองความต้องการของประชาชนได้มากยิ่งกว่านี้ ทั้ง ๆ ที่น่าจะเป็น ได้คำตอบที่เถียงไม่ได้ก็คือ เงินไม่มี งบประมาณไม่พอ บีดหีบไม่ลง

ถ้าหากจะถามต่อไปว่า ทำไมถึงงบประมาณไม่พอล่ะ คำตอบที่ได้ก็คือ รายจ่ายของรัฐมาก รายได้น้อย ทำไมรายได้น้อย เรากล้าพูดได้เต็มปากว่า พ่อค้าเลี่ยงภาษี คนก็เลี่ยงภาษี เจ้าหน้าที่ไม่เร่งรัดจัดเก็บภาษี และที่หนักยิ่งไปกว่านั้นก็คือ เจ้าหน้าที่สมคบกับพ่อค้าให้เกิดการเลี่ยงภาษี

เรื่องพ่อค้าเลี่ยงภาษีนี้ ก็เป็นที่รู้ ๆ กันอยู่ทั่วไปครับ ไม่จำเป็นจะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญอะไรมาจากไหน หรือจะต้องลงมือทำวิจัยกันหรอกครับ ชาวบ้านธรรมดา ๆ หรือรัฐบาลเองท่านก็รู้อยู่เต็มอก และเป็นที่ยอมรับโดยไม่มีใครกล้าเถียงว่า ทุกวันนี้เราเก็บภาษีกันได้ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ใครต่อใครก็คาดว่าหรือประมาณกันว่า เราเก็บได้กันประมาณ ๓๐ เปอร์เซนต์เท่านั้น ส่วนอีก ๖๐ กว่าหรือ ๗๐ เปอร์เซนต์นั้น ส่วนหนึ่งถูกพ่อค้าโกงไป พวกพ่อค้านั้นเขาต้องการกำไรมาก ๆ แต่เสียภาษีน้อย ๆ โดยมิได้นึกถึงว่าความสะดวกสบายทั้งหลายตลอดจนความปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สินและกิจการของเขา เช่น น้ำประปา ไฟฟ้า โทรศัพท์ รัฐบาลจัดทำให้ทุกอย่างตามที่เขาต้องการ ทั้งยังต้องเป็นห่วงว่าจะมีโจรผู้ร้ายไปลักขโมยหรือปล้นสดมภ์เขา รัฐบาลก็เป็นห่วง ต้องจัดตำรวจคอยตรวจตราและหาทางป้องกัน รัฐบาลอำนวยความสะดวกสบายในการค้าขายของพ่อค้าและการดำรงชีวิตประจำวันของเขาด้วย บริการเหล่านี้รัฐบาลจะต้องลงทุนเสียเงินไปเป็นจำนวนมาก เงินที่รัฐบาลเอาไปลงทุนให้พ่อค้าได้อะไรทุกอย่างที่เป็นความสะดวกสบายนั้น มาจากภาษีอากร เขาควรจะต้องเสียภาษีอากรให้ถูกต้อง เพราะค่าภาษีที่เขาเสียไปมันได้กลับมาตอบแทนเขา ถ้าจะพูดกันให้หนักหน่อยก็คือว่าทำไมเขาจะต้องมาทรยศต่อคนที่ให้การคุ้มครองดูแลเขาโดยการหนีภาษี ถ้าเขาพากันหนีภาษีมาก ๆ จนรัฐบาลไม่อาจจะทำการจ้างตำรวจมาคอยป้องกันอารักขาทรัพย์สินของเขาซึ่งมีมากกว่าชาวบ้านธรรมดา ๆ เขาก็จะทำการค้าขายอยู่อย่างปกติสุขเช่นทุกวันนี้ไม่ได้ เขาไม่เคยคิดหรอกครับว่า ถ้าเกิดการตีชิงวิ่งราวปล้นสดมภ์กันขึ้นมาโดยไม่ยากนักนั้น จะทำให้ทรัพย์สินของเขาเสียหาย ที่

เขาหาเขาโกงภาษีของรัฐเก็บเอาไว้นั้นมันไม่เป็นประโยชน์เลย ถ้าหากว่าบ้านเมืองเป็นไปถึงเช่นนั้นเมื่อใด เมื่อนั้นแหละเขาจึงจะรู้สึกว่า เสียน้อยเสียมาก เสียมากเสียง่าย เสียภาษีแต่น้อย ๆ นั้นช่างเสียยากเย็นเหลือเกิน แต่ถ้าถูกปล้นไปจนหมดตัวเมื่อไหร่ เมื่อนั้นแหละรู้สึกว่ามันเสียง่ายเหลือเกิน แล้วก็จะรู้สึกว่า เราไม่น่าจะเลี่ยง หลบ หรือหนีภาษีกันเลย

คนต่างด้าวเป็นอีกพวกหนึ่งซึ่งมีเป็นจำนวนมากที่หนีภาษี พวกนี้เข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภาร อาศัยความร่มเย็นของผืนแผ่นดินไทยอยู่อย่างเป็นสุข แทนที่จะตอบสนองด้วยการชำระค่าภาษีเสียให้ถูกต้องตามตัวบทกฎหมายของเรา กลับเนรคุณ เนรเทศกันเป็นประจำไม่รู้ว่ากี่คนต่อกี่คนแล้ว ฐานเป็นบุคคลที่ประเทศไทยไม่พึงประสงค์ ปีนี้กระทรวงมหาดไทยก็เนรเทศบุคคลพวกนี้ออกนอกประเทศตลอดชีวิต ก็มากต่อมาก เพราะเห็นว่าอยู่ไปก็หนักแผ่นดิน แต่คนต่างด้าวอีกเป็นจำนวนมากก็ยังคงเหมือนเดิม ขอให้เหมือนเดิมไปเถอะพ่อคุณ พลาดท่าเสียทีให้เขาจับได้ไล่ทันเมื่อไหร่ เมื่อนั้นแหละจะรู้สึกถูกเนรเทศเมื่อไหร่เมื่อนั้นแหละจะรู้ว่าเมืองไทยมันหากินสะดวกสบาย ไม่น่าทำตนให้ผิดกฎหมายจนเป็นบุคคลที่ไม่พึงประสงค์ให้ถูกเนรเทศออกไปเลย ถ้ามีคนต่างด้าวที่เป็นเช่นว่านี้ฟังรายการนี้อยู่ ก็ขอให้พึงสังวรณ์ไว้เถอะครับว่า ถ้าหากว่าวันนี้ท่านทำผิดตัวบทกฎหมายของบ้านเมืองของเรา ท่านจะมีใครหรือเจ้าหน้าที่คนไหนคุ้มครองท่านได้ แต่วันหน้ายังมีน่ะครับ อายุความยังมี อีกหลายปีจึงจะพ้นอายุความ ข้าราชการเขามีการแต่งตั้งโยกย้ายกันได้ ถ้าคนที่ช่วยปกปิดความชั่วของท่านไม่อยู่ และคนที่มีอำนาจหน้าที่คนใหม่เขาเป็นคนดีรักชาติบ้านเมืองซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมากกว่าคนชั่ว เขาไม่เล่นด้วยเมื่อไหร่ เขาว่าไปตามตัวบทกฎหมายเมื่อใด และถ้าเกิดถึงกับถูกเนรเทศออกจากผืนแผ่นดินไทยล่ะก็จะเสียใจไปจนตายน่ะครับ

เรื่องการหลบเลี่ยงหลีกหนีภาษีนั้น กฎหมายเขาระบุโทษไว้ทุกภาษีเลยครับ ไม่ว่าจะเป็นภาษีเงินได้ ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีโรงเรียน ภาษีสินค้าขาเข้าหรือภาษีอะไรก็ตาม คนหลบคนเลี่ยงมีความผิดทั้งนั้น มีตั้งแต่ปรับ จำคุก ไปจนกระทั่งอาจจะถือเอาเป็นสาเหตุให้เนรเทศก็ได้ถ้าหากว่าเป็นคนต่างด้าว อย่าไปนึกว่าคราวนี้ท่านหนีภาษีได้แล้วจะหลุดพ้นไปเลย ถ้าหนีแล้วก็ต้องหนีให้พ้นหรือให้ขาดอายุความ ภาษีบางอย่างก็ ๕ ปี

บางอย่างก็ ๑๐ ปี ถึงจะขาดอายุ มีอีกหลายคนที่หลงดีใจ ปีนี้หนี้ภาษีได้ แต่อีก ๓ หรือ ๔ ปีข้างหน้าถูกจับได้ว่าหนีภาษีต้องเสียค่าเพิ่มหรือค่าปรับตามกฎหมาย และเสียภาษีย้อนหลังเป็นเงินก้อนใหญ่ บางคนอาการหนักถึงปรับและจำคุกแถมเข้าไปอีก ทีนี้แหละถึงจะร้องออกมาว่า ไม่น่าเลย ไม่น่าเลย ถ้าเสียตั้งแต่คราวที่จะต้องเสียก็ไม่ต้องเดือดร้อนเสียมากถึงขนาดนี้ เบี้ยใบ้รายทางที่ให้ใครต่อใครเขาไปเพื่อให้การหลบเลี่ยงภาษีทำได้สะดวกๆ ก็ไปเรียกกลับมาคืนไม่ได้ ต้องเสียกันหลายต่อหลายทอด คนที่ถูกจับให้เสียภาษีย้อนหลัง ๕ ปี ๑๐ ปี เป็นเงินก้อนใหญ่ บางคนถึงกับร้องขอผ่อนชำระ ที่หลวงท่านไม่ยอมให้ผ่อนถึงกับหมดเนื้อหมดตัวก็มี บางคนก็ถูกยึดทรัพย์ขายทอดตลาดมาชำระค่าภาษี ถ้าชำระค่าภาษีเสียให้มันถูกต้องเป็นปี ๆ ไปก็จะไม่เดือดร้อนเสียภาษีให้มันถูกต้องเสียเถอะครับ แล้วจะนอนหลับสบาย ไม่ต้องนอนสะดุ้งว่าจะติดตารางหรือเสียภาษีย้อนหลังอีก

ถ้าทุกคนพากันหลบเลี่ยงหนีภาษี บ้านเมืองของเราก็จะเจริญไปไม่ได้ เพราะไม่มีเงิน ไม่มีงบประมาณมาพัฒนาประเทศ สิ่งที่จะอำนวยความสะดวกสบายทั้งหลายที่รัฐบาลอยากจะสร้างจะทำให้ชาวบ้านได้สบาย ก็ไม่มีเงินจะทำ บ้านเมืองเป็นของเราทุกคนครับ ฟังแล้วก็เก็บไปคิดให้ดีด้วยครับ สำหรับเจ้าหน้าที่สรรพากรและเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่จัดเก็บภาษีอากรทั้งหลาย เพราะข่าวมันหนาหูเหลือเกินว่า พ่อค้าพากันหนีภาษีได้ก็เพราะได้รับความร่วมมือจากท่าน เมื่อได้ฟังและได้คิดแล้วก็ขอให้ทำหน้าที่จัดเก็บภาษีให้มันเคร่งครัดด้วย อย่าให้มันรั่วไหลไปได้ ภาษีรั่วไหลไปเท่าไหร่ บ้านเมืองก็เจริญช้าลงไปเท่านั้น บ้านเมืองเป็นของเราทุกคนครับ ชาวบ้านหรือประชาชนทุกคนเป็นคนถือหุ้นอยู่เท่า ๆ กัน ก็เหมือนกับห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทการค้าทั้งหลายนั่นแหละครับ ถ้าพ่อค้าผู้ถือหุ้นต่างพากันโอโม โกงเงินที่บริษัทควรจะทำมาหาได้ เอาไปให้บริษัทแต่เพียงเล็กน้อย บริษัทก็ไม่มีวันจะเจริญก้าวหน้า ถ้ามันมากไปก็ถึงกับแจ้งบริษัทตั้งอยู่ไม่ได้ บ้านเมืองก็เหมือนกันครับ เราทุกคนพากันถือหุ้นประเทศไทยอยู่คนละหุ้น เราจะเลือกเอาอย่างไหน คิดดูกันเอาเองเถอะครับ

สำหรับทางด้านชาวบ้านทั้งหลาย ก็มีทางที่จะช่วยป้องกันไม่ให้พ่อค้าหลบหนีภาษีได้เช่นเดียวกัน อย่าไปส่งเสริมให้เขาหนีภาษีเลยครับ เช่น ซื้อสินค้าซื้อของไม่ยอมรับใบเสร็จ ไม่ต้องไปเกรงใจพ่อค้าเขาหรอกครับ ซื้อของแล้วก็ต้องเรียกใบเสร็จทันที

อย่าไปเห็นแก่ของแถม ถ้าหากว่าท่านไม่เรียกเอาใบเสร็จรับเงินเวลาซื้อของ ก็เหมือนกับเราสมคบกับพ่อค้าหลีกเลี่ยงภาษี ถ้าหากท่านเรียกเอาใบเสร็จรับเงินจำนวนเท่าไหร่ ท่านก็คิดได้เลยว่า ค่าภาษีที่ออกมาเป็นส่วนที่ท่านได้ช่วยสร้างความเจริญให้แก่บ้านเมือง เพราะภาษีที่พ่อค้าเขาเสียในส่วนที่ออกใบเสร็จรับเงินให้กับท่านนั้น มันจะกลับออกมาตอบแทนท่านเป็นส่วนรวมโดยออกมาในรูปบริการต่าง ๆ ของรัฐบาล ถ้าเราเก็บภาษีได้แค่ ๕๐ เปอร์เซนต์เท่านั้นแหละครับ ปีนี้งบประมาณมันเหลือที่จะบีดหีบลงเสียอีก ไม่ต้องให้มันถึง ๘๐ หรือ ๙๐ เปอร์เซนต์ เช่นเมืองนอกเมืองนาเขาหรอกครับ เพราะต่างประเทศที่เขาเจริญ ๆ ทั้งหลาย อย่างกับในสหรัฐอเมริกา ในอังกฤษ หรือใกล้ ๆ เมืองไทย เช่นที่ญี่ปุ่น จะซื้อผักซื้อหญ้าเขายังออกใบเสร็จให้เลย ถ้าใครถูกจับในข้อหาหลบหนีภาษีจะกลายเป็นบุคคลที่สังคมรังเกียจ และขาดสิทธิหลายอย่างที่จะได้รับจากรัฐ เรื่องการเสียภาษีเขาถือว่าเป็นเรื่องสำคัญ เพราะมันเป็นเรื่องเกี่ยวกับความก้าวหน้าของบ้านเมือง เขารู้จักหน้าที่ในการเสียภาษี และป้องกันคนที่หลีกเลี่ยงภาษี ถ้าเขารู้ว่าใครหนีภาษีเขาจะแจ้งเจ้าหน้าที่ให้ทำการตรวจสอบเพื่อให้เสียภาษี แล้วเขาก็จะดีใจที่เขาได้ช่วยเรียกภาษีมาทำนุบำรุงบ้านเมืองให้เจริญ เมื่อเขารู้จักหน้าที่แห่งความเป็นพลเมืองของเขา เขาก็ย่อมจะเรียกร้องสิทธิทั้งหลายที่รัฐบาลควรจะให้แก่เขา หรือเขาควรจะได้รับจากรัฐบาล ข้อเรียกร้องของเขารัฐบาลไม่มีทางปฏิเสธ รัฐบาลต้องสนองความต้องการให้แก่เขา ต้องจัดหามาให้ตามที่เขาเรียกร้อง แต่ของเราหรือครับเรียกร้องเอาจากรัฐบาลอย่างเขาเหมือนกัน แต่ยังมีอีกเป็นจำนวนมากที่เรียกร้องแต่สิทธิโดยมิได้คำนึงถึงหน้าที่ พูดไปก็เหนื่อยใจครับ เมื่อไหร่ก็ไม่รู้เมืองเราจะเป็นอย่างเมืองเขาสำหรับในเรื่องนี้ ชาตินี้จะมีโอกาสได้เห็นกันหรือเปล่าหนอ อนิจจา

เพชรอย่างดีมีราคายิ่ง ส่งให้ลิงจะรู้ค่าราคาหรือ

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง คนหนักแผ่นดิน (ตอน ๓)

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์–พุธ–ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

รายการปกป้องครองธรรมของเราในวันนี้ ก็จะขอพูดถึงคนหนักแผ่นดินอีกประเภทหนึ่ง คือ พวกตีนผี พวกนี้มุ่งหวังจะหาประโยชน์คือความสะดวกสบายของตนแต่เพียงฝ่ายเดียว ความจริงแล้ว การขับรถขับรา หากจะขับให้มันช้าลงไปอีกนิดหนึ่ง มันก็จะไม่เสียเวลาต่างกันมากมาย จนถึงกับเสียผลประโยชน์ไปมากนัก ยิ่งขับรถให้มันเร็ว ยิ่งเสี่ยงต่อการไม่ถึงที่หมาย มีเรื่องมีราวมันเสียประโยชน์ยิ่งไปกว่าที่ขับธรรมดา ๆ เพราะคนขับถ้าไม่หนีก็ต้องเข้าห้องขัง รถก็จะต้องเอาไปไว้เป็นของกลางประกอบคดีที่โรงพักเจ้าของรถน่าจะเตือนหรือห้ามปรามคนขับรถของตัว มีเรื่องมันเสียหายด้วยกันทุกฝ่าย รัฐบาลก็เสียหายด้วย

เด็กคนหนึ่งกว่าจะโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาได้ แม้ว่าพ่อแม่จะเลี้ยงดูลูกของตนมาเอง แต่บริการที่รัฐบาลได้ให้แก่เด็กซึ่งมีตั้งแต่ยังไม่เกิดขึ้นมาในท้อง จนกระทั่งถึงเมื่อตายนั้น มันจะต้องเสียสตางค์ ซึ่งเป็นภาษีของชาวบ้านไปเป็นจำนวนมาก ท่านผู้ฟังอาจจะสงสัยว่า ทำไมเราถึงพูดว่า รัฐบาลได้ให้บริการแก่เด็กตั้งแต่ยังไม่ได้เกิดขึ้นในท้อง เด็กที่ยังไม่อยู่ในท้องรัฐบาลจะไปให้บริการได้อย่างไร มีครับ มีจริง ๆ เพราะสมัยนี้วิทยาการทางการแพทย์ก้าวหน้า หนุ่มสาวที่ก่อนจะแต่งงานมีเป็นจำนวนมาก ที่ไปให้หมอหลวงท่านตรวจเสียก่อนว่า มีโรคอะไรที่ทำให้เด็กเกิดมาไม่สมบูรณ์หรือไม่ บางคนก็ไปตรวจ

พอให้รู้ว่าไม่เป็นโรคซิฟิลิส หนองใน หรือโกโนเรีย ซึ่งจะทำให้เด็กที่เกิดมาอาการไม่ครบ ๓๒ หรือบางคนอาจจะตาบอด ส่วนคนที่มีความรู้ดี อาจจะไปหาหมอหลวงให้ตรวจละเอียดยิ่งไปกว่านั้นอีกว่า ลูกออกมาจะมีทางที่เป็นพวกปัญญาอ่อนหรือไม่ จะเป็นโรคโลหิตบางอย่างที่ไม่อาจรักษาได้หรือไม่ พอแต่งงานแล้วก็ไปขอให้หมอหลวงตรวจสุขภาพที่โรงพยาบาลอีกได้ ท้องไส้ขึ้นมาก็ไปฝากท้องกับหมอที่โรงพยาบาล หรือศูนย์บริการสาธารณสุข หรือที่สถานีอนามัยได้ ทั้งหมอและพยาบาลเมื่อท่านรับฝากท้องแล้ว ก็จะมีการแนะนำวิธีปฏิบัติ เพื่อให้ทารกในครรภ์แข็งแรง คลอดออกมามีทางปลอดภัย ซึ่งภาษาหมอเขาเรียกว่าให้สุขศึกษา ตอนคลอดที่โรงพยาบาลก็ต้องใช้เจ้าหน้าที่หลวง เด็กเจ็บป่วยก็ไปตรวจหมอหลวง หลวงต้องเสียค่าใช้จ่ายจ้างหมอจ้างพยาบาล สร้างโรงพยาบาลหาเครื่องไม้เครื่องมืออุปกรณ์รักษาพยาบาลให้โรงพยาบาล ศูนย์บริการสาธารณสุขและสถานีอนามัย หลวงต้องจ้างคนมาเป็นตำรวจ เป็นเจ้าหน้าที่ประปา ไฟฟ้า และสาธารณูปการต่าง ๆ เพื่อจะให้คนอยู่สบาย มีสุขภาพดี ให้ประชาชนมีคุณภาพ จะได้ช่วยกันทำงานให้เกิดประโยชน์แก่บ้านเมือง ถึงจะทำงานส่วนตัวก็ตาม ถ้าสามารถทำงานได้มากรายได้ก็มาก หลวงก็ได้ภาษี ได้ผลงานที่เป็นประโยชน์ต่อบ้านเมือง ค่าใช้จ่ายเพื่อคน ๆ หนึ่ง โดยเฉลี่ยแล้วหลวงท่านต้องเสียไปคนละหลายหลายพันบาทต่อปี ถ้าใครจะทำให้ใครตายซักคนหนึ่ง ก็ขอให้คิดถึงค่าใช้จ่ายที่หลวงซึ่งได้แก่คนไทยทุกคนได้ใช้จ่ายไปเสียก่อน เว้นแต่พวกที่อยู่ไปก็หนักแผ่นดินเสียเปล่า พวกนี้จะตายก็ช่างเถอะไม่ว่าอะไรเลย อยู่ไปก็มีแต่เรื่องที่จะทำให้คนที่เป็นประโยชน์ต่อแผ่นดินได้รับความเดือดร้อน

ชีวิตของคนมีค่า ยิ่งเติบโตขึ้นมามากเท่าไหร่ก็ยิ่งมีค่ามากเท่านั้น เพราะไม่ได้เติบโตขึ้นมาเองตามบุญตามกรรม พ่อแม่ต้องเสียเงินเลี้ยง หลวงต้องเสียเงินจ้างคนและหาเครื่องไม้เครื่องมือมาให้บริการดังที่เราได้กล่าวมาแล้ว ต้นทุนเลี้ยงคน ๆ หนึ่งให้โตขึ้นมาหลวงต้องเสียเงินไปมาก ยิ่งเป็นพ่อแม่แล้วยิ่งต้องเสียเงินค่าเลี้ยงดูมาก ค่าศึกษาเล่าเรียนต้องทนต่อความทุกข์ยากลำบากเลี้ยงลูกมา อดตาหลับขับตานอน หัวอกของพ่อแม่คนที่

เป็นพ่อแม่คนมาแล้วจะรู้ดี แล้วไอ้พวกหนักแผ่นดินประเภทตีผีก็น่าจะรู้ดี เพราะพวกตีนผีส่วนใหญ่ก็มีเมียมีลูกแล้วทุกคน ถ้าเป็นลูกหลานของตนโดนพวกรถชนตายหรือพิการบ้าง ก็จะต้องเสียใจเศร้าโศกาเหมือนคนอื่นเขา มันก็น่าจะคิดกันบ้าง

ส่วนใหญ่ของพวกตีนผีนี้มักจะเป็นพวกขับรถบรรทุก ไม่กลัวใครเขาจะด่าหรือสาปแช่ง ขับรถเร็วยังกับว่าไม่ได้ขับอยู่บนถนน หรือไม่มีทางที่จะไปชนใครให้ได้รับความเดือดร้อน นึกว่าตัวเองเป็นช้างอยู่ซะเรื่อย เห็นรถเก๋งรถเล็ก ๆ เป็นพวกเก้งพวกกวาง ต้องหลีกข้าซึ่งเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ถ้าไม่หลีกพ่อก็ชนเสียแหลก ที่พบกันบ่อย ๆ ก็คือพวกเล่นขับประดาหน้ากันมาเป็นแถว แซงซ้ายแซงขวาขึ้นหน้าขึ้นหลัง ให้เป็นที่หวาดเสียวแก่คนที่ขับรถเล็ก ๆ ถ้าหากว่ารถเล็กขับสวนมาไม่หลีกแล้วก็ พ่อไม่มีวันยอมลดราวาศอกให้เลย ไม่ว่าจะอยู่ในทางของเขาหรือไม่ เกิดชนตูมตามขึ้นมารถเล็กก็กระเด็นงอขี้กล้องไป คนที่อยู่ในรถเล็กอาจจะดิ้นกระแด๋ว ๆ เหมือนปลาดุกถูกทุบ ใครจะเป็นอะไรช่างหัวมัน ไม่ใช่พ่อแม่พี่น้องของกูนี่หว่า ที่พบเห็นกันบ่อย ๆ ก็เป็นแบบนี้แหละครับ ชนเขาแล้วแทนที่จะมีมนุษยธรรมลงไปให้ความช่วยเหลือกันตามสมควร ส่วนใหญ่มักจะขับรถหนีไปเลย ถ้าขับรถหนีไม่ได้ก็ทิ้งรถไว้วิ่งหนีไปแต่ตัว พวกชนแล้วหนีเช่นนี้ มันน่าจะเอาไปลงโทษให้หนัก เพราะพวกนี้ปีหนึ่ง ๆ ทำลายชีวิตคนดี ๆ คนที่มีค่าและทำประโยชน์ให้แก่สังคมมากเหลือเกิน

ทีนี้เราก็ควรจะมาคิดกันว่า ทำไมมันถึงเป็นเช่นนี้ สาเหตุส่วนใหญ่มาจากความคึกคะนอง กลัวเพื่อนฝูงที่ขับรถด้วยกันเขาจะหาว่า ขับรถไม่เก่ง ขับรถไม่ไว และก็ไปคิดเสียว่า ถ้าชนแล้วตัวไม่ตายก็หนีได้ ความคึกคะนองทั้งหลายนั้นเป็นสิ่งที่แก้ไขได้หากว่าคนที่มีความคึกคะนองจะมีสติสัมปชัญญะ ใช้หัวคิดไตร่ตรองเสียหน่อย ยับยั้งชั่งใจไว้เสียบ้าง พลาดท่าเสียทีแล้วหนีไม่พ้นถูกจับกุมไปลงโทษตามระบิลเมือง ต้องติดคุกติดตะราง ลูกเมียใครจะส่งเสียให้ได้อยู่ได้กินดีเท่ากับตัวเองเลี้ยง สำหรับเมียนั้นอาจจะมีคน

เขาเลี้ยงให้ได้หรอกครับ ว่าเมียพวกตีนผียังสาวและยังสวยอยู่ แต่ลูกนี่ซิครับใครเขาจะเลี้ยงให้ ใครเขาจะส่งเสียให้ได้เล่าเรียน เพราะมันไม่ใช่ลูกของเขา

อีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดพวกตีนผีขึ้นมามากมายก็คือ ตำรวจไม่เอาไหน ไม่กวดขันกันอย่างจริงจัง ตำรวจจราจรก็มีอยู่ทั่วกรุง ตำรวจทางหลวงก็มีกันอยู่ทุกหัวระแหง ถ้าพบพวกตีผีแล้วกวดขันกันอย่างเอาจริงเอาจัง พวกตีนผีก็จะเบาและลดจำนวนลงไปได้มาก จับได้แล้วก็ปรับเสียให้เต็มอัตรา ยึดรถเอาไว้นาน ๆ ยึดใบอนุญาต ยึดใบขับขี่กันเสียเลย ลองดูซิว่า พวกตีนผีจะกล้าขับรถเร็วไปได้ซักกี่น้ำ แต่ตำรวจของเราก็ไม่ค่อยจะทำกัน เรื่องนี้ต้องขอร้องกันหน่อยแล้วครับ ผลเสียหายมันมีมากถ้าหากว่าพวกตีนผีทำความทุกข์ร้อนให้แก่ใครเขาเข้า จับกันให้เข็ดซักทีเถอะน่า เพื่อให้ชาวบ้านเขาไม่ต้องเสียดายภาษีที่เสียไปเป็นเงินเดือนให้แก่ตำรวจ

เจ้าของรถก็เป็นอีกพวกหนึ่งที่เป็นตัวการสนับสนุนดีนัก ต้องการเพียงความรวดเร็ว ในการขนส่งเพื่อการหาผลกำไรเพียงอย่างเดียว ไม่ยอมใช้สมองตรองดูเลยว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นแต่ละครั้งนั้น ชาวบ้านและรัฐบาลจะต้องสูญเสียเงินไปเท่าใด แถมเจ้าของรถบางคนเตรียมการเลี่ยงกฎหมายไว้ล่วงหน้า ทำสัญญาเช่ารถกับคนขับไว้เลย ถ้ามีเรื่องตัวเองจะไม่ต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายในทางแพ่ง ต่อมาทางรัฐบาลก็ได้หาทางแก้ไขในเรื่องนี้ ออกกฎหมายใหม่ให้นายจ้างต้องรับผิดต่อการเสียหายที่มีแก่ผู้อื่น เนื่องจากการขับรถชน นายจ้างก็เลยหลีกเลี่ยงกันหนักยิ่งขึ้นไปอีก ทำสัญญาให้กับคนขับรถไปเสียเลย เห็นท่ารัฐบาลจะต้องเดือดร้อนมาแก้กฎหมายกันใหม่อีก มันแย่ครับ ไอ้พวกเห็นแก่ตัวนี่ร้ายกาจเหลือเกิน คนเราก็เห็นแก่ตัวกันทุกคนแหละครับ แต่ว่าอย่าให้มันน่าเกลียดจนเกินไปนัก

ยังมีนายจ้างอีกประเภทหนึ่ง พวกนี้ไม่มีเจตนาจะสนับสนุนให้เกิดพวกตีนผีหรอกครับ แต่ความที่แกขี้เหนียว ชอบจ้างคนขับรถราคาถูก ๆ คนขับที่รับจ้างราคาถูกก็อย่างว่าแหละครับฝีมือยังไม่ถึงขั้น พวกนี้นับว่ามีส่วนที่ทำให้คนที่เป็นประโยชน์ต่อแผ่นดินต้องสูญเสียไปมากเหมือนกัน

ที่สาธยายมานี้ก็เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า บรรดาพวกตีนผีทั้งหลายนั้น มีโอกาสที่จะอยู่เป็นคนที่ไม่หนักแผ่นดินเหมือนกัน และจะเป็นคนมีประโยชน์แก่แผ่นดินอีกด้วย ถ้าหากมีสติ ลดความคึกคะนองลงไปเสียบ้าง และบรรดาเจ้าหน้าที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหลายจะช่วยกันป้องกันไม่ให้เกิดมีพวกตีนผีขึ้นหรือแก้ไขให้พวกตีนผีลดน้อยลงไปได้ เพื่อรักษาชีวิตของพี่น้องร่วมชาติของเรา ที่เป็นคนดี ๆ จะได้อยู่ช่วยกันสร้างความเจริญให้แก่แผ่นดิน กวดขันให้เป็นไปตามกฎหมายของบ้านเมืองให้มันเคร่งครัดยิ่งขึ้น เวลามีเรื่องมีราวก็ดำเนินคดีเสียให้เต็มที่ จะปรับก็ปรับให้หนัก ถึงขั้นยึดใบขับขี่ก็ยึดกันไปเลย นายทุนจะต้องชดใช้ค่าเสียหายก็ว่ากันให้เต็มที่ อย่าไปช่วยให้นายทุนได้ใจ ไม่ต้องกลัวว่านายทุนจะฉิบหาย ถ้าไม่เริ่มไม่ทำไม่เอาจริงเอาจังกัน ปล่อยให้เป็นไปอย่างนี้ เมื่อไหร่ครับบ้านเมืองเรามันถึงจะเจริญและน่าอยู่กว่านี้ และก็ใคร่ขอเตือนพวกตีนผีทั้งหลายว่า อย่าได้คึกคะนองให้มากนัก เวลามีเรื่องมีราวถึงติดคุกติดตะราง เมียน่ะอาจจะมีคนเขาเลี้ยงให้ แต่ไอ้หนูตัวเล็ก ๆ ที่เป็นลูกนั้น ไม่มีใครเขาเลี้ยงให้น่ะครับ

"อันตรายของประชาธิปไตยเกิดขึ้นจากประโยชน์ที่
ประชาธิปไตยยื่นให้นั่นเอง"

(เจเรไมเบนแธม)

รายการ "ปกป้องครองธรรม"

ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย

เรื่อง เยาวชนที่รัก

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์ – พุธ – ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

ท่านผู้ฟังที่รัก รายการปกป้องครองธรรมของสำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย ได้นำเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน กฎหมาย และเรื่องอื่นมาพูดให้ท่านผู้ฟังมาหลายสิบเรื่องแล้ว แต่ส่วนมากเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับผู้ใหญ่ โดยมุ่งหวังที่จะได้ให้อยู่กันอย่างปกติสุข เพราะรายการนี้หวังว่าเมื่อพ่อแม่ผู้ปกครองสามารถครองชีพอยู่ได้อย่างปกติสุขแล้ว ลูกเต้า เยาวชนทั้งหลายแหล่ควรจะอยู่กินได้อย่างสบาย ร่ำเรียนหนังสือกันตามหน้าที่ของเด็ก ๆ และจะกลายเป็นพลเมืองที่ดีของชาติต่อไป

เมื่อ ๒–๓ วันที่แล้วมา ได้ผ่านไปยังกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชนที่ผ่านฟ้า เห็นพวกตำรวจไปจับเด็กมาขังไว้หลายคน สอบถามก็ได้ความว่า เป็นพวกจับกลุ่มกันสูบยาเสพติดบ้าง หนีโรงเรียนบ้าง ปฏิบัติตนในทำนองเสเพลบ้าง เป็นต้น นึก ๆ ดูแล้ว เด็กพวกนี้ไม่น่าจะมีลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้น บางคนเป็นลูกเต้าคนมีสตางค์เสียด้วย เด็ก ๆ พวกนี้นะครับหากปล่อยปละละเลยไว้น่ากลัวเหลือเกิน เมื่อแกเป็นเด็กเลวโตขึ้นคงเป็นผู้ใหญ่ที่เลว ทำความเลวร้ายให้แก่สังคมเป็นอย่างมาก เด็กประเภทนี้มีจำนวนมากเพียงใด ผู้ใหญ่ที่เลว ๆ ก็จะเกิดตามมามากเพียงนั้น ตอนเป็นเด็ก ๆ เราก็พอว่ากล่าวตักเตือนกันได้ พอเป็นผู้ใหญ่เตือนยาก ก็เข้าภาษิตที่ว่า ไม้อ่อนดัดง่าย ไม้แก่ดัดยาก นั่นแหละครับ ปัญหาก็ต้องอยู่ที่ว่าจำต้องแก้ไขกันแต่ต้น ๆ แหละครับ ขืนปล่อยไว้

แก้ยาก พูดถึงการแก้ไขก็อีกนั่นแหละครับ ใครจะเป็นผู้แก้ ข้างพ่อแม่บอกว่า ข้าวของแพงต้องทำมาหากินเลี้ยงลูก ไม่งั้นก็อดตาย ส่งเสียให้เล่าเรียนไม่ได้ ข้างครูบาอาจารย์ต่างก็อ้างว่า เด็กอยู่ที่โรงเรียนเพียง ๖-๗ ชม. เท่านั้น จะมัวแต่มาอบรมกิริยามารยาทหน้าที่กันจะเอาเวลาที่ไหนไปสอนวิชาการให้แก่เด็ก ปลายปีเด็กสอบตกก็กลายเป็นขี้ปากของผู้ปกครองอีก เมื่อเป็นเช่นนี้ความรับผิดชอบไม่ทราบว่าจะตกเป็นของใคร เด็ก ๆ นะครับเราก็ถือกันว่าเป็นผู้ใหม่ต่อชีวิต อยากทราบอยากเห็นอยากลองสิ่งใหม่ ๆ แปลก ๆ เมื่อเห็นผู้ใหญ่กินเหล้า สูบบุหรี่ สูบยาเสพติด เที่ยวผู้หญิงกันอย่างสนุกสนาน เด็กต้องคิดว่าดีแน่ จึงขอลองมั่ง เมื่อติดเข้าแล้วเลิกไม่ได้ นิสัยความประพฤติเลว ๆ อื่น ๆ ก็ต้องตามมา เช่น เมื่อหมดเงินเที่ยว ขอพ่อแม่ไม่ได้ การลักเล็กขโมยน้อยก็เริ่มเกิดขึ้นมาละ นาน ๆ เข้าก็กลายเป็นไอ้เสืออย่างที่เห็น ๆ กันอยู่นั่นแหละครับ

ท่านผู้ฟังลองคิดดูซิครับ หากเด็กพวกนี้มีมาก ๆ แล้วอนาคตของชาติจะเป็นไปในรูปใด ประเทศไทยเราขณะนี้ผู้ใหญ่ได้วางนโยบายไว้ เพื่อจะพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองเทียมบ่าเทียมไหล่กับประเทศที่เจริญแล้ว ไอ้คำที่ว่าเจริญนี้อย่าไปตีความหมายว่าประเทศมันเจริญเองอย่างต้นหมากรากไม้นะครับ คนในชาติต่างหากที่ว่าเจริญ ราษฎรร่ำรวยประเทศก็ร่ำรวยตามไปด้วย คนในชาติมีการศึกษาดี ถือว่าการศึกษาของชาติเจริญ เมื่อเป็นอย่างนี้จึงจะต้องมุ่งไปที่ตัวคน โดยเฉพาะเด็ก ๆ นะครับ เราต้องช่วยกันสร้างเด็ก เพื่อให้เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพของชาติ

อย่าเลยครับที่จะโยนความรับผิดชอบให้เป็นของคนนี้หรือคนนั้น ช่วยกันคนละไม้คนละมือก็สำเร็จไปเอง ผู้ปกครองแม้จะอ้างว่าไม่มีเวลา เพราะต้องทำมาหากินนั้นคงไม่จริง เวลาเลิกงาน ถ้าไม่สำมะเลเทเมาแล้ว ก็คงจะพอมีเวลาพบลูกพบเต้าสั่งสอนได้บ้าง ประการแรกก็หัดให้เด็กตรงต่อเวลาก่อน เมื่อเด็กตรงต่อเวลาแล้ว ปัญหาต่าง ๆ มันจะลดลง ครูบาอาจารย์ก็เช่นกันแหละครับ มีเวลาว่างก็อบรมสั่งสอนเด็กบ้างสอนวิชาการก็แทรกได้นี่ครับ สอนแต่วิชาการล้วน ๆ ทั้งวันเด็กก็คงจะเบื่อ เจ้าหน้าที่อื่น ๆ ก็เช่นกัน หากช่วยกันคนละไม้ละมือก็พอไปไหว คิดเสียว่าเราช่วยกันสร้างชาติ

อย่าไปคิดว่าเมื่อลูกเราดีแล้วลูกคนอื่นจะเลวก็ช่างปะไร เราเป็นผู้ใหญ่อยู่ไปไม่นานก็ตาย ทำประโยชน์กับประเทศชาติดีกว่า พบเด็กกินเหล้าเมายา สูบยาเสพติด ช่วยกันตักเตือน แหล่งสำราญต่าง ๆ นะครับ ผู้จัดการต้องให้ความร่วมมืออย่างจริงจังด้วย เด็ก ๆ ไม่ควรให้เข้าไปหาความสำราญก็ต้องห้ามอย่างเด็ดขาด อย่าเห็นแก่เงินเลยนะครับ ตายแล้วเอาไปไม่ได้หรอก สู้ช่วยกันสร้างเยาวชนของชาติดีกว่าครับ นึกเสียว่าสละรายได้เพียงนิดหน่อย แต่เป็นการสร้างพลังของชาติให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น

พูดมาตั้งนานนะครับ ยังไม่ถึงเด็กสักที มัวไปพูดเรื่องผู้ใหญ่เสียมาก แต่ก็นั่นแหละครับ เด็ก ๆ ไม่ชอบฟังวิทยุเรื่องพรรค์นี้หรอก ส่วนมากผู้ใหญ่ฟังจึงฝากให้ช่วยเตือนพวกเด็ก ๆ ด้วย เด็ก ๆ ก็เช่นกันนะครับ เราต้องนึกว่าเราเป็นส่วนหนึ่งของประเทศชาติ อย่านึกว่าชาติไม่ใช่ของเราคนเดียว เราต้องตั้งปฏิญาณอย่างแน่วแน่ว่า เราต้องช่วยกันทำนุบำรุงประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรือง ตามรอยที่บรรพบุรุษของเราได้สร้างเอาไว้ บางคนกลับนึกว่าจะทำอย่างไร ขอบอกว่าในช่วงนี้เรายังทำอะไรไม่ได้ในทางตรง แต่ทางอ้อมเราทำได้มากทีเดียว ก็คือการเตรียมตัวของเราเองให้พร้อมด้วยความรู้ ประสพการณ์ ดูแบบอย่างของผู้ใหญ่ ตั้งเป้าหมายของชีวิตไ้อย่างแน่นอน ฝึกตัวเองให้เป็นคนที่มีเหตุผล เสาะแสวงหาความรู้ใส่ตัว เพื่อเตรียมตัวให้พร้อมที่จะเผชิญกับชีวิตในสภาพของผู้ใหญ่ การสร้างวินัยให้กับตัวเองนับว่าเป็นเรื่องใหญ่ทีเดียว อยากให้เด็กสังเกตความไม่มีวินัยของคนในชาติขณะนี้ แล้วจดจำไว้เป็นแบบอย่างว่าถ้าโตเป็นผู้ใหญ่แล้วจะเห็นว่ามีการขับรถแซงซ้ายแซงขวากันอุตลุด พอรถชนกันคนที่ผิดก็พยายามเถียงว่า ตัวเองถูก ไอ้การขับรถแซงกันก็ถือว่าขาดวินัย พอผิดแล้วยังเถียงว่าตัวเองถูกก็ถือว่าขาดความรับผิดชอบ เมื่อเป็นกันเช่นนี้แล้ว ลองคิดดูเถอะครับว่า ประเทศชาติบ้านเมืองจะพัฒนาเจริญไปตามเป้าหมายได้อย่างไร หากขับรถชนคนตายแล้วก็หนีเลย ตำรวจต้องเสียเวลาตามจับ ต้องส่งฟ้องศาล ผลสุดท้ายก็ผิดจนได้ ความจริงรู้ ๆ กันแล้วว่าผิด ยอมรับผิดเสียก็หมดเรื่อง ไม่ต้องมานั่งเถียงกันให้เสียเวลา เรื่องของเรื่องก็คือการเห็นแก่ตัวนั่นแหละ คนเราถ้าลดความเห็นแก่ตัวให้น้อยลงสักหน่อยก็คงจะดี สังคมจะไม่ยุ่งเหมือน

ขณะนี้ เรื่องเด็กทำในสิ่งที่เลวร้าย ประพฤติตัวเป็นคนที่สังคมรังเกียจนั้นก็มาจากผู้ใหญ่เราทำให้เป็นตัวอย่างนั่นเอง ประกอบกับผู้ใหญ่ปากหนัก ไม่ค่อยตักเตือนเด็ก ๆ ผู้ใหญ่บางคนบ้า ๆ บอ ๆ ยุเด็กเลย ผู้ใหญ่พวกนี้ควรจะตอนเสีย ไม่ควรให้เหลือพืชพันธุ์อยู่ในเมืองไทย จริงไหมครับ เห็นเด็ก ๆ เต้นรำ จังหวะไส้เดือนถูกขี้เถ้าชอบ ความจริงดู ๆ แล้วมันน่าเกลียดจะตาย ทำท่ายักแย่ยักยัน ควรจะห้าม ๆ กันไว้ ไม่ควรปล่อยปละละเลยเกินไป การกระทำแบบนี้แหละครับที่ทำให้เด็กได้ใจ บางครั้งพอผู้ใหญ่ห้าม เด็กบอกว่าคร่ำครึ ไม่ทันสมัย แทนที่จะชี้แจงให้เด็กทราบ นิ่งเสียนี่ และเด็กจะเลิกประพฤติตัวเลว ๆ ได้อย่างไรล่ะครับ เรื่องชู้สาวก็ทำนองเดียวกันแหละครับ เผลอตัวกันไม่รู้ว่าเมียใคร ผัวใคร เข้าโรงแรมกันเฉย ๆ แล้ว เด็กจะไม่เอาอย่างไร ไม่ใช่ดีนะครับ ถูกจับได้ทั้งอายทั้งเสียชื่อเสียง คนที่ได้กำไรก็คือเจ้าของโรงแรมนั่นแหละครับ หัดใช้คำสอนทางพุทธศาสนาเข้าช่วยบ้างซิครับ อดใจอย่าทำตัวอย่างที่เลวให้เด็กเห็น

ที่พูดมาทั้งหมดนี่เป็นเพียงตัวอย่างที่เห็นง่าย ๆ ว่า ขณะนี้คนไทยเรายังขาดวินัย ถ้าสภาพของจิตใจคนยังเป็นอยู่เช่นนี้ ยากเหลือเกินที่ประเทศไทยอันเป็นที่รักยิ่งของเราจะเจริญ รุ่งเรือง มั่นคง ปลอดภัย เช่นประเทศอื่น ๆ ฉะนั้นในช่วงที่เรายังเป็นอยู่ก็ดูตัวอย่างเสีย พยายามขจัดตัวอย่างที่เลวของผู้ใหญ่ออกไป รักษาไว้แต่ตัวอย่างที่ดี และปรับปรุงตัวเองให้เข้ากับสภาพความเป็นอยู่ของเมืองไทย อะไรผิดอะไรถูกพิจารณาเอาเอง สงสัยก็ถามครูบาอาจารย์ ผู้หลักผู้ใหญ่อย่าเก็บความสงสัยไว้ เดี๋ยวจะกลุ้มใจตาย เรื่องการแก้ไขเด็ก หรือปลูกฝังนิสัยเด็กนี่นะครับ ต้องขอวกไปยังกระทรวงศึกษาหน่อยหลักสูตรที่เราให้นักเรียน ๆ อยู่นะครับ สอนอะไรให้เด็กพึ่งจนเกิดเป็นนิสัยบ้างครับ โรงเรียนเปิดกันมากนักเรียนมีมาก แต่จำนวนนักเรียนทำผิด ทำชั่วมีอยู่มากมาย วัน ๆ ตามหน้าโรงหนัง ร้านกาแฟมีนักเรียนหนีไปพลอดกันเป็นคู่ ๆ หลักสูตรที่สอนอยู่สอนมานานนักหนา เด็กคงเบื่อ เพราะเป็นการสอนแบบนกแก้วนกขุนทองนี่ครับ เด็กไม่ต้องไปโรงเรียนก็ได้ พอใกล้เวลาสอบไล่หาตำรามาท่องจำเสียหน่อยก็สอบไล่ได้ ยิ่งข้อสอบออก

เป็นการขีดถูกขีดผิดด้วยแล้ว เด็กบางคนไม่ได้เรียนหนังสือเลยเข้าห้องสอบขีดถูกบ้างผิดบ้างเผอิญดวงดีก็สอบไล่ได้ ขืนปล่อยไว้อย่างนี้บ้านเมืองเราแย่นะครับ อะไรเก่า ๆ พอจะแก้ไขได้ หน่วยงานที่รับผิดก็ต้องหาทางแก้ไขกันบ้างละครับ จะทำราชการไปเรื่อย ๆ ป้องกันความผิด เพื่อจะได้รับบำเหน็จบำนาญตอนเกษียรอายุนั้นก็ไม่ไหวละครับ ประเทศชาติของเรา ถ้าเราไม่ช่วยกันแล้วใครล่ะครับจะเข้ามาช่วย หากได้ปรับปรุงหลักสูตรเสียบ้างโดยให้เด็กเรียนหัดตอบโดยการกระทำ หรือให้ปฏิบัติจริง ๆ ใครทำได้ก็สอบไล่ได้ ใครขาดเรียนก็สอบไล่ตกไป อย่างน้อยเด็กต้องไม่ขาดเรียน และเมื่อสอบไล่ได้แล้ว ก็ย่อมมีความรู้ เพราะได้ทำไว้กับมือตนเอง เห็นไหมละครับว่าควรแก้ไขกันบ้างแล้ว โดยเฉพาะในเรื่องหลักสูตรการศึกษา เล่นใช้ของเก่าอยู่เรื่อย ๆ ก็ไม่ไหว การศึกษามิใช่เครื่องลายครามนี่ครับยิ่งเก่าราคายิ่งงาม

ผู้ที่ตายแล้วไม่สูญนั่นแหละเรียกว่า ผู้มีชีวิตยืนยาว

(ขงจื๊อ)

รายการ "ปกป้องครองธรรม"
ของ สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย
เรื่อง หลักสูตรการศึกษา

ออกอากาศ ณ สถานีวิทยุ ท.ท.ท. ทุกวันจันทร์ – พุธ – ศุกร์

เวลา ๐๖.๒๐ น. – ๐๖.๓๐ น.

ท่านผู้ฟังที่เคารพ รายการปกป้องครองธรรม ของสำนักงานเลขานุการรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทย ได้นำเรื่องต่าง ๆ ทั้งในด้านกฎหมาย การปฏิบัติงาน การสร้างตัว การติดต่อกับราชการมาพูดให้ฟังกันมาก็หลายเรื่อง ขอเรียนอย่างจริงใจว่า รายการนี้มีความห่วงใยต่อประชาชนและประเทศชาติอย่างยิ่ง ประเทศไทยเรานะครับได้เริ่มมีแผนพัฒนาการเศรษฐกิจ สังคมมาเป็นเวลากว่า ๑๐ ปีแล้ว ปรากฏว่าจนกระทั่งบัดนี้ประชาชนบางส่วนยังไม่เข้าใจเลย ทำไมจึงเกิดปัญหาเช่นนี้ละครับ สาเหตุใหญ่มีเยอะแยะ แต่สิ่งที่เรามองข้ามไปเสียนานก็คือ การศึกษา โดยเฉพาะการศึกษาพื้นฐาน นักเรียนนอกนักเรียนนาจบกันมานับพันนับหมื่น กลับมาก็ไม่ค่อยจะช่วยกันคิดค้นปฏิรูปเปลี่ยนแปลงของเก่าที่ใช้กันมานาน นักเรียนนักศึกษาของเราตามโรงเรียนสถาบันทุกวันนี้ มุ่งสอนหนักไปในทางท่องจำกันมากกว่า เราไม่ได้คำนึงถึงสภาพความเป็นจริงของสังคม ไม่ได้มองสภาพของสิ่งแวดล้อม ไม่ได้มองสภาพของชีวิตประจำวัน หลักสูตรที่สอนนักเรียนอยู่ในขณะนี้ เป็นหลักสูตรกลาง ๆ ความจริงภาคเหนือ ใต้ อีสาน ขนบธรรมเนียมประเพณี ลมฟ้าอากาศ อาหารการกินแตกต่างกันออกไป แต่นักเรียนทุกภาคเรียนหนังสือเหมือนกันหมด เป็นการแยกเด็กจากสภาพความเป็นอยู่ ระบบการศึกษา การเรียนที่โรงเรียนเป็นอีกเรื่องหนึ่ง พอเด็กกลับมาบ้านก็ไปอีกเรื่องหนึ่ง ไม่ได้

เกี่ยวข้องกันเลย ความจริงหากได้มีการสอนเด็กเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน เกี่ยวกับท้องถิ่นก็คงดีไม่น้อย เด็กนักเรียนจะได้มองเห็นภาพจากการเรียน แต่ก็แปลกใจ กระทรวงศึกษาทำไมไม่คิดในเรื่องนี้ ทั้ง ๆ ที่นักการศึกษาชั้นดีของเมืองไทยมีไม่น้อย รัฐได้ส่งข้ามน้ำข้ามทะเลไปเรียนเมืองนอกเมืองนามาก็เพื่อที่จะได้ช่วยกันปรับปรุงการศึกษาของชาติกลับมานั่งสอนกันอย่างเดียวไม่ยอมคิดเปลี่ยนแปลง ความจริงหลักสูตรเก่า ๆ นั้นควรเปลี่ยนได้แล้ว ถ้ารออยู่แล้วเมื่อไรจะทำได้ละครับ อีก ๑๐ ปีก็เปลี่ยนไม่ได้ มีบางคนอาจจะสงสัยว่า เดี๋ยวนี้ดีอยู่แล้วสอนตามหลักสูตรเรียบร้อยหมดแล้ว ทำไมจึงต้องเปลี่ยนการเปลี่ยนหลักสูตรนี่น่ะครับ จะต้องมองผลไกลในอนาคต ไม่ใช่เพียง ๒-๓ ปี หลักสูตรที่กำหนดให้นักเรียนไม่ว่าจะเป็นนักเรียนอนุบาล ประถม มัธยม ฯลฯ มีผลสะท้อนต่อประเทศชาติอย่างมาก เราจะมัวแต่สอนให้นักเรียนอ่านเป็นนกแก้ว นกขุนทองไม่ได้แล้วสมัยนี้ ต้องเรียนจากของจริงกันบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชั้นประถมศึกษาซึ่งในบ้านเมืองเรา ถือว่าเป็นการศึกษาชั้นบังคับ การที่จะต้องปรับปรุงแล้ว ทำไมต้องปรับปรุงรายการปกป้องครองธรรมใคร่เสนอปัญหา ๓ ประการ ซึ่งมีผลต่อเด็กของชาติ ก็คือ

ปัญหาทางสังคม มองง่าย ๆ เช่นเด็กไม่อยู่ในโอวาทของพ่อแม่ ครู เด็กไม่รักษาสมบัติของสาธารณประโยชน์ส่วนรวม เช่นทดลองฝีมือยิงหลอดไฟฟ้า ตัดสายไฟฟ้า สายโทรศัพท์ ลักกลอนประตูหน้าต่างโรงเรียนไปขาย ทำลายต้นหมากรากไม้ หรือก่อความวุ่นวายในที่สาธารณต่าง ๆ ไม่รู้จักรักษาสมบัติที่ใช้ร่วมกัน คิดว่าตนทำลายได้เป็นของเก่งกล้าสามารถ เมื่อของถูกทำลายไปหลวงก็ต้องหามาใช้ ใช้ซ่อมแซมแทน พยายามหลีกเลี่ยงการเกณฑ์ทหาร ซึ่งถือว่าเป็นการหลีกเลี่ยงหน้าที่ ๆ ประชาชนจะต้องมีหน้าที่รับใช้ประเทศชาติบ้านเมือง การเลี่ยงภาษีโดยไม่ได้คิดว่าถ้ารัฐไม่ได้ภาษีก็ไม่รู้จะเอาเงินมาจากไหน คนที่เสียภาษีเป็นคนรวย คนมีเงินเป็นพ่อค้าย่อมต้องเสียภาษีเพราะได้รับความคุ้มครองจากรัฐ อีกพวกหนึ่งที่มีเป็นจำนวนมาก คือพวกเห็นดีเห็นชอบกับพวกพ่อค้าหนีภาษี เพราะคิดว่าจะซื้อของได้ถูกอีกสักนิดจึงไม่เอาใบเสร็จ และกลับพูดว่าใบเสร็จไม่ต้องก็ได้ ขอแถมอีกนิด พวกขับรถไม่สุภาพ ชนแล้วหนีเป็นเรื่องปกติเสียแล้ว เหตุการณ์อันน่าอับอายขายหน้าเช่นนี้ระวังจะตามมาเป็นวินัยหรือนิสัยของคนไทยติดต่อไป เราจะพอกล่าวได้ไหมว่า ปรากฏผลมาจากที่สมัยเป็นนักเรียนไม่ได้ฝึกอบรม

ถูกปล่อยปละละเลย เป็นเหตุให้คนในชาติขาดวินัย สิ่งเหล่านี้นะครับ มีผลมาจากการสอนในชั้นประถมทั้งนั้น หากในการศึกษาของเด็กด้านนี้ได้รับการฝึกอบรมมาอย่างดีก็ย่อมมีส่วนในการสร้างพลเมืองดีของชาติ หลักสูตรในชั้นประถมศึกษาเป็นหลักสูตรที่ใช้สอนทั่วไปทุกหนทุกแห่ง ถ้าจะสอนแบบท่องก็ย่อมไม่ได้ผล วิชาหน้าที่–ศีลธรรมที่สอนอยู่ก็ท่องแบบนกแก้ว นกขุนทอง คือได้แต่ท่อง ไม่ได้ทำแล้วจะมีอะไรเกิดขึ้นในใจของเด็กบ้าง ลองพาเด็กเข้าโบสถ์บ้าง ฟังพระเทศน์บ้าง โดยให้กระทำจริง ๆ การรักษาสมบัติของสาธารณประโยชน์ก็เช่นกัน ลองให้เด็กทำเองดูซิครับ และทำบ่อย ๆ เด็กจะฝังใจจนติดเป็นนิสัย เกิดความรักในสาธารณสมบัติขึ้นมา นับเป็นการเพาะนิสัยความจงรักภักดีอย่างหนึ่งหากได้มีการฝึกฝนเด็กพวกนี้เป็น ๑๐ ๆ ปี แน่นอนวันหนึ่งเมืองไทยของเราจะมีคนที่พร้อมด้วยระเบียบวินัย เราต้องให้เด็กซึมทราบทีละเล็กละน้อยพยายามฝึกฝนให้เด็กมีความรู้สึกว่าเขาเป็นคนหนึ่งในสังคม ต้องรับผิดชอบต่อสังคมเขาจะเสียสละอะไรให้สังคมบ้าง ในด้านภูมิศาสตร์ก็ดี จะเอาภูมิศาสตร์ไกลมาสอนเด็กจะไม่รู้อะไรเลย ความจริงแล้วควรจะสอนแต่ละภาค เด็กภาคไหนก็ให้เรียนภาคนั้น จะได้รู้จักอาชีพสามารถปรับตัวเองให้เข้ากับสังคมได้ วิชาอื่น ๆ ก็เช่นกัน ไม่ว่าคำนวณวิทยาศาสตร์หากจัดการสอนที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเด็กได้ก็จะมีผลต่อประเทศชาติอย่างมาก เล่นลอกของเก่า ๆ มาสอน ก็คงเป็นอยู่อย่างนี้ตลอดกาล เมืองไทยเราจะเจริญกันได้อย่างไรเมื่อคนในชาติขาดวินัย ขาดความรับผิดชอบ เต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว อิจฉา ริษยากันและกัน

ในด้านเศรษฐกิจ หรือการทำมาหากินก็เช่นเดียวกัน เมื่อคนในชาติมัวแต่อิจฉา ริษยา ไม่คำนึงถึงความสามัคคี ขาดระเบียบวินัย และไม่รู้จักความรับผิดชอบในหน้าที่ การเศรษฐกิจของประเทศก็แย่ เมื่อคนไทยยังไม่สามัคคีกัน ใส่ไคล้กันและกันตลอดเวลาจึงทำให้คนต่างชาติฉวยโอกาสทำการค้าในเมืองไทย เห็นไหมครับว่าการค้าต่างๆ ตกอยู่ในกำมือของคนไทยกี่เปอร์เซ็นต์ ผิดกับคนจีน ญี่ปุ่น เวียดนาม หรือประเทศอื่น ๆ ซึ่งเขาส่งเสริมสนับสนุนซึ่งกันและกัน การค้าของเขาจึงเจริญ ลองพิจารณาดูซิครับในสมัยรัชกาลที่ ๕ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์นี่แหละ เราเปิดประตูการค้ากับชาติตะวันตกพร้อมกับญี่ปุ่น พอ ๕๐ ปีให้หลังเท่านั้น ญี่ปุ่นสร้างเรือรบ สร้างอาวุธ รบชนะรัสเซีย

ที่ปอร์ตอาเธอร์ จนกลายเป็นมหาอำนาจในตะวันออก หันกลับมาดูประเทศไทยเวลานั้นสร้างตะปูสักตัวยังไม่ได้ เพราะอะไรครับ ก็เพราะการศึกษาของเรานั่นแหละไม่ได้ฝึกอบรมสั่งสอนให้เยาวชนของชาติเดินไปในทางที่ดีกว่านี้ ไม่ได้อบรมบ่มนิสัยในการเสียสละเพื่อส่วนรวม มีความสำนึกในหน้าที่ มัวไปสอนให้ท่องเป็นนกแก้วนกขุนทองอยู่ตลอดเวลา มันก็โยงไปถึงหลักสูตรที่เราใช้สอนเด็กอีกแหละครับ

ปัญหาประเด็นสุดท้ายก็เรื่องการเมืองไงล่ะครับ พิจารณาดูซิครับ การเมืองของเราล้มลุกคลุกคลานมากว่า ๔๐ ปีแล้ว เพราะเราเรียนการเมืองโดยไม่มีวินัย แม้แต่เมื่อจัดระบบพรรคแล้วก็ยังคุมสมาชิกของพรรคไม่ได้รัฐบาลต้องเอาใจลูกพรรค เมื่อเป็นเช่นนี้การเรียกร้องผลประโยชน์ตอบแทนก็ตามมา ความวุ่นวายก็เกิดขึ้น ประชาชนเลือกผู้แทนโดยไม่มีสิทธิควบคุมผู้แทนได้ ในที่สุดต่างคนต่างก็เห็นผลประโยชน์ตนเองแล้วการปฏิวัติรัฐประหารจึงเกิดขึ้นไม่หยุดหย่อน ผมยังขอยืนยันว่า เราหย่อนยานในเรื่องวินัยของสังคม ขาดความสำนึก ความรับผิดชอบในหน้าที่ ทำให้การเมืองวุ่นวาย เมื่อเป็นเช่นนี้จึงจำเป็นต้องสร้างประชากรที่มีคุณภาพขึ้นมา เพื่อรองรับการขยายตัวของการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม เมื่อเป็นเช่นนี้จำเป็นละครับ ที่จะต้องปรับปรุงหลักสูตรกันทั้งประถม มัธยม และอุดมศึกษาให้สอดคล้องเป็นลูกโซ่ไปด้วย แม้แต่หลักสูตรระดับฝึกหัดครูก็ต้องปรับปรุง เพื่อให้ครูอาจารย์สามารถสอนนักเรียนให้เข้าใจปัญหาต่าง ๆ และเข้าใจถึงสภาพของสังคม การเมืองเศรษฐกิจของเมืองไทยเราพอควร และเข้าใจที่จะจูงใจในการสอน เลิกกันเสียที เรื่องการท่องจำโดยไม่เข้าใจอะไร

ท่านผู้ฟังครับ อยากจะพูดอะไรให้ฟังอีก แต่เวลาจำกัดจึงจำต้องยุติเพียงเท่านี้ แต่ก่อนจากกันก็ขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องช่วยกันแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ของสังคมเมืองไทย เราต้องเริ่มตั้งแต่เยาวชนขึ้นมา และแก้ผู้ใหญ่ลงไป สอนเด็กในโรงเรียนชั้นต้น ชั้นปลาย และมหาวิทยาลัยให้เข้าใจพื้นฐานของสังคมไทยให้เข้าใจชัดแจ้ง แล้วชี้ถึงปัญหาการแก้ไข เลิกระบบการสอนโดยนักเรียนท่องระบบนกแก้วนกขุนทองเสียที เราสอนระบบนี้กันมานานแล้ว ถ้าเราทำแค่นี้ไม่ได้ งานใหญ่ ๆ ว่านี้จะทำได้อย่างไร จริงอยู่ครับอาจไม่สามารถทำได้อย่างปุบปับ แต่ค่อยทำค่อยไปก็ยังได้เริ่มทำเสียแต่วันนี้ ดีกว่ารอ ๆ โดยไม่ทราบว่าจะลงมือทำเมื่อใด เรายอมเสียเวลาสัก

๑๐ ปี หรือมากกว่านั้นเพื่อสร้างประชากรที่มีคุณภาพให้ได้ เรามีคนมีความสามารถมาก มีทั้งนักเรียนใน นักเรียนนอก จนถึงปริญญาเอกก็มาก เราจะมาเดินทำไม ทำไมไม่วิ่งกัน ถ้าเรายังอยู่ในสภาพนี้ต่อไป ปัญหาต่าง ๆ ที่กำลังทับถมกันทุกวันนี้จะไม่มีทางแก้ไขได้ ถ้าเราไม่เริ่มต้นเสียบัดนี้ และไม่ใช่ว่าเริ่มต้นแล้ว แต่มัวคลานกันอยู่ เราไม่วิ่ง เช่นการแก้ไขหลักสูตรการศึกษา เห็นเริ่มกันมาตั้งหลายปีแล้ว ยังไม่ได้อะไรคืบหน้าเลย ระวังเหตุการณ์บีบรัดมาจนแก้ไขไม่ได้แล้ว เราจะโทษใคร

จงคิดในสิ่งที่ท่านได้พูดไปแล้วทั้งหมด แต่อย่าพูดในสิ่งที่ท่านคิดออกมาทั้งหมดเลย

(เดลาร์เม)

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์สหสยามพัฒนา จำกัด เลขที่ 311 ถนนพระสุเมรุ กรุงเทพมหานคร
โทร. 822898 นายสุรศักดิ์ ฉวีวงศ์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2516